Έτος ΣΤ'

Τεύχος 131ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΓΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΙΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 131ΟΝ

Ὁ κόσμος, ποὺ πιστεύει στὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας, στάθηκε εὐλαβικὰ τὴν ἡμέρα ἐτούτη, καθὼς ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ πιστὴ στὶς παραδόσεις τῶν προγόνων της βροντοφώνησε ἕνα «**ΟΧΙ**» σ' ἐκείνους ποὺ θέλησαν ν' ἁρπάξουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσιά της· σ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὴ γνωρίζοντας τὴ δύναμη ποὺ ἀντλεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ὅταν πρόκειται νὰ προστατεύσῃ τὰ ἰδανικά της, θέλησαν νὰ βάλουν βέβηλη χεῖρα στὸν τόπο αὐτὸ ὅπου πρωτάνθισε τὸ δέντρο τῆς Ἐλευθερίας.

Καὶ τότε, στὶς βουνοκορφὲς τῆς ἀλύτρωτης Ἠπείρου μας, ἄρχισε νὰ πνέῃ ὁ μπάτης τῆς Ἐλευθερίας ποὺ τὸν ἔφερνε πίσω του ὁ Ἕλληνας φαντάρος, ψηλὸς κι' ἀντρειωμένος, γεμᾶτος αὐτοπεποίθηση καὶ θάρρος γιατὶ τοῦ τᾶδινε ἡ πίστη στὴν Ἐλευθερία, ὅπως τοῦ τὴν δίδαξαν οἱ πρόγονοί του ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Μαραθῶνα.

Νέες δόξες, νέες δάφνες, καινούργιες σελίδες ἀνοίχτηκαν στὸ χρυσοποίκιλτο βιβλίο, ποὺ γράφει ἡ Ἱστορία ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Φυλή. Γιὰ τὴ Φυλὴ αὐτή, ἡ ὁποία στάθηκε παντοῦ καὶ πάντοτε πρόμαχος στὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ ὁποία πότισε μὲ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν της τὸ δέντρο ἐκεῖνο ποὺ προστάτευσε καὶ ἔμελλε νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀχτῖνες τῆς βαρβαρότητος τὸ σημερινὸ πολιτισμό της.

Οἱ σύμμαχοί μας, τότε, μᾶς κύτταξαν μὲ θαυμασμό, γιατὶ εἶδαν πὼς τὸ σελάγισμά μας ἐκεῖνο τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμη καὶ τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρό. Οἱ πικρόχολοι μᾶς κύτταξαν μ' ἀπορία καὶ ὁ ἐχθρὸς μᾶς εἶδε σὰν κεραυνὸ νά πέφτῃ στὸ κεφάλι του.

Μὰ γιὰ τὸν Ἕλληνα, αὐτὸ του τὸ κατόρθωμα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα

ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιεῖ ὅταν μάχεται ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν.

Ἔτσι γεννήθηκε, ἔτσι ἀναστήθηκε καὶ ἔτσι θὰ πεθάνῃ ὁ Ἕλληνας. Γιὰ τοῦτο, ὁ θάνατός του εἶναι μιὰ δύναμη ζωῆς καὶ σφρίγους γιὰ τὴν ἀθάνατη Ἑλληνικὴ Φυλή, ποὺ ζῇ καὶ μεγαλουργεῖ μέσα στοὺς τόσους αἰῶνες, κάθε μέρα ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι γεμάτη μὲ τὴν πίστη τῆς ἀνθρωπότητος πὼς ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει.

Ἡ ἄρνηση εἶναι, πάντα, γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἡ ἀπάντηση στὴν κατακτητικὴ μανία τῶν βαρβάρων. Μὰ ἡ ἄρνηση αὐτὴ ὅταν λέγεται ἀπὸ Ἕλληνες ἀποτελεῖ μιὰ κατάφαση στὸ ἐρώτημα ἂν θὰ πρέπῃ νὰ μείνουν ἐλεύθεροι.

«Ὄχι»! εἶπαν στοὺς Πέρσες, ἀλλὰ τὸ ὄχι αὐτὸ γέννησε τὶς Θερμοπύλες, τὸ Μαραθῶνα, τὴ Σαλαμῖνα...

«Ὄχι»! εἶπαν στὸν Τοῦρκο τύραννο, καὶ τὸ ὄχι αὐτὸ γέννησε τὸ Ζάλογγο, τὸ Σοῦλι, τὸ Μεσολόγγι, τὰ Δερβενάκια, τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς, τὴν Ἀλαμάνα...

«Ὄχι»! εἶπαν στὸν Ἰταλικὸ φασισμὸ καὶ τὸ ὄχι αὐτὸ γέννησε τὴν Πίνδο, τὸ Ἰβάν, τὸ Μοράβα, τὴν Κορυτσά, τὸ Τεπελένι, τὴν Κλεισούρα...

«Ὄχι»! εἶπαν στὸν Γερμανικὸ ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὸ ὄχι αὐτὸ ἐδημιούργησε ἕνα Ροῦπελ καὶ ἕνα Μπέλες!..

«Ὄχι»! εἶπαν στὸν τύραννο κομμουνισμὸ καὶ τὸ ὄχι αὐτὸ ἔδειξε πῶς οἱ ἐλεύθεροι ἄθρωποι δημιουργοῦν τὸ Γράμμο, τὸ Βίτσι καὶ τὴ Μουργκάνα.

Κάθε **«Ὄχι»** ἦταν πάντοτε ἕνα **«Ναί»**, γιὰ ν' ἀνοίξῃ κι' ἕνας καινούργιος δρόμος γιὰ τὴν Ἐλευθερία, ποτισμένη μὲ τὸ ἅγιο αἷμα τῶν ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Λένε, πὼς ἡ ἱστορία, εἶναι ἱστορία τῶν ἀρχόντων· δὲν εἶναι ἱστορία τῶν λαῶν. Μὰ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ζωντανός. Εἶναι ἕνα σύνολο μὲ προσωπικότητες ἡρώων, κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ξεχωρίζει. Κάθε ἥρωας εἶναι κι' ἕνας ἄρχοντας, κάθε ἄρχοντας κι' ἕνας μάρτυρας. Ὁ Ἕλληνας μέσα στὴ δύσκολη στιγμὴ ξεπετιέται, γιὰ νὰ φτειάξῃ ἐκεῖνο ποὺ εἶπαν οἱ ἄλλοι «νίκη», μὰ ποὺ γιὰ τὸν Ἕλληνα σημαίνει «θυσία». Θυσία, ποὺ στάθηκε πάντα νωπὴ καὶ ποὺ στὸ βωμό της βρίσκεται πάντοτε ἡ θεία φλόγα τῆς ἐλευθερίας ἀναμμένη καὶ ποὺ καίγετσι ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς στρατιᾶς τῶν ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεία μοῖρα τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἔταξε φρουροὺς καὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Ἐλευθερίας. Βρίσκονται πάντα στὶς ἐπάλξεις, ἕτοιμοι γιὰ νὰ δημιουργήσουν κάποιο νέο παιᾶνα. Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν περιπέτεια καὶ τὴ θυσία ρίχνονται στὴν περισυλλογή, ἀλλὰ πάντοτε ὅμως ἕτοιμοι γιὰ τὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία πρὸς

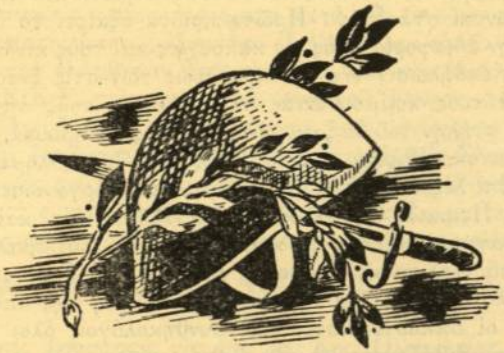
κατάκτηση τοῦ Χρυσόμαλλου δέρατος τῆς Κολχίδος τῆς Παγκοσμίου 'Ελευθερίας.

Μὲ τὴν ἐπέτειο αὐτή, μπαίνουμε στὸ 19ο ἔτος τῆς μάχης τῆς 'Αλβανίας. 'Ο 'Ελληνικὸς λαὸς πέρασε πολλὰ δεινά, καὶ τὰ πέρασε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, γιατὶ ζοῦσε μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπερηφάνεια πρὸς τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς του. "Εζησε ὅμως καὶ ἀπογοητεύσεις, ποὺ τοῦ τὶς ἔδωσαν οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι τὸν χειροκρότησαν τότε γιὰ τὴ σωτηρία ποὺ τοὺς χάρισε. Καὶ σήμερα ὅμως, ὅπως πάντα, βαδίζει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. Πιστεύει ἐτούτη τὴ στιγμὴ καὶ πάντα θὰ πιστεύῃ σὲ μιὰ μεγάλη νίκη ποὺ προσμένει.

Εἶναι ἡ νίκη ποὺ θὰ στέψῃ τοὺς ἀγῶνες τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου μας τῆς Κύπρου.

Πιστεύει στὴ νίκη τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας, γιατὶ κι' αὐτοὶ ὅπως καὶ μεῖς τὸ 1940-41 «μεθοῦν ἀπὸ τ' ἀθάνατο κρασὶ τοῦ εἴκοσι ἕνα».

ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΣ
Δοκ. 'Υπαστυνόμος

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

204.—Ἀποφάσεις τῆς 4ης Ὁλομέλειας (28-7-1948) τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σχετικὰ μὲ τὴν πολεμικὴ κατάστασι καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ κόμματος.

205.—Καθαίρεσι ἀπὸ τὸ Π.Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ κλιμακίου τῆς Κ. Ο. Ἀθηνῶν.

***

204. Ἀποφάσεις τῆς 4ης Ὁλομέλειας (28-7-1948) τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., σχετικὰ μὲ τὴν πολεμικὴ κατάστασι καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ κόμματος.

Στὶς 28 Ἰουλίου τοῦ 1948 συνῆλθεν ἡ 4η Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ ὁποία, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωσι ποὺ ἔκανε τὸ Π.Γ. τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος στὶς 29 Ἰουλίου, ἀπησχολήθη «μὲ τὴν πολεμικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασι» καὶ «τὰ καθήκοντα τοῦ κόμματος» καθὼς καὶ μὲ ἄλλα θέματα καὶ πῆρε διάφορες ἀποφάσεις ποὺ συνοψίζονται στὰ ἑξῆς: Πρῶτα-πρῶτα ἐξαίρει τὸ ὑψηλὸ φρόνημα, τὴ μαχητικότητα καὶ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὶς κακουχίες καὶ τοὺς κινδύνους τῶν συμμοριτῶν τῆς Πίνδου, ὡς ἐκδήλωσιν τῆς προσηλώσεώς των στὶς ἐντολὲς τοῦ κόμματος, ἐνῶ παράλληλα, γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς τῶν πόλεων, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ὡς τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος στὰ βουνά, ἐκφράζει τὸ παράπονο ὅτι δὲν πραγματοποιήθηκαν οἱ ἀποφάσεις τῆς 3ης Ὁλομελείας. Οἱ σχετικὲς ἀποφάσεις γράφουν ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Οἱ κομματικὲς ὀργανώσεις καὶ οἱ κομμουνι-» στὲς στὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, Βόλο καὶ στὶς ἄλλες μεγά-» λες πόλεις δὲν ἐπραγματοποίησαν τὰ καθήκοντα ποὺ τοὺς ἔβαλε ἡ 3η Ὁλομέλεια » καὶ τὸ Γράμμα τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ στὸ Δημοκρα-» τικὸ Στρατὸ μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀποστολῆς του». Καὶ παρακάτω: «Ὅλοι οἱ ὀππορτουνιστὲς καὶ συνθηκολόγοι, ὅλοι ὅσοι λυγίζουν στὴ » τρομοκρατία καὶ συμβιβάζονται μὲ τὸν ἐχθρό, κάνουν τὴν πιὸ μεγάλη προδοσία » ἀπέναντι στὴ πατρίδα καὶ τὸ λαό».

Στὸ τέλος δίνει ἐντολὴ ὅπως, ὅλα τὰ μέλη καὶ τὰ στελέχη τοῦ κόμματος καὶ ὅλες οἱ ὀργανώσεις του, ἀναπτύξουν στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ τὶς προσπάθειές τους γιὰ τὸ νικηφόρο τέρμα τοῦ ἀγῶνος, στὴ νέα δὲ τούτη ἐξόρμησι μπαίνουν οἱ ἑξῆς βασικὲς ἐπιδιώξεις:

α) Ἡ μονολιθικὴ συγκρότησι τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων, ἀπηλλαγμένων ἀπὸ στοιχεῖα συνδιαλλακτικὰ καὶ ἀδιάφορα.

β) Ἡ δημιουργία φρονήματος στὰ μέλη κατάλληλου καὶ ἱκανοῦ νὰ παρασύρῃ τοῦτα σ' ἔνοπλο δρᾶσι πάσης φύσεως, ἤτοι ἔνταξι σὲ συμμορίες, ἐνέργεια σαμποτάζ, διάπραξι ἐγκλημάτων κ.λ.π.

γ) Διπλασιασμὸς τῆς ὑπαρχούσης συμμοριακῆς δυνάμεως καὶ ἐξασφάλισις

ἑτοιμοπολέμων καὶ στρατηγικῶν ἐφεδρειῶν γιὰ τὰ συμμοριακὰ συγκροτήματα, μέσα σὲ καθωρισμένο χρόνο.

δ) Ἐφοδιασμὸς καὶ βελτίωσι τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν μαχητικῶν τμημάτων.

ε) Ὀργάνωσι ἐπιμελητείας γιὰ τὶς συμμορίες.

στ) Πολιτικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν στελεχῶν τῶν μαχητικῶν τμημάτων καὶ τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων πρὸς συντήρησι τῆς κομματικῆς πειθαρχίας τῶν μελῶν καὶ ἐξαφάνισι τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν λιποταξίες συμμοριτῶν.

ζ) Στρατολογία γυναικῶν πρὸς ἔνταξι στὰ μαχητικὰ τμήματα.

η) Προπαρασκευὴ τῶν ὀπαδῶν στὴν πολεμικὴ τέχνη.

θ) Ἀποφασιστικὴ δρᾶσι πρὸς δημιουργία πυρήνων μέσα στὶς μονάδες τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ καὶ ἀνάπτυξι κατάλληλης προπαγάνδας γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῆς μαχητικότητος αὐτοῦ καὶ κάμψι τοῦ φρονήματός του.

ι) Ὀργάνωσι καὶ εὐρύτερη χρησιμοποίησι ἐλευθέρων σκοπευτῶν καὶ σαμποταριστῶν στὰ μετόπισθεν τῶν τμημάτων τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ.

ια) Μαζικὴ ὀργάνωσι ἐπαγρύπνησης, πρὸς ἐξουδετέρωσι τῶν διαλυτικῶν καὶ κατασκοπευτικῶν ἐνεργειῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς 4ης Ὁλομέλειας εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ διαπίστωσι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅτι οἱ ὀργανώσεις του στὰ ἀστικὰ κέντρα καὶ ἰδίως στὶς μεγάλες πόλεις δὲν ἐδικαίωσαν τὶς προσδοκίες του, πρᾶγμα ποὺ ὀφείλεται στὴν μεθοδική, ἀδιάκοπο καὶ ἐπιτυχῆ δρᾶσι τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος ἀντιμετωπίζει ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τὴν ἐπέκτασι τοῦ ἀγῶνος μὲ ὁλοκληρωτικὴ μορφή, τόσο στὰ ἀστικὰ κέντρα, ὅσο καὶ στὶς ἀγροτικὲς περιοχές, ποὺ τελοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ Κράτους. Τοῦτο δὲ γιὰ δυὸ κυρίως λόγους : Πρῶτον, γιατὶ ἀντιλαμβάνεται πλέον ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος ὅτι τὸ Κράτος ὄχι μόνον δὲν αἰφνιδιάσθη καὶ δὲν ὑπέκυψε, καίτοι ἦταν σχεδὸν ἄοπλον ὅταν ἄρχισε ἡ κομμουνιστικὴ εἰσβολὴ ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Παραπετάσματος, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ ἀντεπιτίθεται καὶ νὰ καταφέρῃ καίρια πλήγματα κατὰ τῶν ὀπαδῶν της. Ἡ δὲ διατήρησι τῆς συμμοριακῆς δραστηριότητος ἐξηρτᾶτο ἐξ ὁλοκλήρου πλέον ἀπὸ τὴν πραγματοποίησι ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν Κ.Ε. καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ συμμετοχὴ τῶν δυνάμεων τοῦ Κ.Κ.Ε. στὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ Ἔθνους. Δεύτερον, γιατὶ ἄρχισε πλέον σαφῶς νὰ διαγράφεται ἡ ὑποκίνησις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ἀνθελληνικοῦ ἀγῶνος ἀπὸ ἔξω. Ἡ δὲ ὁλονὲν ἐνεργότερη συμμετοχὴ τῶν Σλαυομακεδονικῶν στοιχείων (Ν.Ο.Φ.), ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔφερε σὲ δυσχερῆ θέσι τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀπέναντι τῶν αὐθεντῶν της καὶ τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν Κ.Κ., τὴν ἀποστεροῦσε τοῦ προπαγανδιστικοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ὁ συμμοριτισμὸς ἦταν «ἐμφύλιος πόλεμος».

205. Καθαίρεσι ἀπὸ τὸ Π. Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ κλιμακίου τῆς Κ. Ο· Ἀθηνῶν.

Ἀλλὰ παρὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς 3ης καὶ 4ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε., παρὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἔκκλησι γιὰ τὴν ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς τῶν πόλεων καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρὸς τὸν ἐργαζόμενο λαὸ τῶν ἐργατουπόλεων, ἡ ἀποκαρδιωτικὴ κατάστασις γιὰ τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν μετεβλήθη. Ὄχι ὅτι ἔλλειψαν τὰ ἔμπειρα καὶ ἀποφασιστικὰ στελέχη, οὔτε τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ μέσα. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλλειψε ἦταν ἡ πίστις στὴν ὀρθότητα πλέον τῆς γραμμῆς τῆς ἡγεσίας τοῦ κόμματος καὶ στὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασι τοῦ ἀγῶνος. Οἱ δὲ δραστήριες ἐνέργειες τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας καὶ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες των, ποὺ ὡδήγησαν τοὺς προδότες νὰ δώσουν λόγο στὴ Δικαιοσύνη γιὰ τὶς πράξεις των, ἡ ἐξάρθρωσι τῶν συνωμοτικῶν ὀργανώσεων καὶ ἡ καθημερινῶς ἐλαττουμένη δυνατότης δράσεως, αὔξησαν τὶς ἐκδηλώσεις τῶν δισταγμῶν, τῶν ταλαντεύσεων καὶ τοῦ ὀππορτουνισμοῦ καὶ στὴ Κ.Ο.Α. καὶ στὶς ἄλλες συνωμοτικὲς ὀργανώσεις τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἐπίσης ἡ ἀπροθυμία τῶν ἐργατῶν νὰ συμμετάσχουν στὴν ἀνταρσία τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ νὰ δώσουν προσοχὴ στὰ προδοτικὰ κηρύγματα τῆς ἡγεσίας του ἐπεξετάθη, ὅπως καὶ παραπάνω

γράψαμε καὶ στοὺς ἐργάτες ποὺ διέκειντο πιὸ πολὺ συμπαθῶς κατὰ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ κόμμα.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐξώργισε ἀκόμη περισσότερο τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ βρίσκονταν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ βυσσοδομοῦσε ἐναντίον αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τελικὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι τῆς καθαιρέσεως τῆς καθοδηγήσεως τοῦ κλιμακίου τοῦ Π.Γ. καὶ τῆς καθοδηγήσεως τῆς Κ.Ο.Α., ὡς κυρίως ὑπευθύνων γιὰ τὴν κατάστασι αὐτή. Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ ἐδημοσίευσε στὶς 23 Ὀκτωβρίου 1948 στὸ παράνομο φύλλο τοῦ «Ριζοσπάστη».

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ποὺ φανερώνει ὅλη τὴ λύσσα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., γιὰ τὴν ἀποτυχία τῶν σατανικῶν καὶ ἀντεθνικῶν σχεδίων της, ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο τίτλο τιμῆς γιὰ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν.

Ἡ ἡγεσία τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν ἀπόφασί της αὐτὴ διαπίστωσε τὴν εὐθύνη τῆς καθοδηγήσεως τῆς Κ.Ο.Α. ὡς ἑξῆς : «Ἐνῷ ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς τῆς Ἑλ» λάδας παλαίβει σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ματαιώνει τὰ σχέδια τοῦ μοναρχοφασι» σμοῦ καὶ τῆς Ἀμερικανοκρατίας, καθυστερεῖ τὸ μαζικὸ παλλαϊκὸ κίνημα καὶ » ὁ ἔνοπλος ἀγώνας στὴν Ἀθήνα. Οἱ αἰτίες τῆς καθυστέρησης βρίσκονται στὸ ὅτι » ἡ καθοδήγηση τῆς κομματικῆς ὀργάνωσης τῆς Ἀθήνας, ἡ Ἐπιτροπὴ Πόλης, δὲν » ἐφάρμοσε τὴ γραμμὴ τῆς 3ης Ὁλομέλειας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ συγκεκριμέ» να τὰ καθήκοντα ποὺ ἔβαλε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Δὲν ἐφάρμοσε τὶς ὑποδείξεις τοῦ Π.Γ. » τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ μὲ τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα τῆς 30/3/1948 πρὸς τὰ μέλη » τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκη καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις τόνιζε : » οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις πρέπει δίχως κανένα δισταγμὸ νὰ ριχτοῦν μ' ὅλες » τὶς δυνάμεις τους καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν στὸν ἔνοπλο ἀγώνα»...

Κατόπιν τῆς διαπιστώσεως τῆς εὐθύνης αὐτῆς, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξήγγειλε ὅτι πῆρε τὴν ἀπόφασι τῆς καθαιρέσεως τῆς καθοδηγήσεως τῆς Κ.Ο.Α. καὶ τοῦ διορισμοῦ νέας, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πρόσωπα ἔμπιστα, τολμηρὰ καὶ δοκιμασμένα. Ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς ἀποφάσεως ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ «Ριζοσπάστη» ἔχει ὡς ἑξῆς : «Τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀποφασίζει τὴν καθαίρεσι τῆς Ἐπι» τροπῆς Πόλης τῆς Κ.Ο.Α., γιατὶ ἀπέτυχε στὸ ἔργο της καὶ δὲν ἀνταποκρίθηκε » στὰ σοβαρὰ καθήκοντα ποὺ τὸ λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα βάζει μπροστά της. » Ἀπαλλάσσει ὅλα τὰ μέλη τῆς καθαιρουμένης Ἐπιτροπῆς Πόλης ἀπὸ κάθε κομ» ματικὴ δουλειά. Δίνει ἐντολὴ στὰ πρῴην μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Πόλης νὰ βγοῦν » στὸ βουνὸ καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὸ Δημοκρατικὸ Στρατὸ Ἑλλάδας. Τὸ Π.Γ. τῆς » Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. διορίζει νέα Ἐπιτροπὴ Πόλης τῆς Κ.Ο.Α. καὶ καλεῖ ὅλα τὰ » μέλη τοῦ Κόμματος καὶ τὸ Δημοκρατικὸ λαὸ τῆς Ἀθήνας καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ἐργα» τοϋπαλλήλους νὰ βοηθήσουν τὴ νέα καθοδήγηση τῆς Κ.Ο.Α. στὸν ἀγώνα ποὺ διε» ξάγουμε».

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν ἀπόφασι αὐτή, γιὰ νὰ ἐντείνῃ τὴ δραστηριότητα τῶν στελεχῶν καὶ μελῶν τοῦ κόμματος, ἐχαρακτήριζε σὰν προδότη κάθε στέλεχος ἢ μέλος τὸ ὁποῖο θὰ ἠρνεῖτο ἢ θὰ δίσταζε «νὰ πάρῃ μέρος στὸν ἔνοπλο ἀγώνα». Εἶναι χαρακτηριστικὴ δὲ ἡ ἑξῆς φράσις της : «ὅποιος καθοδηγητής, εἴτε στέλεχος δὲν ἀφιε» ρώνει ὅλες τὶς δυνάμεις στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ δὲν ὀργανώνει τὸν ἀγώνα αὐτὸ μὲ » ὅλα τὰ μέσα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ » σὰν προδότης».

Ἰδοὺ καὶ ἕνα μικρὸ χαρακτηριστικὸ σχόλιο πάνω στὴν ἀπόφασι αὐτή, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν παράνομο «Ριζοσπάστη» τῆς ἰδίας ἡμερομηνίας (23-10-1948).

«Ἡ Ἀθήνα ποὺ στὴν πρώτη κατοχὴ στάθηκε στὴν πρώτη σειρὰ τῆς πάλης » ἐνάντια στοὺς φασίστες καταχτητές, ὄχι μόνο σὲ ἐθνική, ἀλλὰ καὶ σὲ διεθνῆ κλίμακα, » στὴ δεύτερη κατοχὴ ἔμεινε πίσω. Καὶ ἔμεινε πίσω ὄχι γιατὶ ὑποτάχθηκε ὁ ἀδού» λωτος λαός της, ὄχι γιατὶ δὲν βοηθοῦσαν οἱ ἀτικειμενικὲς συνθῆκες, ἀλλὰ γιατὶ ἡ » καθοδήγηση τῆς Ἀθήνας δὲν στάθηκε στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της. Ἡ ἐπιτροπὴ

» πόλης τῆς Κ.Ο.Α. δὲν ἐφάρμοσε τὶς ὑποδείξεις τοῦ Π.Γ., ποὺ στὸ ἀνοιχτὸ γράμμα » τόνιζε : οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις δίχως κανένα δισταγμὸ νὰ ριχτοῦν μ' » ὅλες τὶς δυνάμεις τους καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν στὸν ἔνοπλο » ἀγώνα. Ἡ Ε.Π. τῆς Κ.Ο.Α. καθαιρέθηκε γιατὶ ἀπότυχε στὸ ἔργο της. Ἡ Ἀ- » θήνα μὲ τὴ νέα της καθοδήγηση πολὺ γρήγορα θὰ ξαναβρῇ τὸν ἑαυτό της. Ἡ Κ.Ο.Α. » πρέπει νὰ παλαίψῃ γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τῶν ἐργαζομένων, μὲ ὅλες τὶς μέθοδες » πάλης ποὺ σηκώνει κάθε φορὰ ἡ κατάσταση καὶ νὰ ἀνεβάζῃ τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς » ὡς τὴν ἔνοπλη πάλη. Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀθήνας στὸν ἔνοπλο ἀγώνα ποὺ διεξάγει » ὁ Δ.Σ.Ε. θὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὴ σημασία. Ὅσο πιὸ δραστήρια καὶ ἀποφασιστικὴ » θὰ εἶναι ἡ δράση τῆς Ἀθήνας, τόσο καὶ γρηγορώτερα θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ΛΑ·Ι·ΚΗ » ΝΙΚΗ».

Εἶχε δίκαιο ὁ «Ριζοσπάστης» ὅταν ἔγραφε αὐτὸ γιὰ τὴ σημασία τῶν Ἀθηνῶν στὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ τόσο ἡ σύνταξι τοῦ «Ριζοσπάστη», ὅσο καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ μὲ ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις καὶ μὲ ἀφορισμοὺς καὶ ἀπειλὲς καλοῦσε τοὺς ὀπαδοὺς νὰ ἐπεκτείνουν τὸν κύκλο τῆς προδοσίας καὶ τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς των χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ γρηγοροῦσαν καὶ ἦσαν ὄχι ἁπλῶς ἐνήμεροι τῶν καταχθονίων σχεδίων των, ἀλλὰ καὶ πανέτοιμοι νὰ τὰ ἐξουδετερώσουν.

Πολὺ ἀργότερα καὶ μετὰ τὴ συντριβὴ τοῦ προδοτικοῦ συμμοριτισμοῦ ὁ Ζαχαριάδης ὡμολόγησε ὅτι ἡ ἧττα στὰς Ἀθήνας ὀφείλεται «στὸ γεγονὸς ὅτι παραγνώρισαν τὴν ἀξία τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας».

(Συνεχίζεται)

ΑΝΩ ΤΩΝ 800 ΕΚΑΤ. ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ ΣΠΑΤΑΛΑ Η ΣΟΒ. ΕΝΩΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ

— ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΙΣ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ —

Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης», ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις καὶ οἱ δορυφόροι της ἐδαπάνησαν συνολικῶς ποσὸν 700.000.000 καὶ πλέον δολλαρίων, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, διὰ προπαγάνδαν μεταξὺ τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Τζὼρτζ Ἄλλεν, διευθυντοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας πληροφοριῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν γεύματος πρὸς 100 ξένους δημοσιογράφους. Ὁ κ. Ἄλλεν διηυκρίνησε, ὅτι δὲν ὑπολογίζει εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν 100.000.000 δολλάρια ποὺ ἐδαπάνησεν ἡ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις διὰ νὰ παρεμβάλῃ παράσιτα εἰς τὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Μεγάλα ποσὰ διαθέτει ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα διὰ τὴν λεγομένην «μορφωτικὴν» ἐκδήλωσιν (τομεὺς τῆς Τέχνης).

Ὁ κ. Ἄλλεν, ἐτόνισεν, πάντως, ὅτι πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐρυθρᾶς προπαγάνδας ἐπιβάλλεται ἡ ἔντασις τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ τεχνικῆς προπαγάνδας τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἐντὸς τῆς Ρωσίας καὶ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ὡς ἡ διοργάνωσις Ἐκθέσεων εἰς τὰς χώρας τοῦ ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ, μὲ βάσιν τὴν ἀμοιβαιότητα, διότι ἡ Δύσις δὲν φοβεῖται τὴν σύγκρισιν εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα.

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «**Στρατιωτικὰ Νέα**» τῆς 12.10.58

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ **ΙΓΝΑΤΣΙΟ ΣΙΛΟΝΕ**
ΤΟΥ **ΡΙΤΣΑΡ ΡΑΪΤ**
ΤΟΥ **ΑΝΤΡΕ ΖΙΝΤ**
ΤΟΥ **ΧΟΟΥΑΡΝΤ ΦΑΣΤ**
ΤΟΥ **ΜΠΟΡΙΣ ΠΑΣΤΕΡΝΑΚ**
ΤΟΥ **ΜΙΛΟΒΑΝ ΤΖΙΛΑΣ**

'Ανατύπωσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸ
«ΓΝΩΣΕΙΣ», 'Ιανουαρίου 1958

«Ἂν ὁλόκληρος ὁ κόσμος σκεπαζόταν ἀπὸ μιὰ πλάκα ἀσφάλτου, κάπου θὰ παρουσιαζόταν μιὰ ρωγμὴ κι' ἡ χλόη θὰ ξανάρχιζε νὰ βλαστάνῃ». Αὐτὴ ἡ ὡραία φράσι ἀνήκει στὸν σοβιετικὸ συγγραφέα 'Ηλ. Ἐρεμπουργκ. Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τυχαῖο ποὺ εἰπώθηκε ἀκριβῶς ἀπὸ ἕναν σοβιετικὸ συγγραφέα. Γιατὶ ὁ κομμουνισμὸς στάθηκε πραγματικὰ μιὰ «πλάκα ἀσφάλτου» ποὺ θέλησε νὰ σκεπάσῃ τὸν κόσμο. Μὰ οἱ ρωγμὲς παρουσιάσθηκαν, κι' ἡ χλόη βλάστησε ἀκόμα καὶ μέσα στὰ μονολιθικὰ κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ στὴν σοβιετικὴ Ρωσία.

Νὰ τί λένε μερικοὶ κομμουνιστὲς γιὰ τὸ πρῴην ἰδανικό τους.

ΙΓΚΝΑΤΣΙΟ ΣΙΛΟΝΕ

Γεννήθηκε τὸ 1900 ἀπὸ ἰταλοὺς μικροχωρικούς. 17 χρονῶν στὸν πρῶτο πόλεμο ὀργανώνει τοὺς νέους ἀγρότες καὶ μετέχει ἐνεργὰ στὸν ἀντιπολεμικὸ ἀγῶνα. Τὸ 1921 εἶναι ἀπὸ τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τοῦ Κ.Κ. ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη γιὰ τὸν κομματικὸ τύπο καὶ μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ φασισμοῦ δουλεύει γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν παρανομία. Μετὰ αὐτοεξορίστηκε στὴν Ἑλβετία. Ἀπὸ τὸ 1930 ἄρχισε νὰ διαφωνῇ μὲ τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὸ 1940 προσεχώρησε στοὺς σοσιαλιστές.

«Ἡ μέρα ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ Κόμμα, ἦταν γιὰ μένα ἡμέρα πένθους γιὰ τὰ χαμένα μου νειάτα. Ἡ θητεία στὸ Κ.Κ. ἀφίνει στὸ χαρακτῆρα σημάδια γιὰ ὅλη τὴ ζωή. Εὔκολα ἀναγνωρίζονται οἱ πρῴην κομμουνιστές. Ἀποτελοῦν μιὰν ἰδιαίτερη κατηγορία ἀνθρώπων ὅπως καὶ οἱ πρῴην στρατιωτικοὶ ἢ οἱ πρῴην κληρικοί. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρῴην κομμουνιστῶν ἀποτελεῖ πιὰ σήμερα ὁλόκληρη λεγεώνα. «Ὁ τελικὸς ἀγώνας», εἶπα μιὰ μέρα ἀστειευόμενος στὸν Τολιάτι, «θὰ διεξαχθῇ ἀνάμεσα στοὺς κομμουνιστὲς καὶ στοὺς πρῴην κομμουνιστές».

ΡΙΤΣΑΡ ΡΑΪΤ

Γεννήθηκε τὸ 1908 ἀπὸ οἰκογένεια φτωχῶν νέγρων, κάπου στὶς ὄχθες τοῦ Μισσισιπῆ. Ὁ πατέρας του παράτησε τὴ μάννα του, κι' ὅταν αὐτὴ γίνηκε παράλυτη, ὁ Ρίτσαρ κλείστηκε σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Ἀπὸ κεῖ βγῆκε σὲ ἡλικία 15 χρονῶν καὶ ἔκανε διάφορες δουλειές. Ἐγκαταστάθηκε στὸ Σικάγο ὅπου ἔγινε κομμουνιστής. Ἔγραψε βιβλία γιὰ τὸν κομμουνισμό, μὰ ὅταν ἀντιλήφθηκε ὅτι αὐτὸς ἐσήμαινε ἐξαφάνισι τῆς προσωπικότητος, τὸν ἐγκατέλειψε.

«Κάποτε διαφώνησα πρὸς τὴν «γραμμή». Ἦρθα ἔτσι σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὴν πλειοψηφία, καὶ τότε ἔκανα μιὰ ἄλλη καταπληκτικὴ ἀνακάλυψι. Διεπίστωσα πὼς ἀκόμα καὶ μερικοὶ ποὺ ἤξερα ὅτι συμφωνοῦσαν μαζί μου, δὲν τολμοῦσαν νὰ μὲ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ ἀντιταχθοῦν στὴ θέλησι τοῦ Κόμματος.

Ἦταν κάτι τὸ ἀσύλληπτο γιὰ μένα, ἂν καὶ εἶχα ἀνατραφῇ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ φυλετικοῦ μίσους τοῦ Νότου, νὰ μὴ μπορῇ ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τὴ γνώμη του. Αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀντιταχθῶ στὸ Κόμμα».

ΑΝΤΡΕ ΖΙΝΤ

Γεννήθηκε τὸ 1869 στὸ Παρίσι. Ἔγινε ἀπὸ τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς συγγραφεῖς τῆς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο γενεᾶς. Ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸ Ρωσικὸ πείραμα καὶ ἐνθουσιάστηκε μὲ αὐτό. Τὸ 1936 προσκλήθηκε στὴ Ρωσία. Ὅ,τι εἶδε τὸν ἀπογοήτευσε. Στὸ τέλος ἀπομακρύνθηκε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κομμουνισμό. Τὸ 1947 πῆρε τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴ λογοτεχνία.

«Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν περισσότερη ἐντύπωσι ἦταν ἡ τέλεια ἀδυναμία τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν νὰ συζητήσουν γνῶμες ἀντίθετες πρὸς τὶς δικές τους. Ὅποιος προβάλλει ἀτιρρήσεις, κηρύσσεται προδότης. Ἕνας καλόπιστος ἀντίπαλος εἶναι κάτι τὸ ἀσύλληπτο γιὰ τὸν Ρῶσο κομμουνιστή. Μιὰ μέρα προσπαθοῦσα ἐπὶ ὧρες νὰ ἐξηγήσω σὲ μιὰν διευθύντρια τοῦ ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεται

πού οί σοβιετικοί συγγραφεῖς ζοῦν σὲ ἀτμόσφαιρα φόβου. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὲ καταλάβῃ.

'Ελευθερία, τῆς εἶπα, εἶναι ἡ δυνατότητα νὰ ἀμφιβάλλῃς, νὰ κάνῃς λάθη, νὰ ἐρευνᾷς, νὰ λὲς «Ὄχι» σὲ ὁποιαδήποτε ἐξουσία». «Μὰ αὐτό, ψιθύρισε ἔντρομη, εἶναι ἀντεπανάστασι».

ΧΟΟΥΑΡΝΤ ΦΑΣΤ

Γεννήθηκε τὸ 1914 στὴ Νέα Ὑόρκη. Κομμουνιστὴς ἔγινε τὸ 1932 καὶ μέλος τοῦ Κόμματος τὸ 1943. Σὰν συγγραφέας προσπάθησε μὲ τὸ ἔργο του νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κομμουνισμό. 'Εργαζόταν στὸν κομματικὸ τύπο. Τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο Στάλιν. 'Εγκατέλειψε τὸν κομμουνισμὸ μετὰ τὰ οὐγγρικὰ καὶ τὰ τέλη τοῦ 1957 ἐξέδωσε τὸ βιβλίο του «Ὁ γυμνὸς θεὸς» ὅπου ἐξηγεῖ τοὺς λόγους τῆς ἀποστασίας του.

«Τὸ ὅτι βρισκόμαστε στὴ ζωή, οἱ ἀμερικανοὶ κομμουνιστὲς διανοούμενοι, τὸ ὀφείλουμε στὸ ὅτι οἱ ἡγέτες τοῦ Κόμματος δὲν ἀπόκτησαν τὴ δύναμι νὰ μποροῦν νὰ μᾶς ἐκτελέσουν. 'Αφιερώσαμε τὴ ζωή μας στὴν ὑπόθεσι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τώρα ξέρουμε πὼς ἡ ἀμοιβή μας θὰ ἦταν ὁ θάνατος. Μέσα στὸ Κ.Κ. δοκιμάζουμε ἐξευτελισμούς. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν δοκίμασα κάτι τέτοιο ἔξω ἀπὸ τὸ Κ.Κ. 'Ακόμα κι' ὁ δεσμοφύλακας, ὅταν ἔζησα μία ποινὴ ὡς πολιτικὸς κατάδικος, μοῦ φέρθηκε μὲ συμπόνια. Μόνο ἀπὸ τὸ Κ.Κ. καὶ τοὺς ἡγέτες του εἶδα μιὰ τόσο σκληρὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους. 'Αγωνίστηκα γιὰ τὸν κομμουνισμὸ καὶ φυσικὰ βρῆκα δυσκολίες. 'Εξακολούθησα ὅμως νὰ ζῶ καὶ νὰ γράφω. Συνάδελφοί μου στὴ Σοβ. Ἕνωσι ἔκαμαν πολὺ λιγώτερο κακὸ στὴν κυβέρνησι τῆς χώρας τους ἀπ' ὅ,τι ἐγὼ τῆς δικῆς μου. Δὲν τῆς ἔκαμαν ἀντιπολίτευσι. Δοκίμασαν μόνο νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴ δουλειά τους. Καὶ δὲν συνέχισαν οὔτε νὰ γράφουν οὔτε νὰ ζοῦν...

Τὸ Κ.Κ. σήμερα εἶναι μιὰ φυλακὴ τῶν ὡραιοτέρων καὶ τολμηροτέρων ὀνείρων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αὔριο ἀνήκει σ' ἐκείνους ποὺ γκρεμίζουν τὰ τείχη τῆς φυλακῆς κι' ὄχι σ' ἐκείνους ποὺ τὰ χτίζουν».

ΜΠΟΡΙΣ ΠΑΣΤΕΡΝΑΚ

Γεννήθηκε τὸ 1890 στὴ Μόσχα. Ξεχώρισε σὰν συγγραφέας γύρω στὰ 1920. Μὲ τὴν σταλινικὴ τρομοκρατία ὑποχρεώθηκε νὰ σωπάσῃ. Μὲ τὸν ἀποσταλινισμὸ νόμισε ὅτι μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ κάπως ἐλεύθερα καὶ ἔγραψε τὸν «Δόκτορα Ζιβάγκο». Τελικὰ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἀπαγορεύθηκε στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ κυκλοφόρησε, στὰ τέλη τοῦ 1957, μόνο στὴ Δύσι.

«Δὲν ξέρω κανένα ἄλλο ρεῦμα σκέψεως περισσότερο ἀπομονωμένο καὶ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἀπ' ὅ,τι εἶναι ὁ μαρξισμός. Γιὰ νὰ ἀποκρυβῇ ἡ χρεωκοπία, ἔπρεπε μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς τρομοκρατίας, ὁ λαὸς νὰ ξεμάθῃ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σκέπτεται. Ἔπρεπε νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ βλέπῃ αὐτὸ ποὺ δὲν ὑπῆρχε. Γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσουμε τὴ συνήθεια νὰ σκεπτόμαστε ἐξαπέλυσαν τὴν ἄνευ προηγουμένου τρομοκρατίαν τῆς ἐποχῆς Γιέζωφ. Ἔτσι μιὰ μέρα ἡ Φιοντόροβνα συνελήφθη στὸ δρόμο. Πέθανε ἢ χάθηκε, ποιὸς ξέρει ποῦ, σὰν ἕνα ὁποιοδήποτε νούμερο σ' ἕνα κατάλογο, ποὺ ξέπεσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα στρατόπεδα συγκεντρώσεως τοῦ Βορρᾶ».

ΜΙΛΟΒΑΝ ΤΖΙΛΑΣ

'Εκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ. Γιουγκοσλαβίας καὶ ἀντιπρόσωπός του εἰς τὴν Κόμινφορμ. 'Εκ τῶν στενῶν συνεργατῶν τοῦ προέδρου Τίτο. Ἤρχισε νὰ διαφωνῇ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ὅταν τὸν εἶδε ὡς ἀποκρυσταλλωμένον πλέον κοινωνικὸν σύστημα. Αἱ πρῶται του διαφωνίαι ἐξεδηλώθησαν τὸ 1954. Σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τὸ βιβλίον του «Ἡ νέα τάξις» ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον κατηγορῶ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

«Στὰ κομμουνιστικὰ συστήματα καταργεῖται ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία μετατρέπεται σὲ καταναγκαστική. Ἡ κυρίαρχος τάξις τῶν γραφειοκρατῶν ἐγκαθιδρύει τὸ μονοπώλιό της στὴν ἀγορὰ τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως, ποὺ ὁ ἐργάτης πωλεῖ κάτω ἀπὸ ὅρους ποὺ δὲν ὑπόκεινται στὸν ἔλεγχό του, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ ἄλλον ἐργοδότη. Ἔτσι, ἡ ὑποδούλωσι τοῦ ἐργάτη εἶναι ἀπεριόριστη. Δὲν ἔχει οὔτε πραγματικὰ συνδικάτα, οὔτε τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας. Αὐτὸ ἔχει σὰν ἀποτέ-

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ* ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ κ. ΑΡ. ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ κρισιμώτερα θέματα τῆς ἐποχῆς μας ποὺ ἀπασχολεῖ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, τὶς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων Κρατῶν καὶ τοὺς διανοουμένους τοῦ γηραιοῦ πλανήτη μας, εἶναι ἡ καταπληκτικὴ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ γενικῶς τῶν νέων. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀντιμετωπίζει μὲ εὔλογη ἀνησυχία τὸ σοβαρώτατον τοῦτο κοινωνικὸν πρόβλημα, ποὺ ἐξεκολάφθη μέσα στὸ χάος ποὺ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἔχει φθάσει σὲ ἀφάνταστη ὀξύτητα τὰ τελευταῖα χρόνια.

Στὴ χώρα μας, τὸ χρόνο ποὺ ἔκλεισε, ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων ἀνθρώπων ξεπέρασε κάθε προηγούμενη εἰρηνικὴ περίοδο. Τόσο, ποὺ ἀδίστακτα τὸ 1957 μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «τὸ ἔτος τοῦ ἐγκλήματος». Πράγματι τὸ 1957 χαρακτηρίζεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν μέσα σ' αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ σκληρότητά τους.

Οἱ προβλέψεις γιὰ τὸ χρόνο ποὺ ἄρχισε, εἶναι περισσότερον ἀπογοητευτικές. Ἡ ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη ἐπιστήμη γιὰ τὴ χώρα μας κάνει τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴ ὁμολογία γιὰ τὴν ἔκτασι τῆς ἐγκληματικότητος. **Εἴκοσι τρία στὰ ἑκατὸ παιδιὰ** ἔχουν πάρει τὴν κατηφόρα τοῦ ἐγκλήματος. **Πεντακόσιες,** τοὐλάχιστον, χιλιάδες παιδιὰ βαδίζουν ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα **γιὰ τὶς φυλακὲς καὶ τὴν παρανομία.** Μὲ ἄλλα λόγια, νέοι ἄνθρωποι, μὲ ψυχὲς καὶ συνειδήσεις ἀνεύθυνες, προχωροῦν στὸ Γολγοθᾶ τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἀναμορφωτηρίων ὅπου γερὰ σώματα ἀρρωσταίνουν, ζεστὲς καρδιὲς παγώνουν καὶ σκληραίνουν. Ἁπλαστες σκέψεις σέρνονται σ' ἕνα βοῦρκο παθῶν καὶ αἰσθημάτων, ὄνειρα ἀργοσβήνουν καὶ ἀσχημάτιστοι ἄνθρωποι ἀποσυντίθενται ἢ ὁπλίζονται μὲ ζωώδη κακία.

Εἶναι ἀπίστευτο, ἐν τούτοις ὅμως ἀληθινό, ὅτι 23—45 στοὺς 100 νέους μας, μὲ τὴ βαρειὰ κατηγορία τοῦ ἐγκληματίᾳ, θὰ περάσουν μιὰ μικρὴ ἢ μεγάλη περίοδο τῆς ζωῆς τους πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἀνήλιαγων κελλιῶν, μὲ τὴ λαχτάρα στὰ μάτια τοῦ ἥλιου καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ πολυτιμοτάτου ἀγαθοῦ τῆς ἐλευθερίας.

Οἱ συντηρητικοὶ ποὺ ἔχουν κάποια σχετικὴ γνῶσι τῆς ἐγκληματικότητος στὴ χώρα μας, δὲν τὴν συγκρίνουν μὲ τῶν ἄλλων χωρῶν, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι τρυφερὰ βλαστάρια δέκα πέντε καὶ δέκα ἑπτὰ ἢ εἴκοσι χρόνων τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς γενηᾶς μποροῦν νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τοὺς περιωνύμους «Κλοσὰρ» (ἀστέγους ἀλῆτες τῶν γεφυρῶν τοῦ Σηκουάνα) τοῦ Παρισιοῦ, τοὺς νεαροὺς γκάγκστερς τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Σικάγου, τοὺς «Τέντυ-Μπόϋς» τοῦ Λονδίνου καὶ τοὺς «Χουλιγκάδες» τῆς Μόσχας καὶ τῶν ἄλλων σοβιετικῶν πόλεων. Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι φθάνουν στὸ σημεῖο, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων μας, νὰ ἐκφράλεσμα τὴν ἀδιαφορία τοῦ ἐργάτη γιὰ τὴν παραγωγή, ποὺ προκαλεῖ μιὰ τεραστία σπατάλη ἐργατικῆς δυνάμεως. Ἡ ἀργή, μὴ ἀποδοτικὴ ἐργασία ἑκατομμυρίων ἀδιαφόρων ἀνθρώπων ἀποτελεῖ μιὰ γιγαντιαία σπατάλη ποὺ κανένα κομμουνιστικὸ καθεστὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ. Οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται διευθύνουν τὴν οἰκονομία αὐθαιρέτως. Στὸ τέλος τὰ σπασμένα τὰ πληρώνει ὁ ἐργαζόμενος λαός. Ὅλα ὑποτάσσονται στὰ συμφέροντα τῆς ἀρχούσης τάξεως. Τὸ γενικὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο εἶναι ἡ τελευταία φροντίδα, τῶν νέων ἰδιοκτητῶν».

---

* Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΓΝΩΣΕΙΣ», Ἰανουαρίου 1958.

ζουν φόβους γιὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας καὶ τὴν ἀγωνία τους μήπως κάποια μέρα τὸ κακὸ κτυπήσει τὴν πόρτα καὶ τοῦ δικοῦ τους σπιτιοῦ.

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴ τῆς παρούσης ἐρεύνης μας μπορέσαμε, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν ἐκλεκτῶν ἐπιστημόνων μας, νὰ σημειώσωμε μιὰ σειρὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐγκληματικότητα τῶν νέων μας, δὲν μπορέσαμε ὅμως νὰ προσδιορίσωμε τὴν ἀξία ἀκριβῶς κάθε μιᾶς καὶ νὰ τὶς κατατάξωμε σὲ ἀνάλογη θέσι. Γι' αὐτὸ θὰ τὶς ἀναφέρωμε μὲ τὴ σειρὰ ποὺ τὶς σημειώσαμε καὶ θ' ἀφίσωμε γιὰ τοὺς φίλους ἀναγνῶστες μας τὴν κρίσι καὶ τὴν ἀξιολόγησί τους.

Σημειώσαμε σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς βασικώτερες αἰτίες τῆς ἐγκληματικότητος τὴν ὑπερβολικὴ ἐλευθερία ποὺ δίδεται στοὺς νέους. Νέα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, σέρνονται σὲ ὕποπτα κέντρα, χωρὶς καμμιὰ ἐπιτήρησι καὶ ἐπιστρέφουν στὰ σπίτια τους τὶς πολὺ προχωρημένες ὧρες τῆς νύχτας, χωρὶς νὰ ἐλέγχωνται ἢ νὰ ἐπιτηρῶνται γι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Μιὰ ἄλλη αἰτία τοῦ ἐκτραχηλισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ὁ κλονισμὸς τῆς συγχρόνου οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ σ' αὐτὸ συντείνουν καὶ **τὰ διαζύγια**. Ὑπάρχουν δυστυχῶς στὴ χώρα μας χιλιάδες παιδιὰ ποὺ δὲν ἔχουν νοιώσει τὴ στοργὴ τῆς μάννας, τὸ φιλτρικό, τὸ τόσο ἀπαραίτητο στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν διαπαιδαγώγησι τῆς ὑπάρξεώς τους. Νέοι ποὺ ζοῦν καὶ μεγαλώνουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν φυσική τους μητέρα καὶ κοντὰ στὴν παράνομη, στὴν ἐρωμένη τοῦ πατέρα. Σ' ἕνα νόθο περιβάλλον ἄλλες φορὲς ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ παρανόμους πατροὺς καὶ μητρυές, ἀπὸ ἀδέλφια ἄλλης μητέρας ἢ ἄλλου πατέρα. Σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον ποὺ κατὰ κανόνα ἡ ἔλλειψις οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς ἐπιφέρει ψυχικὸ καὶ σωματικὸ μαρασμό, ἠθικὴ κατάπτωσι καὶ περιφρόνησι πρὸς τοὺς «γονεῖς», τῶν ὁποίων παρίστανται μάρτυρες σφοδρῶν συζυγικῶν διαπληκτισμῶν.

Περισσότερα νηπιαγωγεῖα ἀγροτικοῦ τύπου εἰσηγήθη ἡ Μεγάλη ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἐπιτροπή. Μέτρο ἀπαραίτητο ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισι, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

Τὸ κακὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, ὑποστηρίζει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καθηγητὴς κ. Γ. Σακελλαρίου, εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 αἰτία τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος. Ἐκ παραλλήλου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ψυχοπαιδαγωγικοῦ Κέντρου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Παρισιοῦ κ. Ἀντρὲ Μπὲρζ ὑποστηρίζει :

«Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων ὀφείλεται, ἐν πολλοῖς, καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν δημιουργήσει εὐνοϊκὰς σχέσεις μὲ τὰ παιδιά των. Ἀκόμη νομίζω ὅτι αἱ σχέσεις τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας ἐξασκοῦν ἀποφασιστικὸν ρόλον. Ὅταν εὑρισκώμεθα πρὸ ἑνὸς νεαροῦ ἐγκληματίου ἀνατρέχομεν εἰς τὴν ζωήν του. Καὶ ἀπο-

καλύπτομεν σχεδὸν πάντοτε ὅτι τὸ αἴτιον δὲν εἶναι τὸ διαζύγιον, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις τοῦ καταλλήλου οἰκογενειακοῦ κλίματος, διότι αὐτοὶ οἱ νέοι δὲν ἐγνώρισαν εἰς τὴν οἰκογενειακήν των ἑστίαν, οὔτε τὴν στοργήν, οὔτε τὴν ἀσφάλειαν, ποὺ εἶναι φυσιολογικαί. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ **κατ' ἐξοχὴν προσδιορίζει τὴν ψυχικὴν ἰδιοσυγκρασίαν** τοῦ παιδιοῦ **εἶναι αἱ σχέσεις του μὲ τὴν μητέρα του».**

Μὲ τὴν ἄποψι αὐτὴ διαφωνοῦν πολλοὶ ἄλλοι δικοί μας καὶ ξένοι ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ἀντιθέτως ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ στοργὴ πρὸς τὰ παιδιὰ εἶναι πολλὲς φορὲς ἡ αἰτία τῶν ψυχικῶν τους ἀνωμαλιῶν. Ἡ ἔλλειψις ἐπίσης αὐστηρότητος ἔναντι τῶν νέων πρὸς ἀποφυγὴν «δημιουργίας πλεγμάτων», θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς ἐγκληματικότητος. Ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ ὑπερβολικὰ αὐστηροὶ γονεῖς ὅπως καὶ οἱ ὑπερβολικὰ «φιλελεύθεροι» ἔναντι τῶν νέων εἶναι «κακοὶ γονεῖς».

Ὡς αἰτία τῆς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων θεωρεῖται καὶ ἡ βαθειὰ ἀνατροπὴ καὶ ἡ ἀναστάτωσις ποὺ ἐπροκάλεσε ὁ πρόσφατος παγκόσμιος πόλεμος καὶ εἰδικώτερα στὴν Ἑλλάδα ὁ συμμοριτοπόλεμος. Παράλληλη τῆς αἰτίας αὐτῆς θεωρεῖται καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς λεγομένης «μαύρης λογοτεχνίας». Ἐσφαλμένα ὑποστηρίζεται ἀπὸ παιδαγωγούς, εἰδικοὺς ἐπιστήμονες καὶ τὴν Ἐκκλησία στὴν Ἑλλάδα, ὅτι ὡρισμένα εἴδη τοῦ τύπου, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες γιὰ ἐμπορικοὺς λόγους παραβλέπουν τὴν παιδαγωγικὴ ἄποψι καὶ τροφοδοτοῦν τοὺς νέους μὲ σκανδαλιστικὰ ἀναγνώσματα ποὺ τοὺς ὠθοῦν σὲ πάσης φύσεως ἐγκλήματα. Παραγνωρίζεται στὴν προκειμένη περίπτωσι ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ τύπου μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ ἐλάχιστα τοὺς νέους ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη πνευματικὴ τροφή, καὶ κυρίως ὅτι ἡ «μαύρη λογοτεχνία» μπορεῖ νὰ δώσῃ στὴν ἐγκληματικότητα τὸ «στύλ» της, θὰ λέγαμε, ἀλλὰ **δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ πρωταρχικῶς τὴν δημιουργεῖ.**

Ὁ κινηματογράφος, ἐπιμένουν πολλοί, καὶ κυρίως τὰ ἀστυνομικὰ φίλμς ἐπιδροῦν ἔντονα στὴν ψυχὴ τῶν νέων καὶ τοὺς σπρώχνουν στὴν ἐγκληματικότητα. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν κάποιος νέος ἐμφανίζεται μετὰ τὴν σύλληψί του ἀπὸ τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς νὰ δικαιολογήσῃ ἐγκληματική του πρᾶξι μὲ τὴν ἐπίδρασι κάποιου κινηματογραφικοῦ φίλμ ποὺ προηγουμένως εἶδε. Εἶναι ὅμως ἀλήθεια αὐτό; Τίθεται αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὅταν εἶναι γνωστὸ ὅτι εἰς τὸν κινηματογράφον ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ φίλμ, ὅλοι οἱ λῃσταὶ καὶ οἱ κακοποιοὶ γενικῶς καταλήγουν τελικὰ ἢ στὴ φυλακὴ ἢ στό... νεκροτομεῖο. Κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ οἱ νέοι νὰ ἐπηρεάζωνται λιγώτερο ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος τῶν ἡρώων τῶν κινηματογραφικῶν φίλμς καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι τους; Ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποστηρίξωμε τὸν κινηματογράφο σὰν κάτι ποὺ ἐπιδρᾷ στὴν ψυχολογικὴ σύνθεσι τῶν νέων ὄχι ὅμως καὶ σὰν αἰτία τῆς ἐγκληματικότητος.

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ὁμολογίες τροφίμων Ἀναμορφωτικῶν Σχολῶν στὴν χώρα μας, κατὰ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε, ὑποστηρίζουν ἀρκετὰ τὶς αἰτίες ποὺ ἀναφέραμε καὶ κυρίως τὴν ἐπίδρασι τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Ἐπειδὴ εἶναι χαρακτηριστικὲς τὶς ἀναφέρομε :

—Ὅλες τὶς κλοπές, ἀπήντησε ἕνας τρόφιμος, τὶς ἔκανα μέσα σὲ 20 ἡμέρες, ἐπειδὴ εἶχα τσακωθῆ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν εἶχα νὰ φάω.

—Εἶχα τσακωθῆ, εἶπε ἄλλος, μὲ τὸν πατρού μου καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἔδιναν νὰ φάω ἀναγκάσθηκα νὰ κλέψω.

—Ὁ πατέρας μου γύριζε κάθε βράδυ στὸ σπίτι μεθυσμένος καὶ μὲ κτυποῦσε, ἀπήντησε τρίτος.

—Οἱ γονεῖς μου, εἶπε ἕνας ἄλλος, καυγάδιζαν καθημερινὰ καὶ ἡ μητέρα μου βρισκόταν ὅλη μέρα στὸ δρόμο.

Μιὰ σύντομη ματιὰ στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ἀνηλίκων

δίνει μιὰ ἀνατριχιαστικὴ πράγματι εἰκόνα, ὄχι μόνον τῶν αἰτιῶν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐγκληματικότητος στὴ χώρα μας. Νέοι καὶ νέες ἀπὸ 14—18 ἐτῶν κατεδικάσθησαν ἢ κατηγοροῦνται γιὰ μιὰ σειρὰ ἐγκληματικῶν πράξεων, ὅπως π.χ. κλοπές, ἀμβλώσεις, βιασμούς, μοιχεῖες, φόνους, ἀπόπειρες φόνων, ἀποπλανήσεις κλπ.

Περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐγκληματικότητος μιὰ στατιστικὴ ἀπὸ ἔρευνα ποὺ ἔγινε σὲ ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς καταπληκτικά :

Τὰ 44% τῶν νέων αὐτῶν τὰ ὤθησε εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις ἡ **ἀπόλυτη** φτώχεια. Τὰ 28% οἱ κακὲς συναναστροφές. Ποσοστὸν 59,7% εἶχε καταδικασθῆ γιὰ κλοπές, 14,3% γιὰ βιασμούς, 9,10% γιὰ ἀσέλγεια, 7,8 % γιὰ ἀνθρωποκτονία 2.6% γιὰ λῃστεία καὶ γιὰ διάφορα ἄλλα ἀδικήματα, 6,5%. Ἡ ἡλικία τῶν νέων αὐτῶν ἐκυμαίνετο ἀπὸ 14 ἕως 18 ἐτῶν. Τὰ 9% τῶν καταδίκων νέων ἦσαν κανονικῆς εὐφυΐας καὶ τὰ 55,9% ἀφυεῖς (χαζοί). Μποροῦμε ἔτσι νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ ἀφυΐα εἶναι ἕνας σημαντικὸς παράγων ἐγκληματικότητος. Ἐκ τῶν νεαρῶν τούτων ἐγκληματιῶν τὰ 12,2% ἦσαν ἀγράμματοι, 75,3% εἶχαν μερικὴν ἐκπαίδευσιν, 18% ἦσαν ἀπόφοιτοι δημοτικῶν σχολείων καὶ ἐλάχιστοι εἶχαν Γυμνασιακὴ μόρφωσι. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀνεπαρκὴς παιδεία εἶναι ἀκόμη μία αἰτία ἐγκληματικότητος.

Στὰ σχολεῖα γιὰ τοὺς ἀνηλίκους ποὺ ἵδρυσεν ἡ Βασιλικὴ Πρόνοια καταπολεμεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴ ἀγωγὴ καὶ τὴ μόρφωσι ὁ ἐκτροχισσμὸς τοῦ ἐνστίκτου ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐγκληματικότητα.

Πολλὰ ἐπίσης τρομακτικὰ ἐγκλήματα ἔχουν σὰν αἰτία τους τὴν ψύχωσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν πολλὰ ἄτομα ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς, κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, πλούτου καὶ πνευματικῆς μορφώσεως. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ ἀνθρωπίνη λογικὴ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Οἱ ἐγκληματίαι τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶναι ἀπόλυτα προσηλωμένοι στὴν ψυχική τους ἀρρώστεια, δέσμιοι τῆς τρομακτικῆς ἐπιβολῆς τῶν νεύρων τους καὶ ἀνίσχυροι γιὰ κάθε ἀντίδρασι. Ἕνα τέτοιο συνταρακτικὸ ἔγκλημα μὲ αἰτία τὴν οἰκογενειακὴ ψύχωσι ἔγινε στὴν Ἀθήνα τὸ χρόνο ποὺ ἔληξε, καὶ εἶχε τέσσαρα θύματα.

Ἀνώμαλες ψυχοσυνθέσεις καὶ φυσικὲς καταστάσεις ὁπωσδήποτε καὶ κατὰ ἕνα βαθμὸ σημαντικὸ ἐπενεργοῦν σ' ὡρισμένα ἄτομα καὶ τὰ ὠθοῦν σὲ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα.

Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀσχολοῦνται στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἔγκλημα γενικά, εἴτε ὡς κυνηγοί του, εἴτε ὡς κολασταὶ καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀγωγὴ τῶν νέων εἴτε γονεῖς εἶναι, εἴτε παιδαγωγοὶ ἢ κοινωνικοὶ λειτουργοί, τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι γνωστά.

Δὲν ἔχει ὅμως συνειδητοποιηθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ὀφείλεται μόνον σὲ ἠθικὰ αἴτια, ἀλλὰ καὶ σὲ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικά,

πού ἐπιβάλλεται νὰ ἀρθοῦν γιὰ νὰ μὴν πάρῃ τὸ κακὸ μεγαλύτερη ἔκτασι. Ὅπως πολὺ σωστὰ παρατηρεῖ συνάδελφος σὲ σχετικὴ μελέτη της, δὲν ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἠθικὲς παραινέσεις, ἀλλὰ μὲ σχολεῖα καὶ δασκάλους.

Μὲ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, μὲ ἔργα κοινῆς ὠφελείας, μὲ λαϊκὲς κατοικίες πού δὲν θὰ στεγάσουν στὸ ἴδιο δωμάτιο, πολλὲς φορὲς στὸ ἴδιο κρεβάτι, γονεῖς καὶ παιδιά. Μὲ κοινωνικὴ πρόνοια, περίθαλψι τῆς ἀρρώστειας καὶ τῶν γηρατειῶν.

Πρέπει νὰ καταπολεμηθοῦν ἡ ἀνεργία, ἡ πεῖνα, οἱ καταθλιπτικὲς καὶ φρικτὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς, τῶν ἀγροτικῶν κυρίως πληθυσμῶν μας, ὁ ἀναλφαβητισμὸς καὶ ἡ ἀγραμματωσύνη. Ἀποσκελετωμένοι, ρακένδυτοι καὶ πεινασμένοι χωρικοί, εἶναι πάντοτε προάγγελοι κοινωνικῶν ἀναταραχῶν καὶ εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων.

Μὲ συζητήσεις, ἄρθρα καὶ λόγια δὲν γίνεται τίποτε. Χρειάζεται μία ἀντιεγκληματικὴ σταυροφορία ἐκ μέρους ὄχι μόνον τῶν ἠθικοπλαστικῶν ὀργανώσεων ἢ μεμονωμένων ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Κράτος.

Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἄμβλυσιν τοὐλάχιστον τῆς ἐγκληματικότητος θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ἀξιόλογη καὶ σὲ ἄπειρες περιπτώσεις σωτηρία γιὰ πολλοὺς νέους. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν δραστηριότητα ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ πολλὰ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ εἰς οἱανδήποτε προσπάθειάν του, ἀρκεῖ ὅλοι νὰ τὸν ἐνισχύσωμεν ὁλόψυχα σὲ μιὰ ἀντιεγκληματικὴ σταυροφορία του μὲ πραγματικὸ συναγερμὸ ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων.

Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχει καὶ ἡ Ἑταιρία Προστασίας Ἀνηλίκων. Τὸ ἔργον της εἶναι πολύμοχθον καὶ ἀφάνταστα λεπτό. Μέχρι σήμερα ἔχει πετύχει πολλὰ εἰς τὸν τομέα τῆς περισσυλογῆς νέων καὶ νεανίδων ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοὺς ἔχει κρατήσει μακρυὰ ἀπὸ τὴν καταστροφήν. Ἔχει ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν ὅλων καὶ ἀπὸ τὴν ὑλικὴν τοῦ Κράτους.

Ἀρκεῖ τέλος ἡ καλὴ διάθεσις ἢ ἡ συναίσθησις τοῦ τρομεροῦ κακοῦ πού πλανᾶται ἀνάμεσα στοὺς νέους μας, γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξωμε ἀπὸ τὸ θεοσκότεινο χάος πού ξανοίγεται στὸ δρόμο τους. Σιωπηλοὶ ἢ ἀδιάφοροι στὸ κακό, πού τὴν ἔκτασί του δώσαμε ὅσο μᾶς ἐπέτρεπε ὁ χῶρος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνωμε ἄλλο. Ἂν παραμείνωμε ἔτσι θὰ εἴμαστε στεῖροι, σκληροὶ καὶ βάρβαροι. Ὁ ἰσχυρότατος ἀνθρώπινος πόθος τῆς ὑλικῆς ὠφελείας πού μᾶς κυριαρχεῖ τὴν μεταπολεμικὴ τούτη ἐποχὴ καὶ ὁ «ὠχαδερφισμὸς» δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ κάνωμε τὸ καθῆκον μας. Εἴμαστε νέοι καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν 500.000 νέων πού στὴν Ἑλλάδα τραβοῦν τὸ δρόμο πρὸς τὶς φυλακὲς καλοῦμε σὲ μιὰ σταυροφορία. Οἱ πρωτοπόροι αὐτῆς τῆς σταυροφορίας θὰ εἶναι ἄξιοι τῆς πατρίδος καὶ τῆς κοινωνίας, οἱ εὐεργέτες τῆς παραπαιούσης Νεολαίας μας. Ὄχι ἄλλοι νέοι στὶς φυλακές, ὄχι ἄλλα θύματα.

Α. ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΑΘΗΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Εἰς τὸ σημερινὸ σημείωμά μου θὰ προσπαθήσω νὰ παρασύρω τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» σ' ἕνα νοσταλγικὸ περίπατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος δύο θυμάτων τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ περιγράψω πῶς ἦσαν στὴν παληὰ Ἀθήνα μία ἱστορικὴ πλατεῖα, ποὺ ἔπαθε πολλὲς συμφορὲς καὶ κατήντησε κουτσουρεμένη ὅπως ἔμεινε σήμερα καὶ πῶς ἦτο μιὰ ὡραία δενδροστοιχία ποὺ ἔκαναν τὸν περίπατόν τους οἱ Ἀθηναῖοι τὸν παληὸ καλὸ καιρό, ποὺ ἦσαν ὅλοι σχεδὸν γνωστοὶ μεταξύ των.

Ἂς κάνωμεν λοιπὸν μαζὶ μιὰν ἀναδρομὴν εἰς τὰ παληὰ καὶ ὄμορφα χρόνια τῆς μικρῆς τότε Ἀθήνας καὶ ἂς δοῦμε πῶς ἦσαν τὴν παληὰν ἐποχὴν ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου, ὁ ἀρχοντικὸς τότε δρόμος τῶν ὡραίων μεγάρων ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιεστοιχίζοντο ἀπὸ μεγάλους ἀνθόκηπους, καὶ ὁ ὁποῖος σήμερον κατήντησε ὁ πλέον ἐμπορικός, ὁ πλέον κοσμοβριθὴς ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν ἀγνώστους καὶ ὁ πλέον θορυβώδης δρόμος τῆς πρωτευούσης καὶ πρὸ παντὸς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα βάσανα τῶν τροχονόμων τῆς Τροχαίας μας.

Οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι, θὰ θυμοῦνται τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ποὺ περιεστοιχίζετο ἀπὸ ἀρχοντόσπιτα μὲ κήπους καὶ εἶχε στὸ κέντρο της μιὰ ἐξέδρα ἀπὸ Πεντελικὸν μάρμαρον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαιάνιζε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα Πέμπτη καὶ Κυριακὴ ἡ μουσικὴ Μπάντα τῆς Στρατιωτικῆς φρουρᾶς, ἐνῷ λίγο παραπάνω ὑπῆρχε μία καλαίσθητη μαρμάρινη λιμνούλα, μὲ χρυσόψαρα, ποὺ ἔπαιζαν ὁλόγυρά της οἱ πιτσιρῖκοι τῆς ἐποχῆς.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα μία μόνον Στρατιωτικὴ Μπάντα ὑπῆρχε, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ξεπήδησαν μεγάλοι μαέστροι, ὅπως ὁ Λαυράγκας, οἱ ἀδελφοὶ Καίσαρη, ὁ Καλομοίρης καὶ ἄλλοι νεώτεροι.

Ἡ Στρατιωτικὴ αὐτὴ μουσική, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἐπαιάνιζε καὶ κάθε Κυριακὴ μεσημέρι μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς ἀπὸ τὰς δώδεκα ἕως τὴν μίαν καὶ μισή, τὴν ὥρα δηλαδὴ τοῦ Βασιλικοῦ γεύματος, δίπλα στὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν, ὅπου ἦτο ἡ τραπεζαρία τῶν Βασιλέων.

Τότε ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε ὁ «Ἄγνωστος Στρατιώτης» καὶ δὲν εἶχε διαμορφωθῆ, ὅπως σήμερα βλέπουμε ὁ χῶρος ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ παληὰ ἀνάκτορα. Ὁ χῶρος αὐτὸς ἔμοιαζε σὰ μιὰ κατηφορικὴ πλατεῖα, μὲ διάφορα θαμνοειδῆ φυτὰ καὶ δένδρα. Ἀπὸ μακρυὰ δὲ ἐξεχώριζαν δυὸ συστάδες ἀπὸ ψηλόκορμες φοινικὲς γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦσαν φυτευμένες φουντωτὲς ροδοδάφνες.

Ἐκεῖ λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν ἁπλόχωρη κατηφοριά, τὴν ὥρα ποὺ ἡ μουσικὴ ἔπαιζε συνήθως παληὲς Γαλλικὲς ὀπερέττες τοῦ Ὄφεν Μπάχ, τοῦ Λεκόκ, τοῦ Ὀντρὰν καὶ ἄλλων ποὺ ἰδιαιτέρως ἤρεσαν εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α', ἡ χρυσῆ νεολαία τῆς ἐποχῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ ἀδελφοὶ Πιερράκη Μαυρομιχάλη, ποὺ ἦσαν κι' οἱ τρεῖς Ἀξιωματικοὶ καὶ τοὺς ὠνόμαζον λὲ φόρ, λὲ μπώ, ἐ λὲ σαβάν, (δηλαδὴ ὁ εὔσωμος, ὁ ὡραῖος καὶ ὁ σοφός), ὁ πραγματικὰ ὡραῖος καὶ πάμπλουτος Δανὸς φίλος των Κώστας Φούνκ μὲ τὸν θαυμάσιον γκρίζο μεγαλόσωμον σκῦλον του Δανικῆς ράτσας, τύπος παληᾶς ἀρχοντιᾶς, ὁ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄνομά του πάντοτε συνοφρυω-

μένος Ἀνθυπίλαρχος Μπεμπὲς Ρικάκης, ὁ πανύψηλος καὶ γλυκομίλητος Ὑπολοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ Κώστας Σουλτάνης, ὁ καρδιοκατακτητὴς Κώστας Σταμπελόπουλος, ὁ Νῖκος Κωστῆς, ποὺ καμμιὰ φορὰ ἐνεφανίζετο μαζὶ μὲ τὴν ἀχώριστη παρέα του τοὺς Ἀνθυπιλάρχους Γεώργιον Βᾶσσον καὶ Πέτρον Μάνον, ὁ μέγας γλεντζὲς ποῦ ἀφῆκεν ἐποχὴν στὴν Ἀθήνα, Ὑπίλαρχος Πρίγκιψ Γεώργιος Μουρούζης.

Ἡ χρυσῆ αὐτὴ νεολαία πηγαινοήρχετο καὶ ἀντήλλασε χαιρετισμούς, ὑποκλίσεις καὶ καπελλαδοῦρες μὲ τὶς ὡραῖες ἀτθίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἦσαν τόσες πολλὲς καὶ ποὺ δυστυχῶς ἐλάχιστες ἀκόμη ὑπάρχουν.

Μεταξὺ αὐτῶν μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκόμη βλέπω δύο ὡραιότατες ἐκπροσώπους τῆς κλασσικῆς Ἑλληνικῆς ὀμορφιᾶς, τὰς δεσποινίδας Μαρία Μίλτου Λεβίδη καὶ Ρόζα Καρατζᾶ, τὰς ἤδη κυρίας Μαρία Ὑψηλάντη καὶ Ρόζα Καλαμάρη.

Θὰ ἦταν παράλειψις νὰ μὴν ἀναφέρω τὴν χαριτωμένη τότε Δίδα Ρεγγίνα Λιδωρίκη, ποὺ συνωδεύετο πάντοτε ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ἡ ὁποία εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μουσικῆς, ὁ περίπατος συνεχίζετο κάτω ἀπὸ τὶς πιπεριὲς τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας ἕως τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζαππείου ποὺ ἦτο ὁ συνηθισμένος τόπος περιπάτου τῆς χρυσῆς νεολαίας τῶν χρόνων ἐκείνων. Πολλὲς δὲ φορὲς κατέληγε εἰς τὰ γνωστὰ τότε ζαχαροπλαστεῖα τῆς Ἀθήνας ποὺ ἦσαν στὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου Γιαννάκη καὶ Ντορέ, γιὰ νὰ πάρουν τὸ οὔζο μὲ γκροσέϊγ καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἀποχώρησιν τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἐκεῖνα ποὺ εὑρίσκοντο τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο, ὠνομάζοντο Δαρδανέλλια, γιατὶ ὅσοι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐδέχοντο τὰ διασταυρούμενα πυρὰ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν σχολίων τῶν καθημένων εἰς αὐτά.

Κάτω ἀπὸ τὴν πλατεῖα τῶν ἀνακτόρων ἁπλώνετο ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος μὲ τὰ κομψὰ μέγαρα γύρω της καὶ τοὺς μεγάλους δρόμους. Ἐκεῖ λοιπὸν τὰ ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης καὶ Κυριακῆς, ἕνα πυκνὸ ἀκροατήριο συνεκεντρώνετο τὶς ἡλιόλουστες πρὸ πάντων ἡμέρες γύρω ἀπὸ τὴν μαρμάρινη ἐξέδρα, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μὲ θρησκευτικὴ, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, κατάνυξιν τὴν μουσικὴν ποὺ ἐσκόρπιζεν ἡ μπάντα κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο θόλο τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ μουσικὸν πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἐμβατήρια, διάφορα μικρὰ κλασσικὰ κομμάτια καὶ πρὸ παντὸς ἰταλικὲς ὄπερες. Πράγματι, ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ μουσικὴ προσέφερε τότε εἰς τοὺς Ἀθηναίους μία σπουδαία ψυχαγωγία καὶ εἶχεν ἀποκτήσει πολλοὺς ὀπαδούς.

Ὅταν ὅμως ἀργότερα ἡ πρωτεύουσα ἐπῆρε μεγαλύτερη ἔκτασι καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ πληθυσμός της ηὔξανε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξυπηρετηθῇ μὲ εὐρύτερον συγκοινωνιακὸν δίκτυον, ἀπεφασίσθη νὰ γκρεμίσουν αὐτὴν τὴν ἐξέδραν προκειμένου νὰ διασχίσῃ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τὸ ἱπποκίνητον τραμ τοῦ Βωτύ. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ δυστυχῶς ἔγινε. Ἔτσι χάρις στὴν ἀνάγκη τῆς συγκοινωνίας ἐθυσιάσθη, προσωρινὰ ὅμως, ἡ μουσικὴ ψυχαγωγία τῶν Ἀθηναίων, ποὺ τοὺς ἔδινε τόση χαρὰ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Στὴν ἴδια πλατεῖα ἕνα ψηλὸ ρολόϊ μὲ τέσσερις ὄψεις, ποὺ ἔδειχνε τὴν ὥρα στοὺς διαβάτας ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, εἶχε τὴν ἴδια τύχη. Ἡ πλατεῖα λοιπὸν τοῦ Συντάγματος ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια παρουσιάσθηκε πολλὲς φορὲς μὲ καινούργια ὄψι, μέχρι ποὺ ἔγινε ὅπως σήμερον κατήντησε.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας ἔχουν τὴν δική τους ἱστορία. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς καθὼς εἴπαμε καὶ παραπάνω, εἶναι ἡ ὁδὸς Σταδίου, ὁ πλατὺς καὶ πολυθόρυβος σήμερα κεντρικὸς δρόμος ποὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς χαράξεώς του πολλὲς φορὲς μετέβαλλεν ὄψιν.

Ἐν πρώτοις θὰ ἤθελα νὰ διευκρινίσω ὅτι ἡ ὀνομασία τῆς ὁδοῦ Σταδίου δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀνεγερθὲν καλλιμάρμαρον Στάδιον, ποὺ ὡς γνωστὸν ἐδώρησε στὴν πόλιν μας ὁ μεγάλος εὐεργέτης Γεώργιος Ἀβέρωφ,

ἀλλὰ διότι τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἦταν ἕνα στάδιον, δηλαδὴ περίπου χίλια μέτρα, καὶ φυσικὰ μῆκος δρόμου πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Ἀθήνα τῆς παληᾶς ἐποχῆς.

Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια ὁ δρόμος αὐτὸς γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα εὑρίσκετο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, τόσο ὥστε κανεὶς δὲν ἐπίστευε ὅτι ἦτο δρόμος μιᾶς πόλεως καὶ ὄχι χωριοῦ.

Ἀρκετὰ χρόνια ἐπέρασαν ὥσπου νὰ γίνουν αἱ συνεννοήσεις καὶ νὰ κλεισθῇ ἕνα ρέμμα μεγάλο ποὺ ἐχώριζε τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὸ ὁποῖον κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Λυκαβηττό, διερχόταν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Κοραῆ, καὶ κατέληγε στὴν παληὰ πλατεῖα Λουδοβίκου, μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο, ποὺ τόσον ἀδίκως μετωνομάσθη ἐπ' ἐσχάτων. Γιατὶ αἱ Ἀθῆναι ὀφείλουν πολλὰ εἰς τὸν πατέρα τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὄθωνος ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομά του.

Ὁ κόσμος ἐπερνοῦσε τότε ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ τῆς ὁδοῦ στὴν ἄλλη ἀπὸ μερικὲς κατὰ ἀποστάσεις τοποθετημένες ξύλινες γέφυρες, ποὺ ἐπειδὴ ἐξυπηρετοῦσαν κάπως τοὺς διαβάτας δὲν ἐσκέφθησαν οἱ ἁρμόδιοι ὅτι ἔπρεπε κάποτε νὰ τὶς ξυλώσουν καὶ νὰ φτιάσουν τὸν δρόμον ποὺ ἀργότερα τόσον ἐστόλισε τὴν μικρὴ Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἐπεκράτησε τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς πόλεως πνεῦμα τοῦ ρέκτου τότε Δημάρχου Ἀθηνῶν Δημητρίου Σούτσου, ἡ ὁδὸς Σταδίου μὲ τὴν νέαν της ὄψιν ἄρχισε μὲ τὸν καιρὸν νὰ γίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ πλέον πολυσυχνάστους δρόμους τῆς πρωτευούσης. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς διαμορφώσεως τῆς ὁδοῦ Σταδίου εἰς δενδροστοιχίαν, ἐκτίσθησαν μερικὲς ἐπαύλεις καὶ ἐλάχιστα μαγαζιὰ γύρω ἀπὸ τὴν Βουλήν.

Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τοῦ χρόνου ἀνηγέρθησαν πολλὰ ἀθηναϊκὰ ἀρχοντικὰ μέγαρα, τὰ ὁποῖα περιεβάλλοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μεγάλους ἀνθόκηπους. Τὰ σπουδαιότερα ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν τὸ μέγαρον τοῦ Βούρου, ὅπου σήμερον εἶναι ὁ κινηματογράφος Ἀττικόν, τὸ μέγαρον Καραπάνου ὅπου σήμερον εἶναι τὸ κτίριον τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. τὰ μέγαρα ἐπίσης τοῦ Ὀρφανίδη στὴν ὁμώνυμον στοάν, τοῦ Δεμερτζῆ καὶ τοῦ Σαρόγλου, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Αἰόλου, ὅπου στὸ βάθος εἶχεν ἕνα ὡραῖον κῆπον.

Καί, τέλος, ἐκεῖ κοντὰ ἦτο τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχοντικὸν μέγαρον τοῦ Ἀρσακείου, ποὺ γύρω-γύρω περιεκυκλώνετο ἀπὸ μεγάλον κῆπον, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς κατελήφθη ἀπὸ τὸ νεώτερον καὶ ἀκαλαίσθητον κτίριον αὐτοῦ, ὅπου σήμερον εἶναι τὰ εἰς λυπηρὰν κατάστασιν Δικαστήρια.

Τόσο δὲ ἐξαιρετικὰ ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν τὸν δρόμον, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ ὁδὸς Σταδίου ἔγινε ὁ προσφιλὴς τόπος περιπάτου τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦτο, διότι ὁ δρόμος αὐτὸς ἐθεωρεῖτο τότε λίγο ἐξοχικός. Πράγματι ὅμως ἦτο, ἀφοῦ τὸ κέντρον τῆς πόλεως περιωρίζετο γύρω ἀπὸ τὴν παληὰ ἀγορὰ μέχρι τῆς Μητροπόλεως.

Δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθήνας τότε νὰ προτιμοῦν τὴν ὁδὸν Σταδίου γιὰ τὸν περίπατόν τους, γιατὶ δυὸ σειρὲς ἀπὸ φουντωτὲς ἀκακίες ποὺ τὶς ἐκλάδευαν μὲ πολλὴ τέχνη γιὰ νὰ σχηματίσουν μὲ τὴν φυλλωσιά τους δροσερὴ ὀμπρέλλα, ἐπροστάτευαν ἀπὸ τὸν ἥλιο τοὺς περιπατητάς.

Στὸν ἀρχοντικὸ λοιπὸν αὐτὸ δρόμο τῆς Ἀθήνας ποὺ χαιρόταν τὸ μάτι τὸ παλαιῶν Ἀθηναίων νὰ βλέπουν μῆκος καὶ πλάτος πρωτοφανὲς γιὰ τὴν ἐποχήν τους, κάθε ἀπόγευμα ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπε, πολλοὶ γνωστοὶ τύποι τῆς παληᾶς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἔκαμαν τὸν περίπατόν τους.

Λόγῳ δὲ αὐτῆς τῆς καθημερινῆς κινήσεως καὶ ἰδίως τὰς ὥρας τῆς προσελεύσεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεαρῶν ἀρσακειάδων, ποὺ φυσικὰ μετέβαιναν ὅλες πεζῇ εἰς τὸ Σχολεῖον των, ὁ δρόμος αὐτὸς ἐπροτιμᾶτο ἀπὸ πολλοὺς νέους καὶ μὴ

νέους. Πολλὰ δὲ τετράστιχα ἐγράφησαν δι' αὐτὰς καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ, τὰ ὁποῖα διεσώθησαν μέχρι τῆς ἐποχῆς μας.

Μεταξὺ τῶν καθημερινῶν περιπατητῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἦσαν καὶ μερικοὶ τύποι τῆς παληᾶς 'Αθήνας ποὺ ἂν καὶ ἐξέλειπον ἔμειναν ὅμως εἰς τὴν μνήμην ὅσων ηὐτύχησαν νὰ τοὺς γνωρίσουν.

'Ο ὡραῖος ὡς 'Απόλλων λόγιος Σπῦρος Παγανέλης, ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ θαυμαστὴς τῶν ἀτθίδων ποιητὴς Νέης, ὁ γλωσσαμύντωρ τῆς καθαρευούσης καθηγητὴς Μηστριώτης, ποὺ ἐβάδιζεν περίεργα δύο βήματα μπρὸς καὶ ἕνα πίσω, ὁ 'Υποφρούραρος 'Αθηνῶν Ταγματάρχης Γιάννης Γεννήσαρλης, τὸ φόβητρον ὅλων τῶν στρατιωτικῶν καὶ τόσοι ἄλλοι τύποι ποὺ ἀφῆκαν ἐποχήν...

Μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν διάφοροι ἐπιχειρηματίαι εὑρῆκαν κατάλληλη τὴν περίστασιν γιὰ νὰ ἀνοίξουν ἐκεῖ καταστήματα των ἀνδρικῶν εἰδῶν, διότι ὅλα τὰ εἴδη ἀμφιέσεως ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν γυναῖκα, ὑπῆρχαν εἰς τὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων γνωστῶν καταστημάτων θὰ σᾶς ἀναφέρω διὰ τὴν ἱστορίαν, διότι δὲν ὑπάρχουν πλέον, τὰ καταστήματα τῶν ἀδελφῶν 'Ιωάννου καὶ Βασιλείου Κασδόνη, ποὺ ἀγόραζαν καπέλλα ὅλοι οἱ σεβόμενοι τὸν ἑαυτόν τους 'Αθηναῖοι, τὸ "Ολ Ντίγκλαντ, τοῦ Κανδρεβιώτη, τὰ καταστήματα τῶν γνωστῶν παλαιῶν 'Υποδηματοποιῶν Περπινιᾶ καὶ Τσάμη, τῶν μεγάλων ἐμπορορραπτῶν Τσόχα καὶ Κανελλοπούλου ποὺ εἶχαν πελάτας τὴν Αὐλὴν καὶ τοὺς γνωστότερους κομψοὺς τύπους τῆς παληᾶς ἐποχῆς, καὶ τὸ γνωστὸν μεγάλο κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Κονταράτου, ποὺ ἐπωλοῦσεν ἀνδρικὰ εἴδη καὶ ποὺ ἦτο ἐκεῖ ὅπου σήμερον εὑρίσκεται τὸ Ταμιευτήριον τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης.

"Ετσι ὅταν μετὰ ἀπὸ καιρὸν ἐπύκνωσαν τὰ καταστήματα καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου ἐπῆρε ὄψιν ἐμπορικοῦ δρόμου οἱ κῆποι ἐξηφανίσθησαν, τὰ μεγάλα σπίτια ποὺ ὅλα ἦσαν μονοκατοικίες ἄλλαξαν μορφήν, πολυκατοικίες πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἐκτίσθησαν καὶ ἰδίως περιεκόπησαν τὰ πεζοδρόμια χάρις εἰς τὴν ἀναγκαίαν διαπλάτυνσιν τοῦ δρόμου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ τὸν κόσμο καὶ τὸν θόρυβον, ἔπαψε ὁ ἄλλοτε ἀρχοντικὸς ἥσυχος αὐτὸς δρόμος νὰ εἶναι ὁ τόπος τοῦ περιπάτου τῶν 'Αθηναίων, ποὺ τοὺς ἐχάριζε τόση ψυχικὴ ξεκούρασι μὲ τὴν ἤρεμη ὁμορφιά του.

'Εδῶ δυστυχῶς πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια οἱ θαυμάσιες ἀκακίες τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐπέρασαν ὅλες ἀπὸ τὸ τσεκούρι τοῦ δημίου, οἱ γραμμὲς τῶν ἱπποκινήτων τραμ ἀφῃρέθησαν καὶ τὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου ἐφάρδυνε καὶ σιγά-σιγά, χάριν τῆς κυκλοφορίας ἔλαβε τὴν σημερινὴν του μορφήν.

'Εδῶ ὅμως δὲν τελειώνει ἡ ἀφήγησίς μας διὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, διότι ἔχει μεγάλην ἱστορίαν. 'Επειδὴ στὰ παληὰ χρόνια εὑρίσκετο ἐκεῖ ἡ Βουλή, ὁ δρόμος αὐτὸς ἐγνώρισε πρωτοφανῆ ὀχλαγωγία. Διαδηλώσεις, λαϊκὲς ἐξεγέρσεις καὶ καυγάδες, ἔγιναν πολλὲς φορὲς ἀφορμὴ αἱματηρῶν ἐπεισοδίων ἀπὸ τοὺς πάντοτε εὐέξαπτους πολίτες τῆς 'Αθήνας, ποὺ ἐρράντισαν κατὰ καιροὺς μὲ τὸ αἷμά τους τὰ πεζοδρόμια τοῦ δρόμου, ἰδίως κατὰ τὰς δημαρχιακὰς ἐκλογὰς τῶν παλαιῶν Δημάρχων Λάμπρου Καλλιφρονᾶ καὶ Σπύρου Μερκούρη.

Στὸ μέσον τῆς ὁδοῦ εὑρίσκετο τὸ ἑστιατόριον «"Αστυ», ὅπου ἀκριβῶς σήμερον εἶναι ὁ κινηματογράφος "Αστορ, τὸ ὁποῖο εἶδε πολλὲς προσωπικότητες πνευματικῶν ἀνθρώπων τῆς 'Αθήνας. Σ' αὐτὸ ἐσυνήθιζαν νὰ τρώγουν τὴν παληὰν ἐποχὴν ποιηταί, καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀπερέττας καὶ διάφοροι λόγιοι.

'Ακριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν παληὰ Βουλὴ ἄνοιξε κατόπιν τὰς πύλας του τὸ ἑστιατόριον 'Αβέρωφ, ποὺ ἦτο τὸ ἓν τέταρτον περίπου τοῦ σημερινοῦ καὶ ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀριστοκρατικὰ ρεστωρὰν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τὴν καλλίτερη καὶ πολυπληθέστερη πελατεία. 'Εκεῖ τακτικὰ ἔτρωγαν πολλοὶ πατέρες τοῦ "Εθνους καὶ ἐσύχναζαν 'Υπουργοὶ καὶ Στρατιωτικοὶ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλοι πολιτευταί, ἐνῷ τὰ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ
Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

— Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ ΒΡΗΚΕ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΤΟΥ —

'Απὸ τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν «Selection» Σ/βρίου 1958,
κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι ἐκεῖ : 'Ο Τζιόρτζο Μπιγκόντι, ὁ ἄλλοτε διαβόητος 'Υπαρχηγὸς τοῦ τρομεροῦ 'Αρχιγκάγκστερ Ντίλιγκερ, οἱ Γκιουζέπε καὶ Μαρτσέλλο Φάλκο, οἱ δύο ἀχώριστοι δολοφόνοι, ποὺ ἐπὶ μία δεκαετία ὁλόκληρη ἠργάσθησαν γιὰ τὸν 'Αλμπέρτο 'Αναστάζια, τὸν τρομερὸ καὶ εἰδεχθῆ κακοῦργο, τὸν 'Αρχηγὸ τοῦ Συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος τῆς 'Αμερικῆς, ποὺ δολοφονήθηκε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἀπὸ ἄγνωστους κακοποιούς, ὁ Τζιάκομο Λιγκουόρι, ὁ εἰδικὸς γκάγκστερ στὸ συνδικαλισμὸ τῶν Νέγρων, ὁ Λουΐτσι Σεπράνο ποὺ διηύθυνε τὸ πιὸ μεγάλο καὶ λωποδυτικὸ χαρτοπαίγνιο στὴ Νέα 'Ορλεάνη, μέχρι τότε ποὺ κατεστράφη τοῦτο ἀπὸ ἕνα ἀντίπαλο γκάγκστερ, ὁ Φρὰγκ Φριντζένι, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ "Αλ-Καπόνε, ὅταν ὁ τελευταῖος εὑρίσκετο ἀκόμη στὴ ζωή. "Ολοι οἱ ἀνωτέρω καὶ πολλὲς ἄλλες διασημότητες τοῦ 'Εγκληματολογικοῦ Πανθέου τῆς 'Αμερικῆς, ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη μέχρι τὸν "Αγιο Φραγκῖσκο, εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, ἀπελαθέντες ἀπὸ τὴν 'Ομοσπονδιακὴ 'Αστυνομία τῆς 'Αμερικῆς ὡς «ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας».

'Ηλιοκαμμένοι ἀπὸ τὸν Αὐγουστιάτικο ἥλιο καὶ καταϊδρωμένοι, ἔψαλλαν, παρὰ τὴν ἀφόρητη ζέστη καὶ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα. Τετρακόσιοι κακοποιοὶ παντὸς εἴδους καὶ πάσης κατηγορίας, ἀπὸ τοὺς μικρεμπόρους λαθρεμπόρους μέχρι τὶς μεγαλύτερες διασημότητες τοῦ ἐγκληματολογικοῦ Πανθέου, ἐβάδιζαν ψάλλοντες ἕνα ὕμνο, μία ψαλμωδία, στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Μοναστήρι τοῦ Μπελάγκρα στὴ Κεντρικὴ 'Ιταλία.

'Επικεφαλῆς αὐτῶν εὑρίσκετο ἕνας σαραντάρης, ποὺ φοροῦσε ἕνα παληὸ χιλιομπαλωμένο ράσο ἀπὸ χονδρὸ μάλλινο ὕφασμα, ἕνας Φραγκισκανὸς καλόγηρος, ποὺ ἔψαλλε μὲ μιὰ ἐξαίσια φωνὴ τενόρου καὶ οἱ στροφὲς ἐπαναλαμβάνοντο κατόπιν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς παράξενους ὁδοιπόρους.

Στὴ Νεάπολι εἶναι γνωστοὶ πιὰ μὲ τὸ ὄνομα «Οἱ γκάγκστερ τοῦ καλοῦ θεοῦ». Στὴν ἀρχὴ βέβαια αὐτὸ ἦτο ἕνα εἰρωνικὸ παρατσοῦκλι, ἀλλὰ ἔπαυσαν πιὰ νὰ τοὺς κοροϊδεύουν, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν 'Αρχηγὸ τῆς περίεργης αὐτῆς 'Ομάδος, τὸν Πάτερ Μπλαντίνο τοῦ Σταυροῦ.

Στὸ Μπελάγκρα ποὺ βρίσκεται τὸ Μοναστήρι αὐτό, ὁ "Αγιος Φραγκῖσκος πρὸ

Σαββατόβραδα πολλὲς γνωστὲς οἰκογένειες τῶν 'Αθηνῶν ἔπαιρναν ἐκεῖ τὸ δεῖπνο τους.

"Ηταν μιὰ συνήθεια ποὺ ἐκράτησε πολλὰ χρόνια. 'Αργότερα, ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης του Μιχαὴλ Λεκός, ἕνας ἐξαιρετικὰ εὐγενὴς καὶ εὐχάριστος τύπος παλαιοῦ 'Αθηναίου, ἀπέθανε, τὸ ἑστιατόριον αὐτὸ ἐπῆγε σὲ ξένα χέρια καὶ ἐπῆρε καινούργια ἐμφάνισιν, ὅπως ἄλλαξε καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου, ἀλλὰ στὴν δική μας μνήμη θὰ μείνῃ πάντοτε σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχοντικοὺς δρόμους τῆς παληᾶς καλῆς 'Αθήνας μας, ποὺ ὅσοι τὸν ἐβάδιζαν ἦσαν ὅλοι σχεδὸν γνωστοὶ μεταξύ των καὶ ποὺ κάθε κομμάτι του θὰ φωτίζεται ἅπλετα ἀπὸ τὴν νοσταλγικὴ ἀγάπη αὐτῶν ποὺ τὴν ἐγνώρισαν στὸ παρελθὸν σὰν ἥσυχη καὶ ρωμαντικὴ λεωφόρο τῆς παληᾶς καλῆς 'Αθήνας.

Δ. ΣΚΟΥΖΕΣ

700 χρόνων προσηλύτισε καὶ μετέπεισε τρεῖς κλέπτες ν' ἀλλάξουν ζωή, καὶ στὸ ἴδιο Μοναστήρι τὸ 1850 τρεῖς δολοφόνοι μετανοήσαντες ἦλθαν καὶ κατέθεσαν τὰ ὅπλα των μπροστὰ στὴν 'Αγία Τράπεζα πρὶν παρουσιασθοῦν καὶ παραδοθοῦν στὴν 'Αστυνομία.

'Ιδοὺ λοιπὸν γιατὶ ὁ «Δὸν Μπλαντίνο» ἐδιάλεξε τὸ Μπελλάγκρα γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν σταυροφορία του ὑπὲρ τῶν παραστρατημένων αὐτῶν ὑπάρξεων, ἕνα ἔργο στὸ ὁποῖο ἀφοσιώθηκε ὁλόψυχα ἀπὸ τρία χρόνια.

'Η 'Ιστορία ἄρχισε ὡς ἑξῆς :

"Ενα βράδυ κατὰ τὸν μῆνα 'Οκτώβριο τοῦ 1955 ὁ Πάτερ Μπλαντίνο στρατολόγησε τὰ πρῶτα μέλη τῆς παράξενης αὐτῆς ὑπὸ τὴν προστασία του 'Ομάδος.

Περνοῦσα, λέγει, μπροστὰ στὸ Ξενοδοχεῖο Μπελαβίστα ποὺ σημαίνει Καλλιθέα, καὶ ποὺ παρὰ τὸ ὄνομά του βρίσκεται μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ σκοτεινοὺς δρομίσκους τῆς Νεαπόλεως, ὅταν ἤκουσα τρεῖς ἀνθρώπους νὰ διαπληκτίζωνται καὶ λογομαχοῦν μὲ τὸν θυρωρὸ τοῦ Ξενοδοχείου.

Διεμαρτύροντο καὶ διεκπληκτίζοντο γιατὶ ὁ θυρωρὸς ἠρνεῖτο νὰ τοὺς παράσχῃ δωμάτιο νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν τοὺς ἐδέχετο δέ, γιατὶ ἐστεροῦντο δελτίων ταυτότητος.

Οἱ ἀνωτέρω τρεῖς ποὺ ἐφαίνοντο νὰ εἶναι πενηντάρηδες σχεδόν, ἦσαν οἱ Λιγκουόρι, Σεπράνο καὶ Φριντζέντι. Εἶχαν ἔλθει προσφάτως ἀπ' τὴν 'Αμερικὴ ἀπ' ὅπου ἀπελάθησαν ὡς ἀνεπιθύμητοι, καὶ ἐστεροῦντο χρημάτων, στέγης, καθὼς καὶ πιστοποιητικῶν καλῆς διαγωγῆς. 'Ο Φριντζέντι, τὸ ἄλλοτε δεξὶ χέρι τοῦ 'Αλ-Καπόνε, τοῦ μεγαλυτέρου λαθρεμπόρου καὶ ἀρχιγκάγκστερ ποὺ γνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης, μάταια προσπάθησε νὰ πωλήσῃ στὶς ἐφημερίδες μερικὲς παληὲς φωτογραφίες τῶν «Περασμένων Καλῶν 'Ημερῶν», ποὺ παρουσίαζαν τὸν 'Αλ-Καπόνε μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἢ καθήμενο μπροστὰ σ'ἕνα τραπέζι ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐποζάριζε ἕνα πολυβόλο.

Γιὰ ν' ἀρχίσω, λέγει, ὁ Πάτερ Μπλαντίνο, ἐσκέφθηκα, ὅτι ἕνα δεῖπνο καλὸ δὲν θὰ τοὺς ἔκαμε κακό, καὶ ἔτσι τοὺς ἐκάλεσα νὰ πᾶμε νὰ δειπνήσωμε στὸ ἑστιατόριο τοῦ «Τζακομίνο» ποὺ ἐσέρβιρε τὴν καλλίτερη μακαρονάδα μὲ σάλτσα στὴ Νεάπολι.

«Πιστεύω ὅτι, ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα καὶ βασικὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ στέγη», εἶπα, στοὺς νέους φίλους μου, καὶ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ πρᾶγμα ποὺ διεπίστωσα μ' αὐτὴ τὴν συζήτησι, εἶναι ἡ μεγάλη ἀφέλεια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὁ Πάτερ Μπλαντίνο. "Οταν τοὺς εἶπα ὅτι τοὺς χρειάζεται μιὰ στέγη, μὲ εὐχαρίστησαν σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς προσφέρω τοιαύτην τὴν ἑπομένην.

Κατάλαβα τότε ὅτι χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶχα ἀναλάβει μιὰ ἱερὰ ὑποχρέωσι, νὰ τοὺς ἐξεύρω κατοικία.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντας πελάτες τοῦ ἑστιατορίου εὑρίσκετο σ' αὐτό. Αὐτὸς ἦτο ὁ διάσημος βαρύτονος Μπενζαμίνο Τζίλι, ποὺ εἶχε προσκληθῆ ἐκεῖ ἀπὸ κάτι φίλους του. Στὸ τέλος τὸν παρεκάλεσαν νὰ τραγουδήσῃ πρὸς χάριν των καὶ ὁ Τζίλι ἐδέχθη πρόθυμα. 'Ο Πάτερ Μπλαντίνο προικισμένος καὶ αὐτὸς μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ φωνή, ἦτο ἐπίσης ἕνας ἄριστος βιολίστας καὶ πιανίστας, καὶ πρόθυμα ἐδέχθη ν' ἀκομπανιάρῃ τὸν Μπεντζαμίνο. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ὁ καλόγηρος ἐκάθητο στὸ τραπέζι τοῦ Μπεντζαμίνο Τζίλι καὶ ἐκεῖ τοῦ ἦλθε ἡ μεγάλη ἔμπνευσις.

'Εσκέφθη ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς 'Ιταλικῆς "Οπερας θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸν παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ δώσῃ μιὰ συναυλία δωρεάν, καὶ τὸ προϊὸν αὐτῆς, νὰ τὸ διαθέσῃ γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς οἴκου γι' αὐτοὺς ποὺ ἐξήρχοντο ἀπ' τὶς φυλακὲς καὶ στεροῦνται στέγης.

'Ο Τζίλι χωρὶς κανένα δισταγμὸ ἐδέχθηκε πρόθυμα τὴν πρότασι, καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ βρεθοῦν τὰ χρήματα γιὰ νὰ ἐνοικιασθῆ ἡ αἴθουσα, νὰ δημοσιευθοῦν διαφημιστικὲς ρεκλάμες καὶ νὰ τυπωθοῦν τὰ προγράμματα.

«Θὰ τὰ πληρώσω ὅλα ἐγώ», εἶπε κάποιος ἀπὸ τὸ γειτονικὸ τραπέζι.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ προσεφέρθη νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς συναυλίας ποὺ θὰ ἐδίδετο, εἶχε μιὰ προφορὰ βαρειὰ Ἀμερικάνικη. Ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία του οὐδεμία ἀμφιβολία ἄφινε ὅτι εἶναι Ἰταλὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ Νότιο Ἰταλία.

«Εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε»; ἠρώτησε ὁ Πάτερ Μπαλτίνο.

«Ὁ Σαλβατόρε Λουκάνια» ἀπήντησε ὁ ξένος.

Ἡ συναυλία εἶχε μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πάτερ Μπλαντίνο ἐθεμελίωνε «Τὴν Συνεργατικὴ τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης».

Οἱ παληοὶ γκάγκστερ ποὺ ἀπελαύνοντο ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ ὡς ἀνεπιθύμητοι, θὰ μποροῦσαν νὰ κτίσουν μόνοι τους τὸ σπίτι τους. Ἀπὸ ἐκεῖνο πλέον τὸ βράδυ, τοῦ δείπνου στὸ ἑστιατόριο τοῦ Τζιακομίνο, παρουσιάσθησαν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀναφερομένους τρεῖς, πολλὲς δεκάδες ἀπ' αὐτὰ τὰ παραστρατημένα παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς ποὺ εἶχαν ἐπίσης ἀπελαθῆ ὡς ἀνεπιθύμητοι.

Ὅλοι τους ἐπανελάμβαναν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

«Πεθαίνομεν ἀπ' τὴν πεῖνα. Μᾶς ἔδιωξαν στὴ χώρα τῆς καταγωγῆς μας » χωρὶς κὰν νὰ γνωρίζωμε τὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ ἐμᾶς, μέχρι » τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς ἐπιβίβασαν στὸ Ἀεροπλάνο, ἀγνοούσαμε ὅτι εἴχαμε γεννηθῆ » στὴν Ἰταλία. Τί θ' ἀπογίνωμε ἐδῶ;»

Σὲ ὅλους ὁ Πάτερ Μπλαντίνο, ἀπαντοῦσε τὰ ἴδια. «Θὰ κτίσετε τὸ σπίτι σας».

«Ἡ Συνεργατικὴ τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης» ἔπαιρνε τέτοια ἔκταση τώρα, ποὺ ὁ Πάτερ Μπλαντίνο ἠναγκάσθη νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἄλλες παρόμοιες καὶ τελικὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν «Ἐθνικὴ Ἕνωσι τῶν Συνεργατικῶν αὐτῶν, τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης »τῶν Παλαιῶν Φυλακισμένων».

Πῶς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη ἀπ' αὐτὸν τὸν εὔθυμο καὶ ἐνθουσιώδη καλόγηρο, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἀσκητικὸ βίο ἔκαμε; Τὸ ἀληθὲς μυστικὸ τῆς ὑπέροχης καὶ θεαματικῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο, πρέπει ν' ἀναζητηθῆ στὸν ἀνώτερο ἀνθρωπισμὸ αὐτοῦ τοῦ καλόγηρου καὶ στὴ βαθειὰ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἐλευθερία, «τὴν ἐλευθερία, λέγει, τὸ καλλίτερο καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο δῶρο τοῦ Θεοῦ».

Γεννηθεὶς στὸ Βισάνς τῆς Βενετίας ὁ Πάτερ Μπλαντίνο εἶχε πάρει τὸν καλὸ τρόπο ὁμιλίας, τὸν γενναιόψυχο χαρακτῆρα καὶ τὴν τόλμη καὶ θερμότητα τῆς Ἰταλικῆς Γκασκόνης, αὐτῆς τῆς περιοχῆς στὴν ὁποία ἔζησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ πόλεμος, δὲν μπόρεσε νὰ μεταβάλῃ αὐτὸν τὸν εὔθυμο καὶ χαρούμενο τύπο.

Ἐν τούτοις, ἕνα ἐπεισόδιο μυστικὸ τῆς ζωῆς τοῦ νεαροῦ Παπᾶ, ἐξηγεῖ τὸ βαθὺ νόημα τῆς θρησκευτικῆς του δράσεως.

Τότε ποὺ ἦτο Παπᾶς τῆς Μεραρχίας Ἰουλίου, στὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἀλβανίας, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς Ὁμάδος Ἀλβανῶν Ἀνταρτῶν. Δώδεκα ὁλόκληρες ἡμέρες εἶχε κλεισθῆ μέσα σὲ ἕνα μικρὸ καταφύγιο ὕψους 1,30 μ. καὶ πλάτους 1 μέτ. Σ' αὐτὴ τὴν μικροσκοπικὴ φυλακή, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ἕνα φεγγίτη καὶ ποὺ οὔτε ὄρθιος μποροῦσε νὰ σταθῆ ἀλλὰ οὔτε καὶ ξαπλωμένος νὰ παραμείνῃ, ἔμεινε ὅλες τῆς παραπάνω ἡμέρες. Καταδιωκόμενοι οἱ φρουροί του ἀπὸ τῆς Ἰταλικὲς Μονάδες στρατοῦ, τὸν ἐγκατέλειψαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν τάφο, ὅπου τὸν ἀνεῦραν μισοπεθαμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα, οἱ στρατιῶτες τοῦ ἰδίου τοῦ Συντάγματος.

Ὁ Πάτερ Μπλαντίνο δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ πιὰ γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο, τοῦ ἔχει μείνει ὅμως τόσο ἐντυπωσιακὸ μέσα στὴ μνήμη του ποὺ ποτὲ δὲν θὰ σβύσῃ. Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο εἶναι ἡ ἀφορμὴ καὶ ἡ αἰτία τῆς ἔντονης δράσεως, ποὺ ὁ Μπλαντίνο ἄρχισε εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων.

Γι' αὐτόν, ἕνας φυλακισμένος, ὅσο ἄνετος καὶ ἂν εἶναι ἡ κράτησίς του, παραμένει μιὰ ὕπαρξις στερημένη τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος καὶ ποὺ ἀγωνιᾷ μέσα στὴν ἀπελπισία.

Παρὰ τὴν ἰλιγγιώδη ἀνάπτυξή της, ἡ 'Εθνικὴ Ἕνωσις Συνεργατικῶν τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο συχνὰ ἐδοκίμαζε σοβαρὲς οἰκονομικὲς δυσκολίες.

'Αλλὰ πάντοτε σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἕνα χέρι τῆς Θείας Πρόνοιας, πάντοτε τὸ ἴδιο, προσέφερε τὸ ἀπαιτούμενο χρηματικὸ ποσό, διὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ λήγοντος γραμματίου.

'Ο Πάτερ Μπλαντίνο, πράγματι, οὐδέποτε ἔκαμε μάταια ἔκκλησι πρὸς τὸν Σαλβατόρε Λουκάνια, τὸν ἄνθρωπο ποὺ συνήντησε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ 'Εστιατόριο τοῦ Τζιακομίνο τὸ βράδυ ἐκεῖνο μὲ τὸν Μπεντζαμίνο Τζίλι.

'Ο Σαλβατόρε Λουκάνια ἦτο περισσότερο γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Λάκυ Λουτσιάνο.

Ἔτσι λοιπὸν τελικά, χάρις στὴ βοήθεια τοῦ Λάκυ Λουτσιάνο, τοῦ ἄλλοτε «Βασιληᾶ τῶν Ναρκωτικῶν», πρὸς τὸν πτωχὸ Φρανσισκανὸ καλόγηρο, οἰκοδομήθηκε σὲ ἀπόστασι 12 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Ρώμη, στὴ λεωφόρο Κατινίνα, τὸ ἄστυ—καταφύγιο τῶν παλαιῶν γκάγκστερς—Οἶκος τοῦ 'Ελέους.

Πῶς ὁ τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος Λάκυ Λουτσιάνο ποὺ καὶ ἀπ' τὴ Νεάπολι ἀκόμη ἐφαίνετο νὰ ἐσπείρῃ τὸ τρόμο σὲ ὅλους τοὺς παληοὺς συνεργάτες καὶ συνενόχους στὴν 'Αμερική, πῶς ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἐγκληματίας ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο;

'Εγκατεστημένος μέσα στὸ ὑπερπολυτελὲς διαμέρισμά του ποὺ δεσπόζει πρὸς τὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως, αὐτὸς ὁ κομψὸς καὶ ἄψογος στὴν ἐμφάνισι τύπος, αὐτὸς ὁ σαδιστὴς καὶ λῃστὴς τῶν νυκτερινῶν κέντρων, αὐτὸς ὁ χαρτοπαίκτης καὶ ἐκβιαστὴς τῶν πιὸ μεγάλων χαρτοπαιγνίων, ποὺ ἐφαίνετο νὰ μὴ ἔχῃ καμμιὰ ἀφοσίωσι πέραν τῶν τεσσάρων μικρῶν σκυλιῶν του, Τσιχονάχουα, Μπάμπυ, Τσίπι καὶ Τζόνι, ὑποχωρεῖ τώρα στὴν παραμικρότερη παράκλησι τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο;

Τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἀποτυχημένοι γκάγκστερς ποὺ ἀπελάθησαν ἀπὸ τὴν 'Αμερική, συνεκεντρώθησαν στὴ Νεάπολι ὑπὸ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο, εἶναι κάτι τὸ μεγαλειῶδες, ἀλλὰ καὶ κάτι τὸ πολὺ φυσικό, καὶ πολὺ εὐεξήγητο. Ὅλοι τους, ναυαγοὶ στὴ ζωή, ἁρπάχτηκαν πρόθυμα ἀπὸ τὴ σημαδούρα ποὺ τοὺς ἔτεινε ὁ ἀνθρωπιστὴς καλόγηρος Μπλαντίνο. 'Αλλὰ ὁ Λάκυ Λουτσιάνο οὐδεμία ἀνάγκη εἶχε ἀπὸ τὸν καλόγηρο Μπλαντίνο.

«Μάλιστα, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα ὁ Σαλβατόρε Λουκάνια», ἀπαντᾷ ὁ Παπᾶς, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἀποκαλεῖ μὲ τὸ παρατσούκλι Λάκυ, μὲ τὸ ὁποῖο ἦτο γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς παληοὺς κακοποιοὺς καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

«'Ο Σαλβατόρε Λουκάνια εἶχε τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα φίλο. Τώρα ἔχει ἕνα» ἐξακολουθεῖ ὁ Πάτερ Μπλαντίνο.

'Ο Λάκυ Λουτσιάνο ἦλθε στὴ Νεάπολι πρὸ 10ετίας καὶ πλέον. Ὅλος ὁ κόσμος στὸ λιμάνι γνωρίζει τὴ σιλουέττα του: λίγο βαρύς, μὲ μαλλιὰ σχεδὸν γκρίζα, κτενισμένα καὶ μπριγιαντισμένα μὲ τὸν πιὸ ἄψογο τρόπο, φέρει δὲ γυαλιὰ μυωπίας μὲ χρυσὸ λεπτὸ σκελετό. 'Ο κόσμος πρὸ παντός, τὸν διακρίνει ἀπὸ τὴν παράξενη ὁμιλία του, ποὺ εἶναι ἕνα κράμα Σικελιανῆς διαλέκτου μὲ μερικὲς λέξεις τῆς ὁμιλουμένης 'Ιταλικῆς γλώσσης καὶ τῆς 'Αμερικανικῆς τοιαύτης.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀπελάθη ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ δὲν διέπραξε τὸ παραμικρότερο ἔγκλημα. Αὐτὴ ὅμως ἡ διαγωγή του καὶ ἡ σύνεσις, δὲν ἀφώπλισαν τοὺς 'Ιταλοὺς ἀστυνομικούς. 'Ο Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Νεαπόλεως, ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς Κανονισμοῦ 'Ασφαλείας, ὑπεχρέωσε τὸν Λάκυ Λουτσιάνο νὰ τελῇ σὲ μιὰ συνεχῆ καὶ συστηματικὴ παρακολούθησι καὶ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησι.

'Ο 'Ιταλο-'Αμερικανὸς ἀρχιγκάγκστερ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του πέραν τῆς 18,30' ὥρας καὶ μέχρι 7,30 πρωϊνῆς κατὰ τὸν χειμῶνα, καὶ τῆς 19,30' μέχρι 6,30' τὸ καλοκαῖρι. Πλέον τούτου, τοῦ ἦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένο νὰ συχνάζῃ σὲ μέρη δημοσίων συναθροίσεων καὶ συγκεντρώσεων.

'Ο Λουτσιάνο ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀπαρνηθῇ τὰ νυκτερινὰ κέντρα, μὴ δυνά-

μενος δὲ νὰ συχνάζῃ στὰ Ἱπποδρόμια, ἐδιάλεξε καὶ ἐνοίκιασε ἕνα σπίτι ποὺ ἐδέσποζε πρὸς τὸ Ἱπποδρόμιο τῆς Νεαπόλεως καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦσε τακτικὰ μὲ τὰ κυάλια τὶς κοῦρσες, ἐνῷ ἕνας φίλος του πήγαινε καὶ ἔπαιζε γιὰ λογαριασμό του.

Ἀργότερα ὅμως μιὰ ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Ἰταλικοῦ Δικαστηρίου ἐκήρυξε ἀντισυνταγματικὴ κάθε στέρησι τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, μέσῳ τῶν ληφθέντων διοικητικῶν μέτρων ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ τακτικοῦ δικαστοῦ, καὶ κατήργησε μὲ μιὰ πενιὰ ὅλους τοὺς περιορισμοὺς στοὺς ὁποίους εἶχε ὑποβληθῆ ὁ Λάκυ ἀπὸ τοὺς Ναπολιτάνους ἀστυνομικούς.

Οἱ τελευταῖοι δὲν ἀπεγοητεύθησαν ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου. Συνέλαβαν καὶ παρέπεμψαν τότε τὸν Λάκυ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατηγοροῦντες αὐτὸν ὅτι τυγχάνει «λίαν ἐπικίνδυνος διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας». Ἡ δίκη αὕτη ἔγινε κατὰ τὸν περασμένο Μάρτιο. Ὁ δικηγόρος συνήγορος ὑπεστήριξε ὅτι ὁ Λάκυ Λουτσιάνο διάγει μιὰ ζωὴ πολυτελῆ καὶ πολυδάπανη, ἀλλὰ αὐτὸ ὀφείλεται στὰ πολλὰ χρήματα ποὺ ἔφερε ἀπ' τὴν Ἀμερική, καὶ πλέον, ὅτι αὐτὸ δὲν ἀντίκειται στὸν Ἰταλικὸ Νόμο.

Ἐπίσης παρεδέχθη ὅτι ὁ πελάτης του συνέβαινε νὰ συναναστρέφεται πολλάκις τοὺς ἀπελαθέντας ἐξ Ἀμερικῆς πρώην κακοποιούς, ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει διάταξις Νόμου νὰ τὸ ἀπαγορεύῃ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μυστηριώδη ἀπουσία του ἀπὸ τὴ Νεάπολι, αὕτη ἦτο μυστηριώδης μόνο γιὰ τὸ δικαστήριο. Πράγματι, καμμιὰ τριανταριὰ δημοσιογράφοι ποὺ εἶχαν μεταβῆ στὴ Μοντεκατίνι, νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεία τοῦ Κρίστιαν Ντιόρ, τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλέως τῆς Μόδας ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ ὅτι ὁ Λουτσιάνο ἦτο ἐγκατεστημένος σ' ἕνα δωμάτιο παραπλεύρως τοῦ διαμερίσματος τοῦ μεγάλου ράπτου καὶ ὑπεβάλλετο ἐκεῖ καθημερινῶς σὲ θεραπεία διαθερμική, πίνων καὶ μεταλλικὸ νερὸ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τῶν ἰατρῶν, ἐκτὸς Πέμπτης καὶ Κυριακῆς ὁπότε παρευρίσκετο στὶς κοῦρσες τῆς Φλωρεντίας. Πρὸ τῆς καταρρεύσεως τῶν κατηγοριῶν τῆς Ἀστυνομίας, τὸ δικαστήριο ἔλαβε μιὰ ἀπόφασι διὰ τῆς ὁποίας ἀνεγνωρίζετο ὅτι, ὁ «Κύριος Σαλβατόρε Λουκάνια διάγει μιὰ ζωὴ ἀπολύτως κανονικὴ καὶ πρέπει νὰ τυγχάνῃ μεταχειρίσεως ἀναλόγου, σὰν ἐλεύθερος καὶ νομοταγὴς πολίτης, ὡς τοιοῦτος, δέ, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ ὑποβάληται εἰς οὐδεμία στέρησι τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας παρὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν».

Ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ εὑρίσκετο στὴν αἴθουσα καὶ στὸν περίβολο τοῦ δικαστηρίου ἐχειροκρότησε τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἐξεδήλωσε τὴν μεγαλύτερη καὶ ζωηρότερη χαρὰ ἦτο ἕνας καλόγηρος, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ δίκη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος.

Ὁ Πάτερ Μπλαντίνο τοῦ Σταυροῦ, παρὰ τὴν μῆνιν τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τοῦ Λάκυ Λουτσιάνο, παραμένει πράγματι πιστὸς στὸ φίλο του. Γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ Λάκυ δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ τίποτε. Στὰ μάτια του εἶναι πάντοτε ἡ παροῦσα διαγωγὴ καὶ συμπεριφορὰ τοῦ Σαλβατόρε Λουκάνια.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του, βεβαιοῖ ὁ καλόγηρος, ἕνα προτέρημα καὶ ἀρκεῖ νὰ τό ἀνακαλύψωμε γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ ἀνθίσῃ.

Ὁ Σαλβατόρε Λουκάνια, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο ὁ γνωστὸς ὡς Λάκυ Λουτσιάνο, ποτὲ δὲν ἠρνήθη νὰ σπεύσῃ νὰ βοηθήσῃ οἱονδήποτε ποὺ εὑρίσκετο σὲ ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωσι. Εἶναι μεγαλόψυχος καὶ αὐτὴ ἡ μεγαλοψυχία του πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸ κλειδὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς του ἐκ τοῦ κακοῦ παρελθόντος.

Ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ τὸ γνωρίζει πολὺ καλά. Ἂν αὐτὸς κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Γεροκομείου τῆς Ἐνορίας του, αὐτὸ ἔγινε χάρις στὶς 6.000.000 λιρέττες ποὺ ἔλαβε κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὸν Λάκυ Λουτσιάνο, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ νομίσετε ὅτι ὁ Λουτσιάνο προσπαθεῖ μὲ τὰ ἑκατομμύριά του νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀποκατάστασί του, λέγει ὁ Πάτερ Μπαλντίνο, ποὺ

ἀρέσκεται νὰ διηγῆται καὶ νὰ ἐπιμένῃ ὅτι κατώρθωσε νὰ διεισδύσῃ βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά του, καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τ' ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα, ποὺ ἐκρύπτοντο βαθειὰ σ' αὐτὸν τὸν παραστρατήσαντα ἄνθρωπο.

Ὅλες τὶς ἡμέρες ὁ Λουτσιάνο ἐπισκέπτεται ἕνα ἀπὸ τοὺς γειτόνους του, τὸν δωδεκαετῆ Νικολίνο Σπυρίτο, ποὺ εὑρίσκεται καρφωμένος στὸ κρεβάτι του ἀπὸ μιὰ τρομερὴ παράλυσι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προσβολὴ ἀπὸ πολυμυελίτιδα. Τὸν γεμίζει μὲ παιχνίδια καὶ περνᾷ ἀρκετὴ ὥρα κρατῶντας συντροφιὰ αὐτὸ τὸ ἄμοιρο παιδί. Τὰ περασμένα Χριστούγεννα θέλησε νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕνα δῶρο καλλίτερο καὶ πιὸ ἐντυπωσιακὸ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, καὶ ρώτησε τοὺς γονεῖς του, τί θὰ ἦτο ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ προξενοῦσε μεγαλύτερη χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι. Παιγνίδια; Ἔχει ἄφθονα ἀπὸ αὐτὰ ἀπήντησαν οἱ γονεῖς του. Δὲν ἀγαπᾷ πράγματι, παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα ποὺ τώρα λόγῳ τῆς ἀσθενείας του τὸ ἔχει στερηθῆ. «Τὴ θάλασσα καὶ τὰ πλοῖα».

Ἔ λοιπόν, λέγει ὁ Πάτερ Μπλαντίνο, ἀφοῦ ὁ Νικολίνο δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ στὴ θάλασσα, ὁ Σαλβατόρε Λουκάνια τοῦ ἔφερε τὴ θάλασσα μέσα στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Λάκυ Λουτσιάνο παρήγγειλε καὶ κατασκεύασαν, μὲ ἀρκετὰ μεγάλη δαπάνη, μιὰ δεξαμενὴ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη μπλέ, ἔστρωσαν τὸν πυθμένα της μὲ λεπτὴ ἄμμο καὶ κογχύλια καὶ τὴν ἐτοποθέτησε μέσα στὸ δωμάτιο, κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ παραλυτικοῦ παιδιοῦ. Οἱ δύο σωματοφύλακές του ἐπεφορτίσθησαν νὰ μεταφέρουν νερὸ ἀπὸ τὴν θάλασσα κάθε ἑβδομάδα καὶ νὰ τὴ γεμίζουν γιὰ νὰ πλέῃ σ' αὐτὸν ὁ στολίσκος τῶν ἱστιοφόρων, πολεμικῶν καὶ φορτηγῶν πλοίων (παιγνιδίων) ποὺ ὁ Λουτσιάνο προσέφερε στὸ μικρὸ Νικολίνο.

Ἀλλὰ ὁ Μάτερ Μπλαντίνο εἶχε καλὰ ἀντιληφθῆ, ὅτι οἱ Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς δὲν θὰ ἐσυγκινοῦντο ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικροπράγματα. Πράγματι ἡ Ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως κατέφυγε ἐκ νέου στὸ Ἀνώτερο Δικαστήριο καὶ προσεπάθη ν' ἀκυρώσῃ τὴν δικαστικὴν ἀπόφασι ποὺ ἀπέδιδε ὅλα τὰ δικαιώματα ἑνὸς ἐλευθέρου καὶ νομοταγοῦς πολίτου στὸν Λουτσιάνο.

Γι' αὐτό, ὁ τελευταῖος, κατόπιν τῶν συμβουλῶν τοῦ Πάτερ Μπλαντίνο, ἀπεφάσισε καὶ ἀφοσιώθηκε σοβαρὰ στὴν ἐργασία. Ἕνας Ναπολιτάνος μηχανικὸς καὶ ἐφευρέτης μιᾶς χειρουργικῆς τραπέζης καὶ χειρουργικῶν ἐργαλείων, προωρισμένων γιὰ τὶς πιὸ λεπτὲς ἐγχειρήσεις τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἐκτύπησε ὅλες τὶς πόρτες γιὰ νὰ ἐξεύρῃ τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα, βρῆκε ἐπὶ τέλους στὸ πρόσωπο τοῦ Λουτσιάνο τὸν ἀναζητούμενο χρηματοδότη καὶ ἕνα ἐνθουσιώδη συνεταῖρο.

Αὐτὸ ποὺ εἶναι τὸ πιὸ καταπληκτικὸ στὴ συμπεριφορὰ τοῦ Λουτσιάνο ἀπὸ τότε ποὺ στὰ σοβαρὰ ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ καὶ ν' ἀλλάξῃ ζωή, εἶναι ἡ τακτικὴ τὴν ὁποία ἠκολούθησε.

Ὁ παληὸς Ἀρχηγὸς τοῦ Συνδικάτου τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἐγκλήματος ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴ ἑνὸς ὑπαλλήλου ποὺ εἶναι παράδειγμα γιὰ τοὺς λοιπούς.

Στὶς 9 π.μ. κάθε μέρα εὑρίσκεται στὸ κατάστημά του, ποὺ ἄνοιξε κοντὰ στὴν Πολυκλινική.

Ὅπως εἶναι ὀλίγον σωματώδης, συχνὰ ζεσταίνεται πάρα πολὺ καὶ ἀναγκάζεται νὰ βγάζῃ τὸ σακάκι του, πρᾶγμα ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνωνται τὰ τατουὰζ (στίζεις) ποὺ ἔχει στὰ χέρια του. Μιὰ γυναῖκα μὲ μαγιὸ στὸ δεξὶ μπράτσο καὶ μιὰ κούρσα στὸ ἀριστερό.

«Νὰ γιατὶ διατηρῇς τὴν κακὴ φήμη» εἶπε γελῶντας ὁ Πάτερ Μπλαντίνο! Ποτὲ δὲν θὰ πάρῃς ὁριστικὴ ἄφεσι ἁμαρτιῶν ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖον ὅταν ξανασυζητηθῇ ἡ ὑπόθεσίς σου τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ὅταν τὰ τατουὰζ ποὺ ἔχεις στὰ μπράτσα εἶναι εἰς κοινὴν θέαν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Πάτερ Μπλαντίνο πέρασε στὸ κατάστημα τοῦ Λουτσιάνο καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ ὡραία μπλοῦζα ἀπὸ λινὸ λευκό, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ φοροῦν οἱ Ἰατροί.

Ἔτσι ὁ Λουτσιάνο μπορεῖ νὰ δέχεται τοὺς πελάτες του χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνο νὰ σκανδαλίζῃ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐπισκέπτονται μ' αὐτὸ τὸ καταρραμένο τατουάζ.

Τώρα διαμαρτυρήθηκε μὲ τὴ σειρά του ὁ Λουτσιάνο γιὰ τὸ χιλιομπαλωμένο ράσο τοῦ καλόγηρου, ποὺ παρὰ τὰ κακά του χάλια ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ φορῇ. Τελικὰ κι' αὐτὸς ὑπεχρεώθη νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μὲ ἕνα καινούργιο, ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ νῦν ἔμπορος Λουτσιάνο.

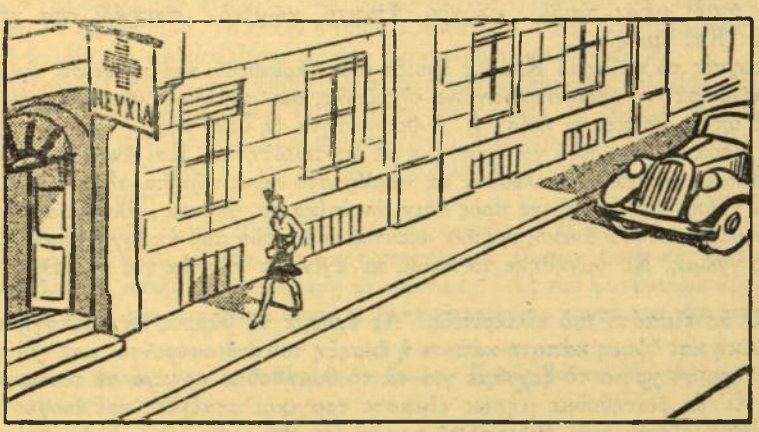
Ὁ Πάτερ Μπλαντίνο ἔκαμε κάποτε μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Μοναστήρι Σάντα Τσιάρα καὶ ἐκεῖ ἄκουσε τὴν παρακάτω ἱστορία ἀπὸ τὸ θυρωρὸ καλόγηρο τοῦ Μοναστηριοῦ :

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα βράδυ κατὰ τὶς 10 μ.μ. τρεῖς ἄνθρωποι κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ ζήτησαν νὰ ἰδοῦν τὸν καλόγηρο ράπτη. Εἴπαμε σ' αὐτοὺς ὅτι εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐπιτρέπουν τέτοια ὥρα ἐπισκέψεις, ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμειναν πάρα πολὺ ἠναγκάσθημεν νὰ ὑποχωρήσωμεν. Τότε ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ ράπτη καὶ ἠγόρασαν ἕνα ράσο ἀπὸ μαῦρο μάλλινο ὕφασμα καὶ ἐπλήρωσαν δεκαπλάσια ἀπὸ τὴ πραγματική του ἀξία, προσφέροντάς τα γιὰ ἡμᾶς τοὺς πτωχούς. Τοὺς ἠρώτησα γιὰ ποιὰ χρῆσι τὸ προώριζαν καὶ ἀπήντησαν ὅτι θέλουν νὰ τὸ κάμουν δῶρο.

Ἀλλὰ ποῖοι εἶσθε σεῖς, ἠρώτησα τότε;

«Ἡμεῖς», ἀπήντησε ἕνας ἐξ αὐτῶν ποὺ εἶχε πάρει τὸ πακεταρισμένο ράσο, «εἴμεθα γκάγκστερς».

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν περνᾶτε ἀπὸ ἐκκλησίες ἢ θέατρα κατὰ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας καὶ ἀπὸ κλινικὲς ἢ νοσοκομεῖα, ποὺ ἔχουν σῆμα «Ἡσυχία», πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, ἀπὸ ἀποστάσεως 50 μέτρων νὰ μὴ κορνάρετε, καὶ νὰ περνᾶτε ἀθόρυβα. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, ὅταν περνᾶτε ἀπὸ στρατῶνες ἢ σχολεῖα.

...Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ...

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

«...Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν...
...Καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· ὃς δ' ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θάλασσης...»

(Ματθ. ιη. 1.)

6 Ὀκτωβρίου 1958.

Ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος εἶναι γραμμένο τὸ βιαστικὸ ἐτοῦτο σημείωμα. Καὶ ἀφιερώνεται στὸ παιδί. Τὸ παιδὶ τὸ δικό σου, φίλε μου... τοῦ γείτονά σου... τὸ δικό μου... τῆς κοινωνίας ὁλόκληρης... στὸ μικρούτσικο κι' ἀδύναμο αὐτὸ πλασματάκι ποὺ στέκει στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς, σὰν εὔθυμο σκίτσο μᾶλλον, παρὰ σὰν κοινωνικὴ μονάδα... Μέσα στὴν εἰκόνα τῆς βιοπάλης, τὴν ποτισμένη μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ μόχθο τῆς γενηᾶς μας, τὸ παιδὶ μοιάζει σὰν μιὰ ζωηρὴ πινελλιὰ στὸ βάθος, ἀπροσδιόριστη καὶ χαμένη μέσα στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς Δημιουργίας... Ἀντιπροσωπεύει τὸ ἄγνωστο αὔριο, σ' αὐτὴν τὴν συγκλονιστικὴ ἐποχὴ ὅπου τὸ παρὸν ἔχει στραγγαλίσει κάθε ὄνειρο, κι' ἔχει πνίξει κάθε προσδοκία... Ἔτσι ἡ ζωὴ κυλᾷ δίχως νὰ τὸ προσέχῃ καὶ δίχως νὰ τὸ ἀφίνῃ νὰ διαγράψῃ τὸν κύκλο τῆς ὑπάρξεώς του, μέσα στὰ φυσιολογικὰ πλαίσια τῶν δικαιωμάτων του...

Τὸ παιδὶ μένει παιδὶ... φλύαρο, ἄτακτο, κωμικὸ... παιχνίδι στὰ χέρια τῶν μεγάλων... Καὶ ὅμως...

Προχτὲς τὸ ἐπίσημο Κράτος ἄνοιξε μιὰ παρένθεση καὶ τοὔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ πρωταγωνιστήσῃ μέσα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, σὰν μονάδα κοινωνική, σὰν θεμέλιο, πάνω στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κτίσῃ ἡ Ἀνθρωπότητα τὴ ζωή της...

Ἡ μέρα τοῦ παιδιοῦ γιορτάστηκε μὲ ἐπισημότητα... Καὶ ἄνοιξαν τὰ στόματα τῶν μεγάλων, γιὰ νὰ τὸ καλέσουν νὰ «ἀρθῇ στὸ ὕψος τῶν παραδόσεών του...». Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ θέμα ἔγινε πρὸς στιγμὴν ἐπίκαιρο, ὕστερα μάλιστα ἀπ' τ' ἀηδιαστικὰ κρούσματα τοῦ ἀνεκδιήγητου «τεντυμποϋσμοῦ» ποὺ ἀπασχόλησαν πρόσφατα τὴν κοινὴ γνώμη. Κι' ὑμνήθηκε τὸ παιδί, κι' ἐγίνηκε Ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.

Μά, ἂς εἴμαστε πιὸ εἰλικρινεῖς. Ἂς ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι εἶναι κωμικὴ καὶ ὄψιμη κάποτε-κάποτε ἡ ἔκρηξη τοῦ ἐνδιαφέροντός μας γιὰ τὸ παιδί, ποὺ ὁλόκληρο τὸ χρόνο τὸ ξεχνᾶμε γιὰ νὰ τὸ θυμηθοῦμε μονάχα σὲ τέτοιες μεγάλες στιγμές. Κι' ἂς ρωτηθοῦμε μήπως εἴμαστε τραγικοὶ φταῖχτες καὶ ἔνοχοι ἀπέναντί του, καὶ ἐφαρμόζεται στὴν περίπτωσή μας τὸ γνωστὸ γνωμικό : «Ἁμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα».

Τὸ ἐπίσημο Κράτος καλὰ ἐργάζεται πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή. Κι' ἡ Ἐκκλησία ἐπίσης. Ὅμως οἱ γονεῖς;

Σὰν ἔρχεται ὁ πατέρας τὸ δειλινὸ στὸ σπίτι του, γυρίζοντας ἀπ' τὴ δουλειά του, εἶναι κουρασμένος, ἴσως κακόκεφος ἢ βιαστικὸς νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴν ταβέρνα ἢ τὸν

καφενέ... Καὶ τὸ παιδὶ ποὺ καρτερεῖ ἐτούτη τὴ στιγμὴ σὰν δική του νὰ παίξῃ καὶ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν πατέρα του, μένει στὴν ἄκρη, παραπονεμένο, ἀνικανοποίητο, μὲ κάποιο τραῦμα στὴν καρδιά...

Εἶναι μιὰ σκηνὴ πολὺ συνηθισμένη στὴ χώρα μας ἐτούτη. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἄσωτου πατέρα... Καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἔχει οἰκοδομηθῆ ἕνας ὁλάκαιρος κόσμος παραστρατημένων παιδιῶν, ἀκολουθούντων... εὐσυνείδητα (!) τὰ πατρικὰ βήματα. Κι' ἡ μάννα; Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, εἶναι συνήθως καλλίτερη. Μὰ ὄχι, τέλεια. Παραμελεῖ κι' αὐτὴ τὰ καθήκοντά της ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ της, τ' ἀρνεῖται καὶ καταπιάνεται καὶ τυρβάζει «περὶ πολλά».

Καὶ τὸ παιδὶ μεγαλώνει. Πῶς; Μὲ φαγητὸ ζεστό, σύμφωνοι. Μὲ ροῦχα ζεστά, ἔχει καλῶς. Ὅμως μὲ καρδιὰ κρύα. Τότε, ἔχει κακῶς. Καὶ πολὺ μάλιστα. Μέσα στὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ψυχικὴ παγωνιὰ τοῦ παιδιοῦ, ἀναπτύσσονται κι' εὐδοκιμοῦν ὅλα τὰ σπέρματα τοῦ κακοῦ, ποὺ σιγὰ-σιγὰ τὸ κατακυριεύουν καὶ τὸ ὑποτάσσουν σὲ τυραννικὲς ἕξεις.

Τί νὰ τὰ κάνῃ λοιπὸν τὰ ὄμορφα λόγια, τὶς πομπώδεις φράσεις καὶ τὶς ἀρχοντικὲς χειρονομίες τῶν ρητόρων τὸ παιδί; Ἀγάπη ζητᾷ. Προστασία. Στοργή. Φῶς θέλει. Καὶ ζεστασιά. Χάδι λαχταράει καὶ οἰκογενειακὴ θαλπωρή.

Νὰ γιατί, ἀντὶ γιὰ λογοτεχνικὸ διθύραμβο πάνω στὴν παιδικὴ ἡλικία, προτιμᾷ ὁ γράφων ν' ἀσκήσῃ μιὰ κριτική. Αὐστηρὴ ἴσως, μὰ δίκαιη, καὶ ἐντελῶς ἀντικειμενική.

Ἂν σᾶς πῶ ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς αὔριον, εἶναι τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας, εἶναι ὁ διάδοχός μας, κι' ἂν σᾶς τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ ὄμορφα, μὲ πολὺν λυρισμό, μὲ φλόγα καὶ μὲ ρομαντικὰ πετάγματα τῆς φαντασίας, ἴσως νὰ εὐχαριστηθῆτε καὶ νὰ μοῦ πῆτε «Μπράβο». Μὰ δὲν βγαίνει τίποτε μ' αὐτό.

Προτιμῶ λοιπὸν νὰ σᾶς δυσαρεστήσω καὶ νὰ κρούσω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, γιατὶ ἔτσι κάτι μπορεῖ νὰ βγῇ. Νὰ βγῇ ἔστω κι' ἕνας μεγάλος ἀπ' τὸν ἐγκληματικὸ λήθαργο τῆς ἀδιαφορίας του καὶ ν' ἀναλογισθῇ τὶς εὐθύνες του ἀπέναντι τῶν παιδιῶν μας.

Ἂς μὴ πλανώμαστε κι' ἂς μὴ ἐπαιρώμαστε γιὰ τὴ σοφία μας. Ὅσο μεγάλοι καὶ σπουδαγμένοι κι' ἂν εἴμαστε, δὲν μποροῦμε νὰ φτάσουμε τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς λαμπρότητος ἑνὸς παιδιοῦ. Τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός : «Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Ἐ! λοιπόν! Αὐτὴν τὴν ἠθικὴ λαμπρότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὴν διατηρήσουμε καὶ νὰ τὴν ὡραιοποιήσουμε, κι' ἀκόμα νὰ τὴν συνειδητοποιήσουμε μέσα στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν μας. Ἐτούτη εἶναι ἡ ἀποστολή μας. Νὰ κουρασθοῦμε. Ν' ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ γλυτώσουμε τὰ παιδιά μας ἀπ' τοὺς κινδύνους ποὺ τὰ περικυκλώνουν.

Κι' οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ εἶναι ἄπειροι καὶ φοβεροί. Ἡ ἀθεΐα, ὁ κομμουνισμός, ὁ ἀλκοολισμός, ἡ ἀνηθικότητα, τὸ χαρτοπαίγνιο, ἡ εὔκολη ζωὴ τῆς ἀνομίας. Ἂς δώσουμε ὅπλα στὸ παιδί, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πολεμάῃ. Ἂς τοῦ φυτέψουμε ἀρχές, ἀρχὲς ὑγιεῖς, Ἑλληνικές, χριστιανικές, ὡραῖες. Κι' ἂς σταθοῦμε κοντά του, ὄχι σὰν τιμωροὶ μὰ σὰν φίλοι.

Τὸ μικρὸ παιδὶ εἶναι μιὰ εὔπλαστη ζύμη. Ἐμεῖς θὰ τοῦ δώσουμε τὸ σχῆμα τῆς προσωπικότητός του.

Δὲν εἶναι μόνον τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ χρειάζεται. Εἶναι κυρίως ἡ πνευματικὴ τροφὴ ποὺ ἔχει ἀνάγκη. Τὸ καλὸ παράδειγμα, τὸ καλὸ βιβλίο, τὴν καλὴ διαπαιδαγώγηση, τὴ στοργή, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀγάπη, αὐτὴ τὴν πανέμορφη θύελλα ποὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ μετακινῇ βουνά.

Αὐτὲς δὲν εἶναι συμβουλές. Εἶναι σκέψεις. Λίγες, ἁπλές, πρακτικὲς σκέψεις, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἡμέρας τοῦ παιδιοῦ. Καὶ δὲν ἀκολουθοῦν λυρικὸ στύλ, ἀλλὰ υἱοθετοῦν

μιὰν ἀνησυχία... αὐτὴν ποὺ νοιώθεις κι' ἐσύ, καλὲ φίλε ἀναγνώστη, ὅταν διαβάζῃς στὶς ἐφημερίδες τὰ ἐγκλήματα ἀνήλικων παιδιῶν. Αὐτὴ ἡ ἀνησυχία ἂς γίνῃ αἴτημα. Τὸ αἴτημα τῶν καιρῶν μας, ποὺ νὰ ξεσηκώσῃ μιὰν ὁλάκαιρη, μιὰν ἐπιβλητικὴ σταυροφορία γιὰ τὴ σωτηρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι παιχνίδι, εἶναι γελοιογραφία στὴ σκηνοθεσία τῆς ζωῆς μας. Εἶναι τὸ δέντρο ποὺ μεγαλώνει καὶ ποὺ πρέπει κάποτε νὰ δώσῃ σκιά, ποὺ πρέπει νὰ δεχτῇ στὰ κλαριά του πουλιά, καὶ νὰ ὑψωθῇ ἀσάλευτο στοὺς βορρηάδες καὶ στὶς καταιγίδες.

Ἡ μέρα τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ γίνῃ αἰώνας... Ὁ κόσμος σείεται ἐκ θεμελίων, τρίζει τὸ οἰκοδόμημα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φθορά. Θὰ μᾶς γλυτώσουν μονάχα οἱ ἠθικὲς ἀξίες, ἂν γίνουν τό Σύμβολο τῆς πίστης μας. Ἔχουμε ἀνάγκη νέου αἵματος. Νὰ μπῇ στὸν ἀρτηριοσκληρωμένο ὀργανισμό μας καὶ νὰ τὸν στηρίξῃ. Τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ αἱμοδότες τοῦ μέλλοντός μας. Ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτᾶται τὸ ποσοστὸν τῆς πνευματικῆς θνησιμότητος τῆς Κοινωνίας μας.

Ἐμπρὸς λοιπόν. Δώδεκα παρὰ πέντε. Γονεῖς γρηγορεῖτε. Διδάσκαλοι, κατηχηταί, πνευματικοὶ ἡγέται, σῶστε τὸ παιδί...

Κι' ἐσεῖς, παιδιά, νοιῶστε καλὰ τὴν ἀποστολή σας. Ἡ ζωή σᾶς καρτερεῖ πολλὲς φορὲς σκληρή, κάποτε μάλιστα ἀδυσώπητη. Γίνετε γενναῖοι καὶ ὄμορφοι ἀγωνισταί, γίνετε στρατιῶτες τῆς ἰδέας καὶ τοῦ πνεύματος, κλεῖστε τ' αὐτιὰ στὶς σειρῆνες τοῦ κακοῦ. Κι' ἑτοιμαστῆτε. Γεμίστε τὶς καρδιές σας μὲ πίστη, ξεχειλίσετε ἀπὸ ἀρετές, ὁπλιστῆτε μὲ φιλοπατρία καὶ θυμηθῆτε, θυμηθῆτε καλά, π ο ι α ν ῶ ν ἀ π ό γ ο ν ο ι ε ἶ σ τ ε. Ἀγαπῆστε τὴν πρόοδο, τὴ δουλειά, τὸ μόχθο, τὴν ἀρετή... Ἐμεῖς σᾶς καμαρώνουμε. Ἐπάνω σας ἔχουμε στηρίξει τὶς πιὸ ὄμορφες ἐλπίδες μας.

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀγόρια καὶ κορίτσα, ἀκοῦστε, ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, τὴν προσταγὴ τῆς Φυλῆς μας. Καὶ νοιῶστε περηφάνεια γιατὶ εἶστε Ἕλληνες καὶ κατοικεῖτε σ' αὐτὸν τὸν ἔνδοξο τόπο.

Ὤ! ναί!!! «Σήκω ἐπάνω, Ἑλληνικὴ Νεολαία. Δὲν ὑπάρχει γιὰ σὲ ἄλλη πραγματικότης, π α ρ ὰ ἡ Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ Π α τ ρ ί ς...»

***

Τώρα κοντεύουν Μεσάνυχτα... Ἡ μέρα τοῦ παιδιοῦ τελειώνει... Μουγγρίζει ἔξω ὁ ἀέρας μανιασμένος. Μακάβρια εἶναι ἡ σκηνοθεσία τῆς ἅγριας ἐτούτης νύχτας. Ἕνα παγωμένο σκοτάδι τυλίγει τὴ γῆ... Κάπου-κάπου κάποιο ἄγριο οὐρλιαχτὸ ἑνὸς ἀγριεμένου σκύλου ἔρχεται νὰ προσθέσῃ μιὰν ἄγρια μεγαλοπρέπεια στὴν ἀπειλητικὴ νύχτα...

Μά, μέσα στὴν καμαρούλα του, κοιμᾶται ἥσυχο κι' ἀμέριμνο τὸ παιδί μου... Κοιμᾶται... Κοιμᾶται βαθειά... Κι' ἀπ' τὰ πυκνὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, ἀκούγεται μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νὰ τὸ γλυκονανουρίζῃ στοργικά, ἐνῷ οἱ κτύποι τοῦ ρολογιοῦ ἀκκομπανιάρουν τοὺς στίχους της... Ἴσως νἄναι ἡ φωνὴ τῆς Γλυκειᾶς Παναγιᾶς, τῆς μάννας τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου!!!

Κοιμᾶται τὸ χρυσό μου τὸ πουλάκι
κι' ἔχει κρυφὸ χαμόγελο γλυκὸ
στὸ κόκκινό του ἐπάνω στοματάκι,
φιλάκι τῶν ἀγγέλων μυστικό.

*

Κοιμᾶται γελαστὸ κι' εὐτυχισμένο
μὲς στὴ ζεστὴ τῆς μάννας του ἀγκαλιά.
Κοιμᾶται ἕν' ἀγγελάκι χορτασμένο
μὲ τόσα χάδια, γέλια καὶ φιλιά.

Μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ πάντα ἔτσι νὰ μείνῃ
στὸν ξέγνοιο τῶν ἀγγέλων τὸ χορό.
Μιὰ μέρα θἄρθῃ ποὺ ἄντρας θὰ μοῦ γίνῃ
καὶ μὲς στὸν κόσμο θἄμπῃ τὸν σκληρό.

*

Καὶ τότες θἄρθουν βάσανα καὶ πόθοι,
παλμοὶ καὶ λύπες, ἔγνοιες καὶ δουλειά.
Χρυσᾶ καὶ τότες ὄνειρα θὰ νοιώθῃ
σὰν τώρα σὲ μαννούλας ἀγκαλιά;

*

Δέσποινα Παναγιά, γλυκειὰ Παρθένα,
σῶζε το 'Εσὺ ἀπὸ κάθε συμφορά·
ὅπως κι' 'Εσύ, τὄχω, Παρθένα μου ἕνα
μόνη μου ἐλπίδα μόνη μου χαρά.

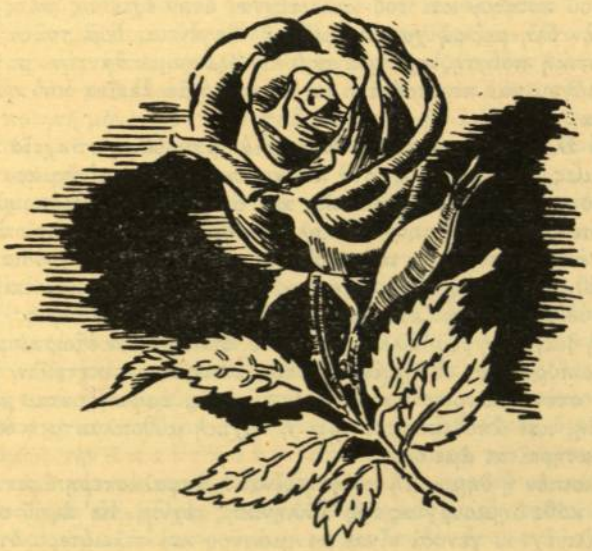
*

Κάμε το τὸ ταξίδι νὰ περάσῃ
τοῦ κόσμου αὐτοῦ καλόκαρδο κι' ἀγνό,
νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένο, νὰ γεράσῃ
καὶ νὰ τὸ ξαναβρῶ στὸν Οὐρανό.

*

Κοιμοῦ, μικρό μου, ἀθῷο μου πουλάκι.
Μακάρι ἕνα χαμόγελο γλυκὸ
στὸν ὕπνο πάντα νἄχῃς στὸ χειλάκι,
φιλάκι τῶν ἀγγέλων μυστικό!!!...

Σ. ΠΗΛΟΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«Τραγουδῶ καθὼς κελαδεῖ τὸ πουλὶ ποὺ φωλιάζει στὰ κλαριά. Τὸ τραγοῦδι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μου εἶναι ἡ πλούσια ἀμοιβή μου...»

ΓΚΑΙΤΕ

Ἀφίσαμε τελευταῖα τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ λαοῦ μας γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ σπουδαιότερο τοῦτο στοιχεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας. Λόγοι καθαρῶς ἀντικειμενικοί, μᾶς ὥθησαν πρὸς τοῦτο καὶ λόγοι ψυχολογικοὶ μᾶς ἀνάγκασαν νὰ ἀφίσουμε τελευταῖο στὴν ταξινόμηση ἕνα στοιχεῖο, ποὺ δονεῖ τὶς αἰσθήσεις κάθε ἀνθρώπου.

Ἀποτελοῦν τὰ δημοτικὰ τραγούδια τὴν ἀσφαλέστερη ἀφετηρία καὶ τὸ στερεώτερο θεμέλιο κάθε δημιουργίας τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Τελειώτερο καὶ μονιμώτερο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ καλλιτέχνου ὅταν ἔχει τὶς ρίζες του στὸ πάτριο ἔδαφος, ὅταν τὴν ὅλη μορφὴ χαρακτηρίζῃ ἡ ἰθαγένεια. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ δημοτικὴ ποίηση, πρᾶγμα ποὺ τὸ βλέπουμε ἂν τὴν συγκρίνουμε μὲ τὰ ἄλλα εἴδη τοῦ λόγου καὶ περισσότερο μὲ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ συνθέτουν τὸν ὅρο Λαογραφία.

Σ' ὅλα τὰ ἄλλα, συγγενῆ μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, στοιχεῖα τῆς λαογραφίας, ἤτοι στὶς παροιμίες, στοὺς μύθους, στὰ παραμύθια καὶ στὰ αἰνίγματα ποὺ ἡ μετάδοση ἀπὸ τὸν ἕνα λαὸ στὸν ἄλλο εἶναι εὔκολη καὶ συνηθισμένη, βλέπουμε ὅτι τὰ ξενικὰ στοιχεῖα ποὺ εἰσέδυσαν, καθιστοῦν δύσκολη τὴ διάκριση τοῦ ξένου ἀπὸ τὸ καθεαυτὸ Ἑλληνικό. Δὲν συμβαίνει ὅμως τοῦτο στὰ δημοτικά μας τραγούδια καὶ στὶς παραδόσεις, ὅπου ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρας ἀποτυπώνεται ἀκραιφνὴς καὶ ἀκίβδηλος. Στὰ μὲν δημοτικὰ τραγούδια κατοπτρίζεται μὲ πίστη καὶ τελειότητα ὁ βίος, τὰ ἤθη, τὰ συναισθήματα καὶ ἡ διανόηση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπου μὲ τὸν ἐξωραϊσμὸ τοῦ ποιητικοῦ διακόσμου ἀναζωπυροῦνται οἱ ἀναμνήσεις τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν. Στὶς παραδόσεις δὲ συνάπτονται στενὰ πάτριες καὶ φιλικὲς μορφές, ἐμφανίζονται μὲ πλαστικότητα τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀρχικὴ μυθοπλαστικὴ δύναμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διατηρεῖται ἀμείωτη.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ δημοτικὴ ποίηση εἶναι ἡ ἀσφαλέστερη ἀφετηρία καὶ τὸ στερεώτερο θεμέλιο κάθε δημιουργίας τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Κι' ἀφοῦ τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ καλλιτέχνου γενικὰ εἶναι μονιμώτερο καὶ τελειότερο ὅταν ἔχῃ τὶς ρίζες του στὸ πάτριο ἔδαφος, ἂς δώσουμε ἐδῶ τὸ λόγο στὸ Σολωμό, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι

θὰ στυλώσουμε μονιμώτερα κάτι ποὺ σὲ πολλοὺς θὰ φανῇ παράλογο : «Ὁ θεμελιώδης ρυθμός, ἔλεγε ὁ βάρδος τῆς ἐλευθερίας μας, ἂς στυλωθῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἐθνικότητος καὶ ἂς ὑψώνεται κάθετα, ἐνῷ τὸ νόημα ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ἡ ποίησις, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτη ὑπηρετεῖ, ἁπλώνει βαθμηδὸν τοὺς κύκλους του...».

Ὁπωσδήποτε, ἡ δημοτικὴ ποίηση εἶναι τὸ τελεσφορώτερο ὄργανο τῆς Ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ἀφοῦ ἐκτρέφει καὶ συντηρεῖ τὸ Ἐθνικὸ φρόνημα. Πέρα ἀπ' αὐτὸ ὅμως, γιὰ κάθε Ἕλληνα, ἡ δημοτικὴ ποίηση χαρακτηρίζεται ὡς ἀνάγκη τῆς καρδιᾶς, ὡς δίψα τῆς ψυχῆς, ἀφοῦ σ'αὐτὴν ὀφείλεται τὸ εὐεργετικὸ τονωτικὸ τῆς αἰσιοδοξίας καὶ ἡ βαθύτερη καλλιέργεια τῆς ψυχῆς. Ξεπήδησε ἀκάθεκτη ἀπ' τὸ λαὸ καὶ σ' αὐτὸν ὀφείλει τὴν ὕπαρξή της, ἀφοῦ ἀνέκαθεν ἀπετέλεσε τὸ ὕστατο καταφύγιο κάθε καταπτοημένης ἀλλὰ καὶ κάθε εὐτυχισμένης στιγμῆς. Μαζὶ μὲ τὴν ποίηση ἀπετέλεσε τὴν ποιὸ ἐξαίσια ψυχικὴ τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὕψωσε ὡς τὸ θεῖο καὶ συμφιλίωσε κι' ἐξίσωσε τὴν συνείδηση, δίνοντας τὴν αἴσθηση τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀνθρώπινου μεγαλείου ἀλλὰ καὶ τῆς γήϊνης ματαιότητας.

Τραγουδᾷ ὁ λαϊκὸς ποιητὴς ὄχι γιατὶ τοῦ τὸ ζήτησαν ἢ γιατὶ θέλει νὰ κάνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομά του ἢ γιατὶ ἔχει φιλολογικὲς φιλοδοξίες, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικεύσῃ σὲ ρυθμικοὺς στίχους τὸ συναίσθημα ποὺ τὸν κατέχει. Εἶναι δὲ ἄπειρα τὰ συναισθήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατέχονται οἱ λαϊκοὶ τραγουδισταί, ὅλα δίνουν ἐσωτερικὴ φλόγα μὲ ὕμνους στοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος τῆς κάθε ἐποχῆς βρίσκει τὸ νάμα τῆς παρηγοριᾶς καὶ τὸ ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης. Τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴ φύση, τῆς ἀγάπης γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου γιὰ τὸ θάνατο, ὅλα τοῦτα εἶναι καταστάσεις ψυχικὲς ποὺ γίνονται αἰτία ν' ἀναβλύζουν κρουνοὶ ὁλόκληροι ἀπὸ γνήσια λαϊκὴ ποίηση. Τὴν ποίηση αὐτὴ θὰ ἐξετάσουμε στὴ συνέχεια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» κι' αὐτὴ τὴν ποίηση θὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ ἀγαπητὴ στὸ ἀναγνωστικό μας κοινό.

***

Εἶπαν πολλοί, καὶ ἰδίως ξένοι συγγραφεῖς, ὅτι ἡ δημοτικὴ ποίηση εἶναι ἔργο ὁμαδικό. Ὑπεστήριξαν μ' ἄλλους λόγους ὅτι τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι εἶναι ἔργο τοῦ συνόλου, ἔργο ποὺ καθιερώθηκε ὕστερα ἀπὸ κοινὴ συνεργασία.

Ἐδῶ θὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι εἶναι ἔργο μόνον τοῦ ἑνὸς στὴν ἀρχή, στὴν πρωτεινή του σύλληψη καὶ ἐκτέλεση, ἔργο δὲ πολλῶν στὴν μετέπειτα ἐπεξεργασία ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ λαός, ἤτοι στὶς παραλλαγές. Θ' ἀναγνωρίσουμε ὡς λαϊκὸ ποιητὴ μόνον τὸν πρῶτον διδάξαντα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθοῦμε τὸ δικαίωμα τῆς ποιήσεως καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ διεσκεύασε τὸ πρότυπο ἢ ποὺ τὸ μετεποίησε σὲ καλλίτερο ἢ καὶ σὲ ... χειρότερο.

Γεγονὸς ὅμως παραμένει παρ' ὅλα αὐτὰ—καὶ τοῦτο θέλουμε νὰ τονίσουμε—ὅτι ἡ δημοτικὴ ποίηση εἶναι ἔργο ἀτομικὸ καὶ ὄχι ὁμαδικό. Ἕνας εἶναι ὁ πρῶτος τραγουδιστής, ποὺ ἔδωσε τὸ συναίσθημα ποὺ τὸν κατεῖχε, καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πῆραν τοὺς στίχους καὶ τοὺς διεσκεύασαν ἀνάλογα μὲ τὴν τοπική τους γλῶσσα, τὰ τοπικά τους ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ τὴν τοπικὴ νοοτροπία. Ἡ μετασκευὴ αὐτὴ ὅμως εἶναι ἀσήμαντη, γιατὶ ἀσήμαντες εἶναι καὶ οἱ μεταβολὲς ποὺ ἔγιναν. Ὁ τραγουδιστὴς ποὺ παρέλαβε τὸ τραγοῦδι ἀπὸ τὸν πρῶτον, ἐπέφερε ἐλάχιστες μεταβολὲς καὶ τοῦτο γιατὶ συμφωνοῦσε μὲ τὴν ὅλη ὑφὴ τοῦ ποιήματος. Εἶχε καὶ ὁ δεύτερος τραγουδιστὴς τὴν αὐτὴ μόρφωση μὲ τὸν πρῶτον, εἶχε τὴν ἴδια ψυχικὴ διάθεση ὅταν τὸ τραγούδησε κι' αὐτός, εἶχε ὅμως τὴν ἀπαίτηση ν' ἀποκαταστήσῃ πληρέστερα τὴν συμφωνία τοῦ πρώτου μὲ τὰ δικά του συναισθήματα. Γι' αὐτὸ προσέθεσε κάτι στὸ πρότυπο, ἀφαίρεσε ἢ μεταποίησε στὸ μέλος. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν τρίτο, τὸν τέταρτο, τὸν πέμπτον κ.ο.κ. χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἦταν πολλοὶ οἱ τραγουδισταὶ ποὺ ἄφισαν τὸ τραγοῦδι ὅπως ἀκριβῶς τὸ βρῆκαν. «Ταυτότης ἀντιλή-

ψεων», θἄλεγε κανεὶς καὶ θὰ εἶχε ἀπόλυτα δίκηο ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν παράδοση, πρὸς κάτι ποὺ ἄφισαν προγενέστεροι ὅλων τῶν τραγουδιστῶν ποὺ διανοήθηκαν ἢ ἀπετόλμησαν τὴν μεταοκευή. Αὐτὸν τὸν σεβασμὸν κι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη αἰσθάνθηκαν πολλοὶ καὶ δὲν ἐπέφεραν καμμιὰ μεταβολὴ στὸ πρωτότυπο. Θέλησαν νὰ λάμπῃ στοὺς αἰῶνες τὸ ἐποχικὸ φῶς μιᾶς περιόδου, ἡ στιγμιαία ἀναλαμπὴ μιᾶς ἐποχῆς, ποὺ θὰ περνοῦσε ὅπως πέρασαν καὶ περνοῦν τόσες καὶ τόσες ἐποχές.

Διαφορετικὰ ὅμως εἶναι τὰ πράγματα στὴν περίπτωση τῆς τεχνικῆς ποιήσεως. Παρατηροῦμε ἐδῶ ὅτι ὁ λαὸς παραλαμβάνει ἔργα τεχνικὰ καί, προσπαθῶντας νὰ τὰ μεταπλάσῃ ἢ νὰ τὰ καταστήσῃ κατανοητὰ στοὺς συνανθρώπους του, τὰ διαφθείρει καὶ τὰ καταστρέφει. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον παραλαμβάνει τὰ τραγούδια αὐτά, εἶναι ἡ μουσική των. Εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὴν μουσικὴ λοιπὸν ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς καὶ ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ τὸ ἄλφα τεχνικὸ τραγοῦδι. Τὸν βλέπουμε τότε, ἄλλοτε νὰ παραλείπῃ τὰ μέρη ποὺ δὲν ἐννοεῖ, ἄλλοτε νὰ ἁπλοποιῇ καὶ ἄλλοτε νὰ ἀφαιρῇ ὁλόκληρα τεμάχια ἀπὸ τὸ ὅλο σῶμα. Ἐπέρχονται ἔτσι παραλλαγὲς τραγουδιῶν, ποὺ εἶναι δυστύχημα νὰ μνημονεύωνται ὡς «δημιουργήματα τοῦ λαοῦ». Δημιουργήματα τοῦ λαοῦ εἶναι μόνον ἐκεῖνα τὰ τραγούδια ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἄδολη, τὴν ἁπλοϊκὴ λαϊκὴ ψυχή, καὶ ὄχι ἐκεῖνα ποὺ παραποιήθηκαν ἐπειδὴ ἦταν ἀκατάληπτα στὸν λαό.

Ἴσως ν' ἀντιτείνῃ κανείς, ὅτι κι' ἐκεῖνα ποὺ παραποιήθηκαν καὶ ἐκεῖνα ποὺ κατεστράφησαν, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν ὅρο «δημιουργία τοῦ λαοῦ», ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι ὁ δράστης. Θ' ἀπαντήσουμε σ' αὐτό, ὅτι ὁ ὅρος «δημιουργία» ἀποδίδεται στὸν λαό μας μόνον γιὰ ἐπιτεύγματα δικά του, γιὰ πράξεις ποὺ ἔκαμε παρορμούμενος ἀπ' τὴν δημιουργική του ψυχή. Γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ὁ λαός μας κατέστρεψε, προσπαθῶντας νὰ τὰ κάμῃ καλλίτερα—κατὰ τὴν γνώμη του—ἢ προσπαθῶντας νὰ τὰ κάμῃ καταληπτὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ὁμοίους του—κατὰ τὴν γνώμην του πάλι—ἰσχύει τὸ ἀκαταλόγιστο, τὸ ἀνεύθυνο σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση.

***

Σὰν ἐπαλήθευση γιὰ τὰ παραπάνω, θὰ παραθέσωμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο τοῦ πιὸ γνωστοῦ στιχουργοῦ δημοτικῶν τραγουδιῶν τῶν νεοελληνικῶν χρόνων. Εἶναι στίχοι τοῦ Τσοπανάκου—Παναγιώτη Κάλα, ἀπὸ τὴν Δημητσάνα— ποὺ γεννήθηκε τὸ 1789 καὶ βοήθησε πολὺ στὴν προεργασία καὶ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ τετράστιχο αὐτὸ τοῦ Τσοπανάκου, μαρτυρεῖ γιὰ τὴν ἔφεση τῶν λαϊκῶν τραγουδιστῶν νὰ μεταποιοῦν τεχνικὰ καὶ μὴ ἄσματα, ἤτοι νὰ ἐπιφέρουν τὶς παραλλαγὲς ἀπὸ τὴν πρώτη σύνθεση τοῦ τραγουδιοῦ. Τραγούδησε λοιπὸν ὁ Τσοπανᾶκος.

«Δότε Φραντζέζοι μαρτυριά,
ποὺ εἴσαστε στὰ φανερά·
μιὰ γολέττα τοῦ Τομπάζη,
τὴν ἁρμάδα τὴν τρομάζει...».

Ὁ λαὸς ὅμως μεταποίησε ἀργότερα, ἴσως πιὸ ἐπιτυχημένα καὶ πιό καταληπτά:

«Μαρτυρᾶτε το Φραντζέζοι,
πέστε το καὶ σεῖς Ἐγγλέζοι,
πὼς μιὰ σκούνα τοῦ Τομπάζη
τὴν Τουρκιὰ τήνε τρομάζει».

Γιὰ τὴν ἱστορία, θ' ἀναφερθοῦμε ἐδῶ στὸ ὅλο ἔργο τοῦ Τσοπανάκου, ἀφοῦ αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος μὰ καὶ ὁ πέρα ὡς πέρα ἀποτυχημένος στιχουργὸς δημοτικῶν τραγουδιῶν τῶν πρὸ καὶ ἀμέσως ὕστερα ἀπ' τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1921 χρό-

νων. Μὰ πρὶν προχωρήσουμε στὸ ἔργο του πάνω στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, ἂς τὸν δοῦμε σὰν ἄνθρωπο μιὰ καὶ συμβαίνει ἐδῶ τὸ σχετικῶς παράδοξο νὰ κρίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸ ἔργο του ἢ καὶ ἀντιστρόφως.

Γεννήθηκε χωλὸς στὴν Δημητσάνα τὸ 1789. Ἄνθρωπος μὲ μέτριο ἀνάστημα, ἀδέξιες κινήσεις, μέτρια μόρφωση καὶ ἕνα χοντρὸ μπαστούνι πάντοτε στὰ χέρια, ὁ Παναγιώτης Κάλας, ἐπωνομάστηκε «Τσοπανάκος» κατ' ἄλλους μὲν ἀπὸ τὴν ἰδιότυπη φωνή του—ἔμοιαζε μαθαίνουμε ἡ φωνή του σὰν τὸ σφύριγμα τοῦ Τσοπανάκου, τοῦ πουλιοῦ ἐκείνου ποὺ ἀφθονεῖ στὴ χώρα μας—κατ' ἄλλους δὲ διότι ἀπὸ μικρὸς μπῆκε στὴν ποιμενικὴ ζωή, φυλάγοντας τὰ πρόβατα τῶν πλουσίων τῆς περιοχῆς.

Κοντὰ στὴ φυσικὴ δυσμορφία τοῦ Τσοπανάκου ὅμως, ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο προτέρημα, πού, ἀλλοίμονο ἔμελλε νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ πολλοὺς τῆς μετέπειτα ἐποχῆς. Ἦταν τὸ προτέρημα τῆς στιχουργικῆς δεινότητος, ποὺ ἀπὸ παιδὶ τὸν κατεῖχε. Συνέθετε στίχους δημοτικῶν τραγουδιῶν μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ πρῶτος φυσικὰ τοὺς τραγουδοῦσε, δίνοντας ἔτσι σ' αὐτοὺς καὶ τὴν προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ συνθέτη. Ἡ στιχουργική του αὐτὴ ἱκανότητα ὑπῆρξε αἰτία νὰ ὀνομασθῇ Τυρταῖος τοῦ 1821, ἂν καὶ τούτη ἡ ὀνομασία τοῦ δόθηκε κατὰ πολλοὺς διότι ἔμοιαζε μὲ τὸν δύσμορφο καὶ χωλὸ Λάκωνα ποιητὴ τῆς ἀρχαιότητος, τὸν θρυλικὸ Τυρταῖο.

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ Τσοπανάκος προσκολλᾶται στὸν Νικηταρᾶ καὶ ἀρχίζει τὸ μεγάλο ἔργο του. Ἀκολουθεῖ παντοῦ τὸν Νικηταρᾶ στὸν ἀγῶνα, συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀγωνιζομένους, τοὺς ὁποίους ἐνθουσιάζει μὲ τὰ στιχουργήματά του γύρω ἀπὸ τὰ διάφορα πολεμικὰ γεγονότα. Παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ἦταν θρασὺς καὶ ἀθυρόστομος—χαρακτηριστικὸ τῶν ἀδικημένων ἀπὸ τὴ φύση—, ἐν τούτοις, ὁ Τσοπανάκος, ὅταν ἐρχόταν στὴ μάχη δὲν ἀργοῦσε νὰ κυκλωθῇ ἀπὸ τὰ παλληκάρια, ποὺ ἀνυπόμονα περίμεναν νὰ ἀκούσουν τὶς καινούργιες συνθέσεις του πάνω στὰ δημοτικὰ τραγούδια. Μαζὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν πολεμιστῶν ὅμως γιὰ τὸν ποιητὴ Τσοπανάκο, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἔφεση γιὰ σκώμματα καὶ πειράγματα γιὰ τὸν δύσμορφο καὶ χωλὸ Τυρταῖο. Ἡ κωμικὴ φυσιογνωμία του γινόταν ἄθελα ἀφορμὴ γιὰ πειράγματα καὶ χοντροκομμένα ἀστεῖα, στὰ ὁποῖα ὅμως ὁ ποιητὴς ἀντιδροῦσε ὅμοια μὲ τὸν Ὀδυσσέα. Ὅπως δηλαδὴ ὁ πανοῦργος βασιληᾶς τῆς Ἰθάκης ἀπεστόμωσε τὸν Ὁμηρικὸ Θερσίτη μὲ ἕνα κτύπημα τῆς ράβδου του, ἔτσι καὶ ὁ Τσοπανάκος ἐπετίθετο μὲ τὸν χοντρὸ μπαστούνι του, ἐναντίον ἐκείνων ποὺ μὲ χυδαιότητα τὸν περιγελοῦσαν καὶ τὸν ὕβριζαν. Πάνω σ' αὐτό, ὁ Κολοκοτρώνης μᾶς ἄφισε ἀρκετὲς ἀφηγήσεις ἀπὸ κωμικὰ ἐπεισόδια μεταξὺ τοῦ Τσοπανάκου καὶ τῶν ἀγωνιστῶν, ὅπως λ.χ. τὴν πανικόβλητη φυγὴ τῶν τελευταίων στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἀνυψωμένης μαγγούρας τοῦ πρώτου ἢ τὴν κωμικὴ σκηνὴ τῆς καταδιώξεως τῶν ἀγωνιστῶν ἀπὸ τὸν ἄμοιρο τὸν Τσοπανάκο. Ἡ σκηνὴ τῆς καταδιώξεως γίνεται πιὸ κωμική, ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Τσοπανάκος ἦταν πολὺ βραδυκίνητος καὶ ἀναγκαζόταν νὰ βαδίζῃ μὲ πολὺ δυσκολία, ἐξ αἰτίας τῆς ἀναπηρίας του.

Τόσο βραδυκίνητος ἦταν ὁ δύστυχος ὁ Τσοπανάκος, ὥστε σ' ἕνα ποίημά του παρουσιάζει τὸν Νικηταρᾶ ὡς ἄγγελο μὲ φτερά. Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀποδοθῇ καὶ στὸν θαυμασμὸ ποὺ ἔτρεφε ὁ Τσοπανάκος γιὰ τὸν ὁπλαρχηγό, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Νικηταρᾶ γι' αὐτόν. Γεγονὸς εἶναι, ὅτι ὁ Νικηταρᾶς τὸν ἀγαποῦσε πολύ, ἀπὸ λύπη δὲ γιὰ τὴν ἀναπηρία του τοῦ εἶχε δωρήσει κι' ἕνα ἄλογο ἀπὸ τὰ τουρκικὰ λάφυρα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μετακινῆται. Μὰ ὁ ἄμοιρος ὁ Τσοπανάκος ἦταν πολὺ φτωχός, ἀργότερα δὲ ἔπεσε σὲ τόση φτώχεια, ποὺ τὸ ἄλογο κινδύνεψε νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Κάθησε τότε κι' ἔγραψε τὸ παρακάτω ἔμμετρο γράμμα στὸν Νικηταρᾶ :

«Τὸ δῶρο σου Νικηταρᾶ,
εἶν' ἄλογο χωρὶς οὐρά.
Ἢ μοῦ στέλλεις καὶ κριθάρι
ἢ σοῦ στέλλω τὸ τομάρι...».

Δὲν γνωρίζουμε ἂν συγκινήθηκε ὁ Νικηταρᾶς ἀπ' τὸ γράμμα αὐτό, ἂν καὶ μποροῦμε νἄμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε ὁ ὁπλαρχηγὸς γιὰ τὸν Τυρταῖο του. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζουμε ὅμως, εἶναι ὅτι ὁ Τσοπανάκος πέθανε πάνω σ' ἐκείνη τὴ φτώχεια του νέος πολὺ καὶ λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ ἔτος 1824. Γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐμψυχωτὴ τοῦ ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ τοῦ προδρόμου τῶν μετὰ τὴν ἐπανάσταση δημοτικῶν τραγουδιῶν, μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν παράδοση τὰ ἑξῆς πεζά... : Εἶχε πεινάσει πολύ, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη πεζοπορία—τὸ ἄλογο φαίνεται νὰ ψόφησε ἐν τῷ μεταξὺ—καὶ γιὰ νὰ χορτάσῃ ἔφαγε ἄφθονα ἄγουρα κορόμηλα ἀπὸ δένδρο ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο του. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, λοιπόν, πέθανε ἀπὸ...δυσπεψία.

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ σχετικὸς θρῦλος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ νεωτέρου Τυρταίου, τοῦ Τσοπανάκου. Εἶναι παράδοξος θρῦλος, μὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς φαίνεται περίεργο τοῦτο ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἀνέκαθεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπεδίωκε νὰ πλάθῃ ἀπίστευτους θρύλους γύρω ἀπὸ τὸν θάνατο μεγάλων ποιητῶν του. Ἀναζητῶντας κι' ἐδῶ κάτι σχετικὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος, βρίσκουμε τὸν Αἰσχύλο νὰ πεθαίνῃ μὲ σπασμένο κρανίο ἀπὸ ὁλόθριο κτύπημα χελώνας, ποὺ ἕνας ἀετὸς ἄφισε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκλαμβάνοντας τὴ φαλάκρα τοῦ μεγάλου τραγικοῦ ὡς βράχο. Μὰ ὁ ἄλλος τραγικός, ὁ Σοφοκλῆς; Ἔ! Αὐτὸς πνίγηκε ἀπὸ ρόγα σταφυλιοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν Εὐριπίδη, μαθαίνουμε ὅτι εἶχε πολὺ πεζότερο θάνατο: Κατεσπαράχθη ἀπὸ τὰ σκυλιά ὅταν περπατοῦσε ἀφῃρημένος σ' ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο, βυθισμένος στοὺς στοχασμούς του γιὰ τὶς «Φοίνισσες», τὴν «Ἑκάβη» καὶ τόσες ἄλλες τραγῳδίες του...

Δὲν εἶναι παράξενη λοιπὸν ἡ ἔφεση τοῦ λαοῦ μας γιὰ θρύλους γύρω ἀπὸ τοὺς θανάτους μεγάλων ποιητῶν. Μὰ ὁ Τσοπανάκος, ὁ θρυλικὸς Δημητσανίτης Τυρταῖος, ἦταν μεγάλος ποιητής;

Ἐδῶ θ' ἀκούσουμε τὴ γνώμη τοῦ μακαρίτη θεμελιωτὴ τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Πολίτη. Ὄχι, λοιπὸν—κατ' ἐκεῖνον. Ὁ Τσοπανάκος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ μεγάλος ποιητὴς γιατί, πλὴν τῶν στίχων τῆς στιγμῆς, ποὺ προωρίζονταν γιὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ 1821 ἐπὶ τὸ πλεῖστον—δὲν μᾶς ἄφησε τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ λέμε ἀξιόλογο δ η μ ο τ ι κ ὸ ἄ σ μ α. Τὸ γιατί, εἶναι πολὺ ἁπλό : Ὁ Τσοπανάκος ἦταν ἄνθρωπος μὲ μόρφωση ποὺ μόλις ὑπερτεροῦσε ἀπὸ τοὺς πολλούς. Ἦταν λοιπὸν ἡ μ ι μ α θ ή ς, ποὺ προσπαθοῦσε ὅμως νὰ δημιουργήσῃ κάτι ἀνώτερο, κάτι πιὸ τέλειο. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπέτυχε. Διότι ἐ ν ῷ δ ὲ ν ε ἶ χ ε τ ὴ ν δ ύ ν α μ η ν ν ὰ φ θ ά σ ῃ σ τ ὴ ν τ ε χ ν ι κ ὴ π ο ί η σ η, ἀ π ο ξ ε ν ώ θ η κ ε κ α ὶ ἀ π ὸ τ ὴ δ η μ ο τ ι κ ή.

Ἔτσι μόνον ἐξηγεῖται—κατὰ τὸν Ν. Πολίτη πάντοτε—τὸ ὅτι ὁ Τσοπανάκος, ἄνθρωπος μὲ στιχουργικὴ δεξιότητα καὶ μὲ μόρφωση ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς πολλούς, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τραγούδια ἐφάμιλλα τῶν καλῶν δημοτικῶν. Τὸ ἔργο του ἐκρίθη νόθο καὶ γι' αὐτὸ καταδικάσθηκε στὴν ἀποτυχία. Κι' ἡ αἰτία συνοψίζεται στὸ ὅτι ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὴν δημοτικὴ ποίηση, στὴν ὁποία μποροῦσε νὰ θριαμβεύσῃ, καὶ τράπηκε πρὸς τὴν τεχνικὴ ποὺ ἀπαιτοῦσε ἐπιστημονικὲς γνώσεις.

Ἂς μᾶς συγχωρήσῃ ἡ μνήμη τοῦ ἀξέχαστου λαογράφου μας, ποὺ θὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ Τσοπανάκος ἦταν ἀμόρφωτος καὶ ὡς ἀ μ ό ρ φ ω τ ο ς ἔκανε τὰ δημοτικὰ στιχουργήματά του· τὸ ἐὰν τὸ ἔργο του κρίνεται νόθο καὶ καταδικασμένο σὲ ἀποτυχία, ἐπειδὴ παρεξέκλινε ἀπὸ τὴν δημοτικὴ ποίηση στὴν τεχνική, εἶναι κάτι ποὺ δὲν πρέπει νὰ κριθῇ ἀπὸ τὰ αὐστηρὰ πανεπιστημιακὰ ἐδώλια ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ.

***

Χαρακτηριστικὸ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν φύση, ἡ ἀγάπη πρὸς κάθε τί ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὑπόσταση, ἡ ἀγάπη, τέλος,

πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ φυλή. Γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ τοῦ κάθε Ἑλληνικοῦ στοιχείου ὁμιλοῦν τὰ δημοτικά μας τραγούδια, γιὰ τὸ μεγαλεῖο ὅμως ὅλων αὐτῶν μαζὶ ὁμιλοῦν μὲ θαυμασμὸ οἱ ξένοι ποὺ ἀγάπησαν τούτη τὴν χώρα καὶ τὴν ἀνεκήρυξαν σὲ δεύτερη πατρίδα των.

Θὰ παραθέσουμε ἐδῶ μερικοὺς στίχους τοῦ Γουσταύου Λαφφόν, τοῦ εὐγενικοῦ φιλέλληνα, ποὺ στὴν ὀγκώδη συλλογὴ «Τὰ τραγούδια μου»—τυπώθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 1896—ἀφίνει νὰ λάμψῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ θερμὴ ἀγάπη ἀπὸ τὴν ὁποία διαπνέεται γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Πολλὰ ποιήματα τοῦ Λαφφὸν τὰ θερμαίνει βαθὺς καὶ ἀγνὸς ἔρως πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο. Ἀντλοῦμε ἀπ' αὐτὰ «Τ ὸ π α ρ ά π ο ν ό μ ο υ», ἕνα παράπονο γεμᾶτο εἰλικρίνεια, ἀγάπη καὶ μεγάλη ἀλήθεια :

«Φράγκικος εἶναι ὁ χορός, φράγκικα τὰ τραγούδια,
μὲ φράγκικα ὀνόματα βαφτίζουν τὰ λουλούδια...
Ἄχ! πέστε μου ποῦ τραγουδοῦν τῆς κλεφτουριᾶς τραγούδια,
ποῦ οἱ κοπέλλες ἀγαποῦν τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια;
Ποῦ τὸ συρτὸ χορεύουνε μὲ κεντητὸ μαντήλι,
ποῦ ἔχουν χρῶμα κερασιοῦ τῶν γυναικῶν τὰ χείλη;
Ἐκεῖ εὐθὺς νὰ πορευθῶ, νὰ εὐφρανθῶ, νὰ ζήσω,
μὲ τοῦ βουνοῦ τ' ἀρώματα μονάχα νὰ μεθύσω...».

Δική μας εἶναι ἡ χώρα ποὺ ὁ Λαφφὸν νοσταλγεῖ. Τὴν ὁμορφιά της τὴν τονίζουν οἱ λαϊκοὶ τραγουδισταί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ θερισμοῦ, τοῦ ὀργώματος, τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας. Τραγουδοῦν τὰ συναισθήματα ποὺ κατακλύζουν μόνο καὶ μόνο τὴν καρδιά τους, τραγουδοῦν τοὺς στίχους ὅπως τοὺς νοιώθουν, ὅπως τοὺς βλέπουν καὶ τοὺς ἀκοῦνε στὶς καθημερινὸς σκηνὲς τοῦ ἀγροτικοῦ, ναυτικοῦ καὶ ποιμενικοῦ βίου. Ἄλλοι τραγουδοῦν τοὺς στίχους γιὰ πρώτη φορά, ἄλλοι τοὺς παίρνουν καὶ τοὺς τροποποιοῦν γιὰ νὰ τοὺς τραγουδήσουν δεύτερη, τρίρη, τέταρτη... χιλιοστὴ φορά. Ἔτσι δημιουργεῖται κι' ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ γνήσια λαϊκὴ ποίηση, τὸ γνήσιο δημοτικὸ τραγοῦδι μὲ τὶς διάφορες τοπικὲς καὶ γλωσσολογικὲς παραλλαγές.

Ἐποχικὰ καὶ τοπικά, διακρίνουμε τὰ δημοτικὰ τραγούδια σὲ πολλὲς κατηγορίες. Ἔχουμε τραγούδια ἱστορικά, ἀκριτικά, κλέφτικα, ἐργατικὰ καὶ βλάχικα, τραγούδια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ξενητειᾶς, μοιρολόγια κ.λ.π. Ἂς τὰ δοῦμε λοιπὸν σ' ἕνα σύντομο ἀπάνθισμα τῶν πιὸ ἀντιπροσωπευτικῶν κάθε κατηγορίας.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἡ ἰδέα γιὰ τὴν σύνταξι τῆς μελέτης αὐτῆς, ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὸ σεβαστό μας Διευθυντὴ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» κ. Νικόλαον Ἀρχιμανδρίτην.

Ὀφείλουμε νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι καὶ εὔστοχη καὶ πρωτότυπη εἶναι. Συγκεντρώνει τ' ἀνωτέρω πλεονεκτήματα, γιατὶ ἀξίζει στ' ἀλήθεια νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ τὴν πόλι στὴν ὁποία ζοῦμε καὶ γενικώτερα τὴν Πρωτεύουσα τοῦ Κράτους μας.

Παράλληλα μὲ τὸ «γνῶθι σ' αὐτὸν» τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τὴν ἴδια περίπου ἀξία, νομίζω, ἔχει καὶ τὸ «γνώρισον τὴν πόλιν ἐν ᾗ κατοικεῖς».

Κάθε μέρα, γυρίζοντας στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, διαβάζουμε στὶς γωνίες των, διάφορες ὀνομασίες. Γιὰ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς κάτι γνωρίζουμε, κάτι ἔχουμε ἀκούσει. Γιὰ τὶς περισσότερες ὅμως, ἀσφαλῶς δὲν ξέρουμε πῶς καὶ γιατὶ πῆραν τὴν ὀνομασία των.

Ἐξετάζοντας τὸ πῶς καὶ γιατὶ ἕνας δρόμος πῆρε τὴν ὀνομασία του, μεταβάλλουμε αὐτὴ ἀπὸ γράμμα νεκρό, σὲ ζωντανὴ ἱστορία. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γνωρίζουμε ἐκείνους, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων πῆραν οἱ δρόμοι καὶ τοὺς ὁποίους, χάριν τῶν μεγάλων πρὸς τὴν κοινωνία καὶ τὴν Πατρίδα ὑπηρεσιῶν των, ἡ Πατρὶς φρόντισε νὰ διατηρήσῃ ἀνεξάλειπτα στὴ μνήμη τῶν ἐπιγενομένων, σὰν ἐλάχιστο φόρο τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἀπὸ τὴ σκέψι αὐτὴ ξεκινῶντας, θὰ προσπαθήσουμε ἀπὸ τὶς φιλόξενες στῆλες τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» νὰ γράψουμε λίγα πράγματα, ἔχοντας πάντοτε σὰν ὁδηγὸ τὴν ἱστορικὴ πλευρὰ τῶν θεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθοῦμε.

Στὴ συνέχεια αὐτῆς τῆς ἐργασίας θὰ μᾶς δοθῇ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε ὅλα τὰ ἀρχαῖα καὶ ἱστορικὰ μνημεῖα καὶ γενικώτερα κάθε τί ποὺ σήμερα συγκεντρώνει τὴν προσοχή μας.

Στὴ προσπάθειά μας αὐτή, σκοπὸς μοναδικὸς εἶναι, νὰ δώσουμε τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν πόλι τοῦ φωτός, τὴν Ἀθήνα.

Θεωροῦμε σκόπιμο καὶ ἀπαραίτητο νὰ κάνουμε ἀρχὴ τῆς παρούσης μελέτης μὲ μιὰ βραχεῖα ἐπισκόπησι τῶν Ἀθηνῶν, τόσο ἀπὸ ἱστορικῆς ὅσο καὶ ἀπὸ γεωγραφικῆς πλευρᾶς. Παρόμοια βραχεῖα ἐπισκόπησις θὰ γίνῃ καὶ στὸ μέρος τῆς μελέτης ποὺ ἀφορᾷ τὸν Πειραιᾶ.

Δὲν προσδοκοῦμε οὔτε ἐπιδιώκουμε λογοτεχνικὲς ἢ ἱστοριοδιφικὲς δάφνες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, γιὰ κάθε σφάλμα ἢ παράλειψι, ποὺ παρὰ τὴ προσπάθειά μας ἤθελε

παρατηρηθῆ, ἐπικαλούμεθα ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιεικεστέραν κρίσιν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΪΚΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Βραχεῖα ἐπισκόπησι τῶν Ἀθηνῶν

Ἐτυμολογία: Ἀθῆναι.

Τὸ πῶς καὶ γιατὶ ἔλαβε αὐτὴ τὴν ὀνομασία, ὑπάρχουν διάφορες γνῶμες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀναφέρει ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴ λέξι «Ἄθος», ποὺ σημαίνει Ἄνθος.

Ἀντίθετα ὁ Doederlein παράγει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴ λέξι «Θάω» (θῆσαι =θηλάσαι), ἐξηγῶντας αὐτὴ σὰν εὔφορη γῆ. Ἄλλοι, σχετίζουν τὴν ὀνομασία μὲ τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς (Ἀθήνη, Ἀθηναίη, Ἀθηναία, Ἀθηνάα, Ἀθηνᾶ). Πάνω στὴν τελευταία ἐκδοχή, δυὸ γνῶμες ἔχουν σοβαρὴ θέσι. Ἢ ὅτι ἡ θεὰ πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν πόλι ἢ ὅτι ἡ πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν θεά.

Μιὰ ἰδιότυπη ἐτυμολογία, πρότεινε τελευταία ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης Β. Τσιστιμπάσης, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἱδρύθησαν ἀπὸ τοὺς Ἄτλαντες. Ἐν συνεχείᾳ λέγει ὅτι ἡ λέξις «Ἀθήνα» εἶναι σύνθετη ἐκ τῶν «Ἀθ» ἢ «Ἄθι» καὶ «ήνα». Τὸ πρῶτο σημαίνει τὸν ἀριθμὸ δέκα, τὸ δεύτερο ἐξηγεῖται ὡσὰν ἢ ὅπως. Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις συμπεραίνει, ὅτι ἐλεύθερα, ἡ Ἀθήνα, ἐξηγεῖται «ὡσὰν ἢ ὅπως δέκα».

Τὴ θεωρία του αὐτὴ στηρίζει, στὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴ γνώμη του αἱ Ἀθῆναι ἔλαβον αὐτὴ τὴν ὀνομασία ἀπὸ τὴν προσφιλῆ στοὺς Ἀτλανταίους πρωτεύουσάν των, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο «Ἄθι», ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν 10 πολιτειῶν ποὺ συγκροτοῦσαν τὴν Ἀτλαντίδα.

Ποιὰ ἀκριβῶς ἀπ' τὶς ἀνωτέρω ἐκδοχὲς εἶναι ἡ πλέον σωστή, δὲν δόθηκε μέχρι σήμερα συγκεκριμένη ἀπάντησις.

Στὴ Δωρικὴ διάλεκτο, συναντᾶται σὰν «Ἀθᾶναι». Στὸ Μεσαίωνα, οἱ Φράγκοι ἀπεκάλουν αὐτὴν «Σετίνα», οἱ δὲ Τοῦρκοι «Ἄτινα», «Σετίνα» καὶ «Ἀτίνιαχ».

Γεωγραφία:

Βρίσκονται στὸ νότιο τμῆμα τοῦ λεκανοπεδίου ποὺ σχηματίζουν τὰ ὄρη: Ὑμηττὸς ἢ Τρελλὸς (1.006μ.), Πεντελικὸν (1.019μ.), Πάρνης (1.413μ.), Ποικίλον (Ζαχαρίτσα—450 μ.), καὶ Αἰγάλεω (468 μ.). Νοτιοδυτικὰ τὸ λεκανοπέδιο αὐτὸ κλείνει ὁ κόλπος τοῦ Σαρωνικοῦ. Εἶναι τὸ νοτιώτερο, μεγαλύτερο καὶ ὡραιότερο ἀπὸ τ' ἄλλα λεκανοπέδια τῆς Ἀττικῆς.

Τὸ γεωγραφικὸν μῆκος τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ κύκλου τοῦ Ἀστεροσκοπείου εἶναι: 23,43' ἀνατολικὰ τοῦ Γκρήνουϊτς, ἤτοι 1 ὥρα 34' καὶ 52,07''.

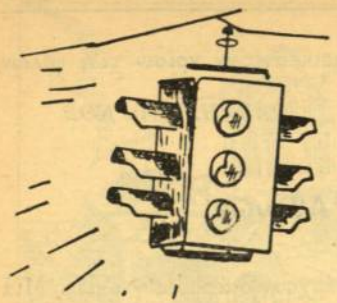
Τὸ γεωγραφικὸ πλάτος εἶναι: 37°, 58' καὶ 19,07'' βόρειον.

Οἱ λόφοι ποὺ περιλαμβάνονται στὴ περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν τὰ κατωτέρω ὕψη: Τουρκοβούνια (338), Λυκαβητὸς (277), Ἀκρόπολις (156), Ἄρειος Πάγος (115), Ἀρδητὸς (133), Φιλοπάππου (147), Λόφος Νυμφῶν - Ἀστεροσκοπείου—(104,8), λόφος Σικελίας (δεξιὰ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ μετὰ τὴ γέφυρα Ἰλισσοῦ—(78) καὶ Κολωνὸς (56).

Δύο χείμαρροι διασχίζουν τὴ πόλι τῶν Ἀθηνῶν. Ἀνατολικὰ ὁ Ἰλισσός, ὅστις πηγάζει ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ καὶ δυτικὰ ὁ Κηφισὸς ἀπ' τὴ Πάρνηθα καὶ τὴ Πεντέλη.

Τὸ κλῖμα τῶν Ἀθηνῶν καὶ γενικώτερα τῆς Ἀττικῆς, φημίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη, τόσο γιὰ τὴν θερμοκρασία τοῦ ἀέρος ὅσο καὶ γιὰ τὴ ζωηρότητα καὶ καθαρότητα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Ἡ ἄνοιξις εἶναι μικρᾶς διαρκείας γιατὶ ὁ χειμώνας εἶναι μερικὲς φορὲς ὄψιμος καὶ τὸ θέρος πρώϊμο. Ἡ καλλίτερη ἐποχὴ γιὰ τὴν Ἀθήνα εἶναι τὸ φθινόπωρο, ποὺ ἀρχίζει στὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ παρατείνεται καμμιὰ φορὰ μέχρι τὸ δεύτερο 10ήμερο τοῦ Δεκεμβρίου. *(Συνεχίζεται)*

13ΗΜΕΡΟΝ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

• 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ •

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ**

Αἱ Πάτραι, πρῶτα-πρῶτα ἡ οὐσιαστικὴ Πελοποννησιακὴ πρωτεύουσα, ἡ νύμφη τοῦ Πατραϊκοῦ, ἡ τετάρτη τῆς Ἑλλάδος σὲ πληθυσμὸ πόλις, ὡραία, μεγαλοπρεπὴς καὶ δραστήρια.

Ἄλλοτε στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος βρισκόταν σὲ μεγίστη ἀκμὴ καὶ συναγωνιζόταν τὴν Ἀθήνα σὲ οἰκονομικὴ ἀλκή, πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωή. Ἀλλὰ καὶ σήμερα, διατηρεῖ τὴν παλαιά της ἀρχοντιὰ καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἐπαρχιακὰ κέντρα. Αἱ Πάτραι εἶναι σοβαρὸ Τουριστικὸ καὶ Συγκοινωνιακὸ κέντρο. Ἀπ' αὐτὴν διέρχεται ὁ καλὸς Αὐτοκινητόδρομος Ἀθηνῶν—Πύργου—Δυτικῆς Πελοποννήσου καὶ μέσῳ τῶν Πατρῶν περνᾷ τὸ ὀγκῶδες ρεῦμα τῶν Τουριστῶν πρὸς τὴν Ὀλυμπία.

Πόλις ὡραία, μεγαλοπρεπὴς καὶ δραστήρια... Δραστήριος ὅμως κι' ὁ Ἀστυνομικὸς της Διευθυντὴς κ. Κ.Τσίπης, ὅστις ἀνέλαβε σοβαρὸ ἀγῶνα κατὰ τῆς εὐρυθμίας τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων καὶ τὴν διευκόλυνσι καὶ προστασία τῶν πεζῶν.

Ἔχει κι' ἡ Πάτρα τὴν κίνησίν της καὶ μάλιστα πολλὲς χιλιάδες ἀριθμοῦν τὰ ὑπὸ τῶν κατοίκων της χρησιμοποιούμενα δίκυκλα ὀχήματα. Ἡ μεγάλη αὐτὴ κίνησι τῶν δικύκλων εἶναι κυρίως ἡ ἀφορμὴ πολλῶν καθημερινῶν δυστυχημάτων. Διὰ τοῦτο ἐκτὸς τοῦ ἐντύπου ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον φρόντισε νὰ φέρῃ στὴν Πάτρα ὁ κ. Διευθυντὴς καὶ τὸ ὁποῖον μοιράστηκε σὲ ὅλους τοὺς ὁδηγούς, εἶχε τὴν ἔμπνευσι, ἡ πόλις αὐτή, νὰ στεγάσῃ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος, Δημοτικὴν βιβλιοθήκην, τὴν ἔκθεσι Τροχαίας Ἀστυνομίας Πόλεων γιὰ ἕνα 13ήμερον.

Εἶναι Κυριακή, 21η Σεπτεμβρίου 1958· ὁ ἥλιος μαστιγώνει τὴ γῆ ἀλύπητα. Ὁ ἱδρὼς τρέχει ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ μέτωπα... κι' ὅμως, προσωπικῶς ὁ κ. Διευθυντής, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι, ἀγωνίζονται μὲ μεγάλη θέλησι καὶ προσοχὴ νὰ τακτοποιήσουν τὰ ἐκθέματα τῆς Τροχαίας.

Τὴν 6ην μ.μ. τῆς αὐτῆς, ἐγένοντο εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Δημοτικῆς βιβλιοθήκης τὰ ἐγκαίνια τῆς «Ἐκθέσεως Τροχαίας».

Πλῆθος κόσμου παρακολουθεῖ. Εἰς τοὺς προσκεκλημένους ὡμίλησεν ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς κ. Τσίπης, ὅστις ἐτόνισε τὸν σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως καὶ τὴν συμβολὴ ταύτης εἰς τὴν κατανόησιν τῶν μεγάλων κινδύνων ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν κανόνων τῶν ρυθμιζόντων τὴν Τροχαίαν κίνησιν. Τὴν ταινίαν τῆς Ἐκθέσεως ἔκοψε, εἰσελθὼν πρῶτος εἰς αὐτήν, ὁ Ὑπουργὸς Ἐμπορίου κ. Λεων. Δερτιλῆς. Ἀκολούθως οἱ ἐπίσημοι τῆς πόλεως περιῆλθον τὰ ἐκθέματα, τὰ ὁποῖα ἀπεικονίζουν παραστατικῶς τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὰ τροχοφόρα καὶ παρέχουν κατατοπιστικὰς καὶ χρησίμους πληροφορίας.

Ἡ «Ἔκθεσις Τροχαίας» ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Πάτρα κάτι τὸ καινούργιο, τὸ πρωτότυπο... Μία ἔκθεσις ποὺ ἄφισε ἐποχὴ καὶ τὸ περασμά της θὰ τὸ θυμοῦνται ὅλοι...

Πολλὰ ἔχουν γραφῆ περὶ «Ἐκθέσεως Τροχαίας», δυὸ λόγια ὅμως κρίνονται ἀπαραίτητα γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς Ἐκθέσεως Πατρῶν.

Στὴν εἴσοδο τῆς Ἐκθέσεως, προβάλλεται συνεχῶς μία διαφημιστικὴ κινηματογραφικὴ ταινία, τὴν ὁποίαν παρακολουθεῖ πλῆθος κόσμου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσα. Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχονται δύο καλόκαρδοι καὶ γεμᾶτοι καλωσύνη κι' εὐγένεια Ὑπαστυνόμοι.

Στὸ βάθος τῆς εἰσόδου, ὑπάρχει ἕνας αὐτόματος ρυθμιστὴς κυκλοφορίας, τοῦ

ὁποίου τὰ ἐκπεμπόμενα χρωματιστὰ φωτεινὰ σήματα, κατευθύνουν τοὺς ἐπισκέπτας στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως. Στάσου... κύτταξε... βάδισε πρὸς τὴν ἔκθεσι... εἶναι ἐδῶ τὰ συμβατικὰ τοῦ ρυθμιστοῦ χρώματα καὶ εἰσερχόμενος, βλέπεις τὶς διάφορες εἰκόνες ποὺ ἔχουν τοποθετηθῆ μὲ ἀπόλυτο καὶ ζηλευτὴ τάξι, πρᾶγμα ποὺ δεικνύει ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἔκθεσι εἶχαν πολὺ γοῦστο κι' ἐργάστηκαν μὲ θέλησι καὶ μεγάλη προσοχή.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως, σὲ σπρώχνει μπροστὰ καὶ μιὰ λεζάντα ἀποσπᾷ ἀμέσως τὴν προσοχή σου, «ἡ ζωὴ εἶναι χαρούμενη», κι' ἐνῷ μὲ τὴ φαντασία σου τρέχεις νὰ χαρῇς τὴ ζωή, λίγο πιὸ κάτω... στὸ ἑπόμενο βῆμα... παραμονεύει ὁ Θάνατος.

Ἕνας ὅμιλος μαθητῶν, στέκεται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ παριστάνει τὸν ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας, κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ μπλὸκ καὶ τὸ μολύβι, ἕτοιμος γιὰ νὰ... ἐνῷ οἱ πρὸς τὰ δεξιά του ἐπιγραφὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι, «Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ προστατεύω ὅλους», «εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ προστατεύω ἀκόμη καὶ τὸν παραβάτη» καὶ τέλος «εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐφαρμόζω τοὺς νόμους». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἐχθρὸς κανενός, δὲν ἀντιδικεῖ μὲ κανένα καὶ ἔχει γιὰ σκοπό του νὰ μᾶς προστατεύῃ ὅλους.

Φθάνοντας οἱ ἐπισκέπται στὴν εἴσοδο τῆς ἐκθέσεως, ἕνας Ὑπαστυνόμος δίδει ἕνα φάκελλο στὸν κάθε ἐπισκέπτη μὲ διαφημιστικὰ φυλλάδια, «ἕνα γράμμα στὰ καλὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν Τροχαία καὶ μιὰ ὑπόσχεσι τοῦ ἀστυφύλακος τῆς Τροχαίας, ὅτι πάντα θὰ εἶναι ὁ φρουρὸς τῆς ζωῆς μας». Τὶς κρίσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις γιὰ τὴν ἔκθεσι τὶς γράφει καθημερινῶς ὁ Πατραϊκὸς Τύπος, ἡ ἀγάπη ὅμως τῶν ἐπισκεπτῶν, πρὸς αὐτήν, ἐκδηλώνεται στὸ «βιβλίο ἐντυπώσεων» ποὺ βρίσκεται στὴν ἔξοδο τῆς ἐκθέσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου κ. Λεων. Δερτιλῆς, γράφει: «Ἡ συμπτωματική μου ἐπίσκεψις εἰς τὰς Πάτρας, μοῦ προσέφερε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσω μία πλευρὰ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ «Ἀστυνομία Πόλεων». Κάποια μαθήτρια: «Ὑποσχόμεθα νὰ τηρήσουμαι τοὺς νόμους τῆς Τροχαίας» κι' ἄλλος: «Ἔκθεσις ἀρίστη», καὶ χίλιες ἄλλες ἐπαινετικὲς φρέσεις ποὺ γεμίζουν τὸ βιβλίο ἐντυπώσεων τῆς ἐκθέσεως.

Ἀξίζει, πράγματι ἕνα μεγάλο «εὖγε» ὡς ἀμοιβὴ τῶν μόχθων τῶν ὀργάνων τῆς Τροχαίας, ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὴ ζέστη καὶ τὸ κρύο, μὲ τὴ βροχὴ καὶ τὸ χιόνι, νὰ κρατήσουν τοὺς δρόμους μακρυὰ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης, οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων τῆς πόλεως, ἐπεσκέφθησαν ὁμαδικὰ τὴν ἔκθεσιν καὶ παρηκολούθησαν τὴν εἰς τὸν κινηματογράφον «Rex» προβαλλομένην εἰδικὴν ταινίαν σχετικῶς μὲ τὴν Τροχαίαν Κίνησιν.

Ἐδῶ, ἔκλεισεν ἡ παρένθεσις τῆς Ἐκθέσεως Τροχαίας, ἀλλὰ συγχρόνως ἄνοιξε μία ἄλλη, ποὺ μᾶς δίδει τὴν εἰκόνα τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ ρυθμίσῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν Τροχαίαν Κίνησιν ἐντὸς τῆς πόλεως. Πρὸς τοῦτο, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀρξαμένης ἀπὸ πολλοῦ προσπαθείας της, προῆλθεν τελευταίως καὶ εἰς τὴν λῆψιν ἄλλων σχετικῶν ἀποφάσεων. Εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τῶν ρείθρων τοῦ πεζοδρομίου, θὰ δημιουργηθοῦν εἰδικοὶ διάδρομοι διὰ τὴν διέλευσιν τῶν ποδηλάτων, μοτοποδηλάτων καὶ γενικῶς τῶν πάσης φύσεως δικύκλων ὀχημάτων. Οἱ διάδρομοι αὐτοὶ θὰ σχηματισθοῦν δι' εἰδικοῦ χρώματος πρὸς διάκρισιν. Πρόθεσις, δηλαδὴ τῆς Ἀστυνομίας εἶναι νὰ ρυθμίσῃ τὸ θέμα τῆς Τροχαίας κινήσεως διὰ συστάσεων καὶ ὑποδείξεων, βασιζομένη εἰς τὴν βοήθειαν καὶ κατανόησιν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ· καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ «χάρις εἰς τὸν μεγάλο ἀγῶνα» διὰ νὰ γίνῃ προσεκτικὴ ἡ ὁδήγησις καὶ νὰ καταστῇ μακρύτερη ἡ ζωή, διότι τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶναι φονικὸ ὄργανο καὶ ἐχθρὸς τοῦ πεζοῦ, ἀλλὰ μέσον ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, προόδου καὶ πολιτισμοῦ.

Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

«Κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α. σᾶς εὐγνωμονοῦμε...»

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Ὀκτώβριος 1958.

Ὁ σάλος τῶν ἐξετάσεων πέρασε... Ξαναβρῆκε ἡ Σχολὴ τὸν ἥσυχο πρωϊνὸ ρυθμό της... Ἐπέρασε ἡ ταχυπαλμία τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀβεβαιότητος, κι' ἀπόμεινε μονάχα ἡ ἀγωνία ποὺ τὴν πλαισιώνουν οἱ ὑπολογισμοὶ τῶν ὑποψηφίων, οἱ προσθέσεις, οἱ πολλαπλασιασμοὶ καὶ ὁ μέσος ὅρος.

Ἡ ὑπηρεσιακὴ ζωὴ ἀποκαταστάθηκε... Γαληνεμένη θάλασσα οἱ ὧρες γραφείου 8-13 καὶ 17-19, ἢ κάτι τέτοιο... Καὶ τὸ ἡμερολόγιό μου ξανανοίγει μπροστὰ στὰ μάτια μου, περιμένοντας συνέχεια... Συνέχεια πράξεων, σκέψεων, πορείας πάνω στ' ἀχνάρια τοῦ χιλιοτραγουδισμένου ἀστυνομικοῦ καθήκοντος...

Τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς μὲ περικύκλωσε ἁπλό, ἐρωτιάρικο, ζεστό, πλημμυρισμένο νοσταλγία... Γαλάζια κύματα σπρώχνουν τὴ σκέψη μου στοὺς γνώριμους τόπους τῶν ἰδανικῶν μου... Κι' ἡ ἴδια πάντα πίστη, ἀσάλευτη καὶ ἀνεξάρτητη ἀπὸ πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις, χαϊδεύει τὴν καρδιά μου καὶ τὴν κάνει νὰ ὁραματίζεται... Γιὰ τὶς ἐξετάσεις καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς θἄθελα πολὺ νὰ σᾶς κουβεντιάσω... Μά, αὐτὸ ἂς γίνῃ ἄλλοτε... Στὸ ἄλλο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ... Ἀπόψε νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ σταθῶ μ' εὐλάβεια μπροστὰ σὲ ἕνα ὁρόσημο, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει θεμελιωθῆ μιὰ Γαλάζια πολιτεία... Ἀπόψε φέρνω στὸ μυαλό μου κάποιους ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀνεξάρτητους ἀπ' τὴν γιγάντια πορεία του, ποὺ ὅπως στηρίζουν τὰ βήματά μας, ἀγωνίζονται πλάϊ μας τὸν καλὸ ἀγῶνα, ἔχουν τάξει γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὴν βοήθεια καὶ τὴν ἀνακούφιση τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων... Μεγάλη ἡ ἀποστολή τους!!! πολύτιμη!!! Ὅσοι εἶστε παντρεμμένοι, ὅσοι ἔχετε οἰκογένεια, παιδιά, γυναῖκες, θὰ μὲ καταλάβετε καλύτερα...

Ὅταν ὁ στρατιώτης μάχεται στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου, δὲν ὑπάρχει ἀποτελεσματικώτερη τόνωση τοῦ ἠθικοῦ του ἀπὸ τὴν σκέψη ὅτι πίσω, μακρυά, στὴν εἰρηνικὴ πατρίδα, ἡ οἰκογένειά του ἔχει μιὰ τιμητικὴ θέση στὴν κοινὴ συνείδηση... Κάθε βοήθεια ποὺ δίνεται στὴν οἰκογένεια τοῦ φαντάρου εἶναι ἕνα ὅπλο στὰ χέρια του, εἶναι τὰ φτερὰ ποὺ τὸν βοηθοῦν νὰ πετάξῃ ψηλά, πάνω ἀπὸ ραχοῦλες καὶ βουνοκορφὲς καὶ νὰ γράψῃ μὲ αὐτοθυσία τὴν ἐποποιΐα τῆς Νίκης...

Κάτι τέτοι συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς... Ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ στρατευμένοι στὸν ἐξαντλητικὸ ἀγῶνα τῶν πόλεων, νοιώθουμε τόση γαλήνη, τόση ἀνακούφιση, τόση χαρὰ ὅταν βλέπουμε τοὺς δικούς μας νὰ ἀπολαμβάνουν μιᾶς προστασίας ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη, ποὺ ξεχνᾶμε τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐξάντλησι τῆς δουλειᾶς μας καὶ προχωροῦμε ἥσυχοι, ἐνδυναμωμένοι, ἀπερίσπαστοι... Τὸ ἔργο ἐτοῦτο τὸ σπουδαῖο καὶ τὸ τρανὸ τὸ ἀνέλαβεν αὐτεπαγγέλτως καὶ μὲ συγκινητικὴ χριστιανικὴ ἀγάπη μιὰ ὁμάδα γυναικῶν... Ὁ Ὅμιλος Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν... Καὶ παράλληλα μὲ τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἀστυνομικῶν οἰκογενειῶν, γίνεται αὐτὴ ἡ ὑπέροχη ὁμάδα κήρυκας καὶ προπαγανδιστὴς τῶν ἀστυνομικῶν ἰδεωδῶν καὶ πληθαίνει τοὺς φίλους τῆς Ἀστυνομίας καὶ συνειδητοποιεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ γιὰ κάθε ἀστυνομικὸ καὶ γενικώτερα γιὰ ὅλο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν συνεργασία τοῦ κοινοῦ μὲ τὴν Ἀστυνομία... Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι ἕνα ἔργο πολύτιμης συνεργασίας, ἐπάνω στὴν ὁποίαν στηρίζεται κάθε ἀσστυνομικὴ ἐπιδίωξις.

Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν ἄρτια ὀργάνωση, τὸ καλὸ σύστημα, τὴν ἄριστη ἐπαγγελματικὴ κατάρτιση, ὅταν ζῇς καὶ κινεῖσαι ἀνάμεσα σ' ἕνα κόσμο προκατειλημμένο, ἐχθρικὸ ἢ καὶ ἁπλῶς ἀδιάφορο;.. Εἶναι ἕνα θέμα ὄχι ἁπλῶς λεπτό, ἀλλὰ οὐσιῶδες, εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου μας. Αὐτὰ προπαγανδίζει μὲ δυὸ

λόγια καὶ αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρχὲς καὶ οἱ ἐπιδιώξεις τοῦ λαμπροῦ ἐτούτου Ὁμίλου τῶν Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ποὺ τὸν ἀποτελοῦν κυρίες καὶ δεσποινίδες τῶν πιὸ ἐκλεκτῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν καὶ ποὺ λόγῳ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς τους αὐτῆς εἶναι σὲ θέση νὰ προσφέρουν πολλὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ προσφέρουν... Καὶ προσφέρουν ἄπειρα... Μὲ πίστη πολλή, μὲ αὐταπάρνηση, μὲ ἀγάπη, μὲ ἐπιμονή, μὲ Χριστιανικὴ ἐγκαρτέρηση. Πλούσιος εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῶν πεπραγμένων τους...

Ἡ στατιστικὴ παράθεση ἀριθμῶν καὶ πεπραγμένων, νομίζω, περιττεύει... Τί νὰ τοὺς κάνῃς τοὺς ἀριθμούς, ὅταν μιλάει ἡ καρδιά, ὅταν σκιρτᾷ, ὅταν μεθᾷ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη; Καὶ οἱ καρδιὲς ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὶς εὐγενικὲς καὶ ὑπέροχες αὐτὲς ἡρωΐδες τοῦ καθήκοντος, ποὺ ἀθόρυβα καὶ ἀνώνυμα νύκτα καὶ μέρα, στέκουν κοντά μας ἄγγελοι παρηγοριᾶς καὶ προσωπικότητες ἀλτρουϊσμοῦ καὶ εὐγενικῆς προσφορᾶς.

Ἄ! Μὴ μοῦ πῆτε! Δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐγενικὸ αἴσθημα ἀπ' τὴν εὐγνωμοσύνη!!! Εἶναι τὸ πρῶτο κριτήριο τῆς ἠθικῆς ἀξίας... Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ φέρνεται ἀχάριστα στοὺς εὐεργέτες του!!! Μέσα στὸν ὑλικὸ σάλο τῆς ἐποχῆς μας, ὅπου ὁ ἀτομισμὸς καὶ τὸ συμφέρον ρυθμίζει τὶς σχέσεις τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, οἱ ἐκδηλώσεις ἀγάπης εἶναι ἐλάχιστες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπογραμμίζωνται καὶ νὰ ἐξαίρωνται ἀδιάκοπα. Γιατί, κοντὰ στὰ ἄλλα, ἀποτελοῦν παράδειγμα πρὸς μίμηση. Νοιώθω ἕνα ξεχωριστὰ βαθὺ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἀξία καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ δὲν νομίζω ὅτι θὰ εἶχα κανένα λόγο ὑπάρξεως ἂν ἀπομακρυνόμουνα ἀπ' τὴν ἀρχή μου αὐτή. Γι' αὐτὸ μὲ συναντᾶτε τόσες καὶ τόσες φορὲς ξεχειλισμένο ἀπὸ πίστη νὰ ὁμολογῶ καὶ νὰ εὐγνωμονῶ ἐκείνους ποὺ μὲ τὴν συμπεριφορά τους ἔπαιξαν σημαντικὸ ρόλο στὴν ζωή μου. Μὲ συνεπαίρνει ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ταπεινώνουμαι καὶ ἀρνοῦμαι νὰ σιωπήσω ὅταν ἡ ψυχή μου φωνάζει καὶ μὲ γεμίζει σεβασμὸ καὶ χαρά...

Ἡ εὐγνωμοσύνη λοιπὸν ἂς μᾶς ὁδηγήσῃ μπροστὰ στ' ἁπλᾶ καὶ ἀπέριττα γραφεῖα τοῦ Ο.Φ.Α. γιὰ νὰ ποῦμε, ἔστω καὶ βιαστικά, δυὸ λόγια ἀγάπης στὶς καλὲς αὐτὲς κυρίες, ποὺ ἔταξαν γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὴν δική μας χαρὰ καὶ ἀνακούφιση.

Προχτὲς ὁ Ο.Φ.Α. ἔδωσε μιὰ ἀκόμα λαμπρὴ γιορτή, μιὰ ἀπ' τὶς τόσες ἀξέχαστες κι' ἐπιτυχημένες, καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ κοινοῦ ὑπῆρξε ἐπιβλητικὴ καὶ ὁμαδικὴ κατὰ τρόπο μάλιστα συγκινητικό.

Ἔσπευσε ὁ κάθε λογῆς καὶ τάξεως πολίτης νὰ παρευρεθῇ γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὄμορφη αὐτὴ γιορτή, κι' ἔδωσε μὲ τὸν ὄγκον του καὶ τὶς θερμὲς ἐκδηλώσεις του ἕνα ἀκόμα δεῖγμα τοῦ ἐκτελουμένου ἀπ' τὸν Ο.Φ.Α. μεγάλου ἔργου. Ἀπὸ νωρὶς οἱ κερκίδες τοῦ Παναθηναϊκοῦ γηπέδου, ποὺ βρίσκεται στὴν λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, εἶχαν κατακλυσθῆ ἀσφυκτικῶς ἀπὸ χιλιάδες κόσμου, κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας... Ἔβλεπες ἐκεῖ γέρους, νέους, παιδιά, ἀνάπηρους, γυναῖκες, ἱερωμένους, ἐπαγγελματίες, στρατιωτικούς, ἁπλοὺς βιοπαλαιστὲς, γνωστοὺς βιομηχάνους, κόσμο, κόσμο, κόσμο ἀμέτρητο, συγκεντρωμένο πρόθυμα, αὐθόρμητα, εἰρηνικά... Ἕνα σωστὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὴν Ἀστυνομία, ποὺ τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματά του ἦταν ἕνα πανάκριβο παράσημο στὶς κυρίες αὐτὲς ποὺ ἐπέτυχαν μὲ τὴν ἀθόρυβη ἐργασία τους νὰ ὁλοκληρώσουν ἕνα ὑπέροχο ἔργο.

Κι' ὅταν, λίγο ἀργότερα στὸ καταπράσινο, μοντέρνο γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἐπρόβαλλαν τὰ λεβεντόκορμα παλληκάρια τῶν δυὸ μεγαλυτέρων Ἑλληνικῶν Σωματείων τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐξέσπασε σ' ἕνα ἀσυγκράτητο θυελλῶδες χειροκρότημα... Χειροκρότημα συμβολικὸ γιὰ τὸν Ο.Φ.Α. καὶ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων. Ἕνας ἀγὼν ποδοσφαίρου, μέσα στὰ πλαίσια τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης, ἴσως νὰ συμβόλιζε τὸν μεγάλο εὐγενικὸ κοινωνικὸ ἀγῶνα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, μέσα στὸ στίβο τῆς βιοπάλης, ὅπου θριαμβεύει καὶ ἐπιβάλλεται.

Οἱ νεαροὶ ποδοσφαιριστὲς καὶ τῶν δύο ὁμάδων μᾶς ἔδωσαν ἕνα παιχνίδι ποιότητος, ταχύ, συναρπαστικό, μοντέρνο, μὲ πλούσιες φάσεις καὶ συναρπαστικὲς σκη-

νές. Ἂς μὴν ἐπεκταθοῦμε σὲ κριτική. Τὸ ἰσόπαλο ἀποτέλεσμα μᾶς δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα (0—0). Πάντως καὶ οἱ δυὸ ὁμάδες ἔπαιξαν πρακτικὸ φούτ-μπὼλ καὶ δίκαια καταχειροκροτήθηκαν.

Στὴν ὅμορφη ἐτούτη γιορτὴ παρέστη καὶ τὴν ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ φίλαθλος καὶ ἀκούραστος Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ποὺ ἔδωσε ἰδιοχείρως τὰ δυὸ βαρύτιμα κύπελλα στὶς ἀγωνισθεῖσες ὁμάδες καὶ ποὺ ἔτυχε θερμῆς παλλαϊκῆς ὑποδοχῆς. Παρέστησαν ἀκόμα ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυν. Σώματος κ. Κόκκινος, ὁ Γενικὸς Δ/ντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Κόλλιας, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Ἀθηνῶν κ. Ρακιντζῆς, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Κανελλόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδ/νσεως Γεν. Ἀσφαλείας κ. Καραμπέτσος, ὁ κ. Ζαγκλῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐτίμησεν ἀκόμα μὲ τὴν παρουσία του τὴν γιορτὴ καὶ καταχειροκροτήθηκε ὁ παλαίμαχος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς καὶ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Δημήτριος Βρανόπουλος.

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν ἐπισήμων διεκρίναμε τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ πολλὲς ἄλλες Ἀθηναϊκὲς προσωπικότητες. Μετὰ τὸν ἀγώνα προσεφέρθησαν ἐκ μέρους τοῦ Ο.Φ.Α. ἀπὸ ἕνα κάνιστρο μὲ σπάνια λουλούδια εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ὁμάδων, κόκκινο γιὰ τὸν Ὀλυμπιακὸ καὶ πράσινο κιὰ τὸν Παναθηναϊκό.

Λεπτομέρειες καὶ σκίτσα ἀπ' τὴν ἀξέχαστη αὐτὴ γιορτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναφέρω μέσα στὸν περιωρισμένο ἐτοῦτο χῶρο τῆς στήλης μου. Ἦταν πάντως μιὰ γορτὴ ποὺ γνώρισε πρωτοφανῆ ἐπιτυχία κι' ἄφισε διαλεχτὲς ἀναμνήσεις σὲ ὅσους εἶχαν τὴν τύχη νὰ παρευρεθοῦν. Ἔτσι ἔκλεισε ἕνα ἀκόμα κεφάλαιο δραστηριότητος τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν, ἕνα ἀπ' τὰ πολλά, ἀπ' τὰ ἀμέτρητα, ποὺ γεμίζουν τὴν ἱστορία καὶ τὰ πεπραγμένα του...

Ὁ Ο.Φ.Α. ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκέρδισε τὴν εὐγνωμοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Οἱ εὐγενικές, οἱ ἀκούραστες καὶ διαλεχτὲς κυρίες του εἶναι γραμμένες στὴν καρδιά μας.

Κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α., γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, δεχθῆτε ἐπίσημα, ἀπ' τὴν στήλη ἐτούτη, ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μας, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές μας νὰ σᾶς σκέπῃ καὶ νὰ σᾶς ἐνδυναμώνῃ στὸ εὐγενικό σας ἔργο, ὁ Καλὸς Θεός.

Ποτὲ δὲν σᾶς ξεχνοῦμε στὶς προσευχές μας.

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

.....

Ἀνάπνευσε, ἀπομάκρυνε τὰ τελευταῖα κλαδιά, καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς Ντερύ, τοὺς θετοὺς του γονεῖς.

Ἦταν ἐκεῖ μπροστά του κι' οἱ δυό, μὲ μαῦρα ροῦχα, κόκκινο πρόσωπο, ξενιτεμένοι, συγκινητικοί. Πολλὲς λύπες καὶ μερικὲς τύψεις τοὺς εἶχαν φέρει ἕως ἐδῶ... Τὄχαν σχεδιάσει ἀπὸ καιρό...

Εἶχαν καταστρώσει αὐτὸ τὸ σχέδιο τόσες φορές... τὸ εἶχαν ζήσει ἐκ τῶν προτέρων...

Ἐκεῖνος κρατοῦσε τὴν βαλίτσα του δεμένη μὲ σπάγγο γεμᾶτο κόμβους, ποὺ τὸ παιδὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισε... ἐκείνη κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμᾶτο μικρὰ δέματα...

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ αἰσθάνθηκε τὸ σῶμα του ἐντελῶς ἄδειο, τόσο ποὺ νόμισε ὅσι θὰ ἔπεφτε κάτω φαρδὺς-πλατύς. Οἱ ἄλλοι τοῦ χαμογέλασαν μὲ καλωσύνη...

—«Καλὴ μέρα μικρέ!..» Τοῦ εἶπαν ἐγκάρδια.

—«Τί κάνετε ἐδῶ;» τοὺς ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνὴ καὶ μὲ ἀπότομο ὕφος ποὺ τοὺς πλήγωσε...

—«Μὰ ἔπρεπε νἄρθουμε... Ἔπρεπε νὰ περάσουμε νὰ σὲ φιλήσουμε; Ἔτσι νομίζαμε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνουμε; Ἐσὺ δὲν τὸ ἤθελες λοιπόν;..» εἶπεν ὁ γέρος μὲ καλωσύνη, κι' ἐξακολούθησε νὰ τοῦ δίνῃ ἐξηγήσεις μὲ φιλοφροσύνη, γιατὶ πίστευε ὅτι ὁ μικρὸς εἶχε κιτρινίσει ἀπ' τὴ χαρά του....

—«Φύγετε ἀπ' τὸ στρατόπεδο ἀμέσως. Σᾶς ἀηδιάζω» φώναξε ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ ἀγριεμμένος.

—«Τί εἶπες;» τὸν ρώτησαν ἔκπληκτοι.

Εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς σιωπῆς, τοῦ κόπου, τοῦ φόβου ποὺ ἦταν ἡ ζωή τους, εἶχαν ἔρθει ντυμένοι στὰ Κυριακάτικά τους, μὲ τὰ χέρια γεμᾶτα γλυκὰ ποὺ τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει πρὶν ἀπὸ μέρες... Καὶ νά! ἀπέναντί τους, αὐτὸς ὁ μικρὸς γελοῖος τῶν ἕνδεκα χρόνων, αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ τοὺς εἶχε κάνει τόσα νὰ ἰδοῦν, αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ ποτές του δὲν τοὺς εἶχεν ἀγαπήσει, τοὺς ἔδιωχνε...

Ναί! Τοὺς ἔδιωχνε... Δὲν εἶχε γονεῖς ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ. Ἦ μᾶλλον ἦταν τὸ παιδὶ μιᾶς πόρνης...

«Σᾶς ἀηδιάζω» ξανᾶπε τὸ παιδὶ μὲ τὰ μάτια ἀγριεμμένα, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνασηωμένα, γεμᾶτος μῖσος...

—«Πᾶμε!!!» εἶπεν ὁ χωρικὸς στὴ γρηὰ γυναῖκα του... «Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ!!!».. Ἐκείνη κοντοστάθηκε.

«Μὰ αὐτά;» ρώτησε, δείχνοντας τὰ δέματα, σὰν νὰ ἔλεγε: «Θὰ τὰ ξαναπάρουμε πίσω;..»

—«Ἄδιασέ τα ἐκεῖ καὶ νὰ φύγουμε... Πᾶμε!!!» εἶπεν ἐκεῖνος κοφτά.

'Εκείνη ἐδίσταζε... Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, τῆς ἅρπαξε τὸ καλάθι καὶ σκόρπισε τὸ περιεχόμενό του πάνω στὸ παγωμένο χόρτο... Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κάτασπρο, σὰν πανί.

"Ασπρος ἀπὸ ὀργή ; "Οχι! 'Απὸ λύπη!.. 'Εκείνη τὸ ἤξερε καλά... Γι' αὐτὸ τοῦ ψιθύριζε συνεχῶς μὲ χαμηλὴ φωνή. «Δὲν πειράζει! Δὲν εἶναι τίποτε! Δὲν εἶναι τίποτε!» ἐνῶ τὰ δῶρα σκορπίζονταν πάνω στὸ χῶμα: τὰ τυριὰ ἀπὸ γάλα κατσίκας, τὰ μῆλα, τὸ βάζο μὲ τὸ μέλι...

«Δὲν εἶναι τίποτε!!!». Τὸ πρῶτο τους ταξίδι ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔκθεση τοῦ 1937, οἱ κόποι, ἡ ἀγωνία, τὸ ἀργὸ κλείσιμο τῶν ματιῶν ἀπ' τὴ νύστα μέσα στὸ τραῖνο, τὸ χαμόγελο ἀνακουφίσεως σὰν ξύπνησαν σήμερα τὸ πρωΐ... "Ολα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε!!! Ναί! «Δὲν εἶναι τίποτε!!! Δὲν πειράζει!!!».

"Οταν ξανασήκωσαν τὸ κεφάλι τους, προτοῦ νὰ γυρίσουν νὰ φύγουν, ὁ μικρὸς εἶχεν ἐξαφανισθῆ...

«Δὲν μποροῦν νὰ προσέξουν αὐτοὶ οἱ δύο γέροι;» φώναξε νευριασμένος ὁ κύριος Ντουμπλὲ ('Αντεισαγγελεὺς στὸ Δικαστήριο 'Ανηλίκων), γυρίζοντας τὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου ἀπότομα πρὸς τὰ δεξιά, γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἕνα χωρικὸ καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ βάδιζαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου ἀφηρημένα καὶ ἀπρόσεκτα, σὰν ν' ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴ ζωή τους... Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Δικαστὴς Λαμύ, ποὺ καθότανε δίπλα του, στὸ μπροστινὸ κάθισμα, ἅπλωσε τὸ χέρι κατὰ τὸ μέρος τους, γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ... Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν τὸν πρόσεξαν γύρισε τὸ κεφάλι πίσω, γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ μὲ τὸ βλέμμα του, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνότανε. "Εστρεψε ὕστερα ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν 'Αντεισαγγελέα καί, κυττάζοντάς τον, εἶπε σχεδὸν ψιθυριστά :

—«Μὰ τὴν πίστη μου λοιπόν, Ντουμπλέ, αὐτοὶ οἱ δυὸ δὲν εἶναι γέροι... Εἶναι κάτι ἄλλο...».

—«Τί εἶναι, κύριε Δικαστά;» ρώτησεν ἀπορημένος.

'Ο κύριος Λαμὺ συνωφρυώθηκε... Τὸ σοβαρό του πρόσωπο γέμισε ρυτίδες...

—«Εἶναι δυὸ δυστυχισμένοι. Κι' ἔχουν κάποιο παιδί, ἐδῶ στὸ Τερνεραί... Θἄπρεπε νὰ σταματήσουμε καὶ νὰ τοὺς μιλήσουμε... "Ισως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μᾶς ἐχρειάζοντο...».

—«Δὲν ἀποκλείεται. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι σήμερα εἶναι Κυριακή. Αὐτὴν τουλάχιστον τὴν μέρα ἔχετε τὸ δικαίωμα, νομίζω, νὰ ξεκουρασθῆτε...» ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ 'Αντεισαγγελεύς.

Τὸ προσωπό του δὲν ἦταν ἄγριο, μὰ πλαδαρό... Τὰ μαλλιά του ξανθά... Τὰ βλέφαρά του σχεδὸν κόκκινα... τὸ βλέμμα του πράσινο, ἀλλὰ ψυχρό, σὰν ἐκείνη τὴν ἀγέρωχη λίμνη τοῦ Βουνοῦ.. Τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν γερασμένο... Κι' οὔτε ἐπρόκειτο νὰ γεράσῃ γρήγορα ἀφοῦ δὲν τὸν τυραννοῦσαν μεγάλες σκέψεις, κι' ἀφοῦ ἡ ζωή του κυλοῦσε ὁμαλὰ μέσα στὴν ἁλύγιστη δικαστικὴ συνείδηση του, τὶς κανονικές του συνήθειες, τὴν πεποίθησή του ὅτι δὲν εἶναι ἀναμορφωτὴς τῆς Κοινωνίας, ἀλλὰ «κατηγοροῦσα ἀρχὴ» ποὺ μοναδικό του καθῆκον εἶχε νὰ τιμωρῇ τὸ ἔγκλημα, σ' ὅποια μορφὴ τὸ συναντοῦσε, χωρὶς νὰ νοιάζεται καὶ πολὺ γιὰ τὰ αἴτια ποὺ τὸ προκάλεσαν...

Δίπλα του ὁ φιλότιμος, ὁ εὐαίσθητος, ὁ εὐσυνείδητος κύριος Δικαστής, αὐτὸς ποὺ χρόνια καὶ χρόνια τώρα σήκωνε πάνω του τὸν Σταυρὸ τόσων καὶ τόσων παραστρατημένων παιδιῶν, φαινότανε πρόωρα γερασμένος, ἔτσι ὅμως ἀδιάκοπα τὸν ἐκύκλωναν οἱ βασανιστικὲς σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ποὺ τὰ εἶχε κλείσει στὴν καρδιά του σὰν νὰ ἦτανε δικά του... Ξαναγύρισε πάλι πίσω τὸ κεφάλι κι' κι' εἶδε τὶς σιλουέττες τῶν δύο χωρικῶν ἐκεῖ κάτω, πέρα μακρυά, σὰν δυὸ μαῦρες πίκες μέσα στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς χειμωνιάτικης ἐξοχῆς.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ:

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως ὁ μέχρι τοῦδε 'Υπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Οἰκονόμου Νικόλαος.

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Μουλίνος Νικόλαος, Μπαλάνος 'Αντώνιος καὶ Δημακόπολος Γεώργιος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεων τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ δόκιμος 'Αρχιφύλαξ Σπυρόπουλος Σπυρίδων, ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ξένος Δημήτριος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Παπακωνσταντίνου Κωνσταντῖνος καὶ Σαξιώνης Κίμων.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀποβιώσας ὁ ἀστυφύλαξ Βεργανελάκης Δημήτριος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ:

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Γεωργιλᾶν Σωτήριον, διότι διὰ τῆς ἐπιτευχθείσης φιλοτίμου προσπαθείας του καὶ ἐξαιρετικῆς του δραστηριότητος καὶ παρατηρητικότητος ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν κατόπιν καταδιώξεως τοῦ νεαροῦ καὶ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Βούρβαλη Κωνσταντίνου. 'Ωσαύτως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: Γαλανάκην Φωτ. καὶ Γιαννόπουλον Γεώργ., διότι ἐπιδειξάμενοι ζῆλον καὶ ἐξαιρετικὸν ὑπηρεσιακὸν ἐνδιαφέρον συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω δράστου διαπραχθεισῶν πολυαρίθμων κλοπῶν.

***

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΔΟΚΙΜΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

'Απὸ τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1958 ἕως σήμερον παρουσιάσθησαν εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν 'Αστυφυλάκων 529 ὑποψήφιοι πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς αὐτὴν καὶ τῶν ὁποίων τὰ μαθήματα ἤρχισαν ἤδη ἀπὸ τῆς 6/10/58. Εἰς τούτους εὐχόμεθα τὸ «καλῶς ἦλθαν» εἰς τὴν Σχολὴν καὶ λαμπρὰν σταδιοδρομίαν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα.

Οἱ παρουσιασθέντες εἶναι οἱ κάτωθι:

'Αδαμόπουλος Χρ., 'Αθανασούλης Ζήσ., 'Αλεβυζάκης Γεώργ., 'Ανδριανὸς Μ., 'Αντωνόπουλος Γ. τοῦ Δ., 'Αντωνόπουλος Γ. τοῦ Κ., 'Αντωνόπουλος Μ., Βλάχος Κων/νος, Γεωργούσης 'Ηλίας, Γιαννακόπουλος 'Ηλ., Γιαννουλάκης Νικ., Γκικόπουλος Κων., Δαλμᾶτσος Δημ., Ζερβάκης Στυλ., Ζιάννης Παναγ., Θεοδωρακόπουλος Νικ., Θειακὸς Σπυρ., Καρρᾶς Κομνηνός, Κατσουλίδης Βασ., Κιτσάκης Δημοσ., Κολοκύθας 'Αθαν., Κουρῆς Στ., Κούρτης Νικ., Κοντόρης Βασιλ., Κουτσοῦκος Δημ., Κουφάκης Παναγ., Λυμπερόπουλος Πολ., Μακρῆς Σπυρ., Μανιάτης 'Ανδρ., Ματθαιακάκος Κων., Μητρόπουλος Χαράλ., Μπίθαρης Εὐστρ., Μπούρας Κων/νος, Μουντανέας 'Αναστ., Ντάζος Βασ., Ντρέκος Νικόλ., Παπαγεωργίου Στυλ., Παπαδόπουλος Νικ., Πανουτσακόπουλος 'Ιωαν., Πέζος Παναγ., Πιστεύος Νικολ., Ρώσης Κων/νος, Σακελλαρόπουλος Γρ., Σαραντόπουλος Παν., Σταυριανόπουλος Διον., Σουρανάκης 'Εμμαν., Τετρακόπουλος Μετρ., Τσαγκαλάκης Μιχ., Τσεκούρας Γεώργ., Χρήστου Στέφαν., Σαλίχος Μιχ., Μαρματάκης Γεώργ., Ζαφειρόπουλος Γεώργ., Βεμβληδάκης 'Αντώνιος, Μαρκετάκης Χαράλ., 'Αθανασίου Νικ., 'Αλαμπουρτζίδης Παν., 'Αλεξάκης 'Ιωάνν., 'Αναστασόπουλος Γεώργ., Βαμβακᾶς Παν., Βασιλάκης Παν.,

Βολβολάκος Κων., Γεωργιάδης Βασ., Γιάγκου Γιώργ., Γιαννακοδῆμος Γεωργ., Γιαννόπουλος Θεοδ., Γιαννουλάκης Εὐαγ., Γκολφινόπουλος Διον., Γκοῦζος Διονυσ. Γούνης Ἰωάν., Δαλάλας Φρῖξος, Δεφῖγγος Νικ., Δρακόπουλος Κων., Δρακούλης Ἰωάν., Κακαβούλας Ἀχιλ., Καλλίνικος Νικολ., Καλογερόπουλος Ἀθ., Καλογιάννης Ἀνδρ., Κάτσιος Χρ., Καχιουτέας Βασιλ., Κολοβὸς Ἀθαν., Κομιανὸς Ἀριστ., Κουμπούρας Ἀναστ., Κυρίμης Κων/νος, Κωστόπουλος Γεώργ., Λάμπας Ζαχαρ., Λειβαδίτης Εὐάγγ., Λούτας Σπήλιος, Μακριδάκης Γαβρ., Μοντέλος Παναγ., Μαυροειδῆς Κων., Μοσχολιὸς Ἀριστ., Μπέλος Λεων., Μπιλίσης Ἠλίας, Παρασκευόπουλος Χρ., Πετρῖχος Βασ., Πολυζωγόπουλος Εὐθ., Πούλιος Θεόδ., Σαλίκας Πέτρ., Σαφρίδης Σταυρ., Σιδηρόπουλος Ἐλευθ., Τζουβέλης Ἰωάνν., Τσερμπῆς Γεώργ., Τσιῶρος Γεώργ., Χατζηλίας Κων., Γεωργοτᾶς Γεώργιος, Κουτουβάλας Κων/νος, Κυριακόπουλος Παν., Πουλόπουλος Ἀθαν., Σαμψάγγης Ὄθων., Ἀβραμάκος Ἀντων., Βαμβέτσης Λύμπ., Βαβουλογιάννης Παν., Βάγγης Βασιλ., Βασιλάκης Σπυρ., Βασιλείου Γεώργ., Βενέτης Χρ., Βρεττέας Βασ., Γαλαῖος Γεώργ., Δημητρόπουλος Ἰωαν., Διαμαντῆς Σπυρ., Δρακωνάκης Ἰωάν., Καλαλὲς Δημ., Καλκίνης Ἰωάν., Κατσίφης Χρ., Κίσσας Παναγ., Κουντουρογιάννης Μ., Κράλιοβιτς Δημ., Κυζέρης Ἰωαν., Κυριαζόπουλος Στ., Κωνσταντινίδης Περ., Λάμπρου Ἰωάν., Λουπασάκης Γεώργ., Μαντζουράνης Ἀνδρ., Μαργαρίτης Νικ., Μαρκόπουλος Ἠλίας, Μισιχρόνης Γεώργ., Μιχελῆς Ἀν., Μπελογιάννης Ἰωαν., Μυλωμᾶς Ἠλίας, Ξηρομερίτης Σπ., Παναγιωτόπουλος Νικ., Παπαθανασίου Ἰωαν., Παπακωστόπουλος Σπ., Πάσχος Γεώργ., Πισινάρας Κων., Πολυδώρου Εὐστρ., Πολύζος Βασ., Ρήγας Ἀνδρ., Σταυρόπουλος Μαρ., Τσέτας Παναγ., Τσιάκας Γεώργ., Τσινιᾶς Νικ., Φουρτούνης Γεωργ., Φώτης Χρ., Φωτόπουλος Τιμ., Χαλκιᾶς Νικ., Σιούλας Λάμπρος, Κραβαρίτης Εὐθ., Πανόπουλος Βασ., Τζουβάρας Χαρ., Μαυρογεώργης Ἐμμ., Θαμνίδης Δημ., Ἀδαμόπουλος Κων., Ἀλιβιζάκος Παντ., Ἀναγνώστου Φώτ., Ἀντίοχος Ἀθαν., Ἀνυφαντῆς Γεώργ. Βελισαρείου Εὐαγ., Βεργεάδης Βασ., Γεωργακόπουλος Ταΰγ., Γλοβίτης Θεόδ., Γεωργακᾶς Ἀθαν., Δοῦρος Κων., Εὐθυμιόπουλος Ἰωάν., Ζαφειρόπουλος Ἀριστ., Ζωγράφος Ἀθαν., Θαλασσινὸς Διον., Θαλασσινὸς Γεώργ., Κοκώλης Γεώργ., Κολόξυλος Πέτρ., Καλτσᾶς Σωτήρ., Κατσογιάννης Ἀριστ., Καραγιάννης Ἀθ., Κατσούλας Ἀθαν., Κουτουλάκος Σταυρ., Μανώλης Δημ., Μαρκάκης Ἰωάν., Μαρτῖνος Ἐμμ., Ματσούκης Νικ., Μίνης Ἀθαν., Μπακογιάννης Εὐάγ., Μπαλντᾶς Ἀλέξ., Μπονᾶτσος Καλημ., Μπρατμης Ἰωάν., Μπάτσας Νικ., Νιάρχος Παναγ., Νιάσκος Ἰωαν., Νικολακόπουλος Ἰωαν. Παπαδέας Εὐαγ. Παπαδημητρίου Ἰωαν., Πισκοπάκης Νικ., Ραμαντάνης Χρ., Ρωμανὸς Ἀντων., Σπιχόπουλος Χαράλ., Σταυρόπουλος Παναγ., Σταθόπουλος Ἀλέξ., Στρίγγος Περικ., Τσαπαρῆς Χρ., Τσαρμιόπουλος Γεώρ. Τσαβούλης Γεώργ., Φλαράκος Κων., Φώτης Παναγ., Χριστόφαλος Γεώργ., Ἀναγνωστόπουλος Λεων., Ἀντωνογιαννάκης Γεώργ., Ἀργυρόπουλος Κων., Βουρνᾶς Κων/νος, Βυθούλκας Σπυρ., Γεωργακόπουλος Γεώργ., Γκότσης Νικολ., Γκρίτζαλης Ἐπαμ., Γκρίτζαλης Κων., Γουρνέλος Ἀριστ., Δημητρακόπουλος Πέτρ., Ἑλένης Δημ., Εὐθυμιόπουλος Εὐθ., Καλαμαρᾶς Ἀθαν., Καλογήρου Χαρ., Καρακουλάκης Εὐάγ., Καραμποΐκης Εὐστ., Κασιάδης Γεώργ., Κατσένιος Ἀθαν. Κοντόσταυλος Ἰωάν., Κουρκουτῆς Σπυρ., Κουταβᾶς Γερ., Κραββαρίτης Ἠλίας, Λειβαδίτης Δημ., Δυμπερόπουλος Ἰωαν., Μπούρας Περικλ. ,Νικολακόπουλος Ἰωαν., Παληοθόδωρος Σπ., Παπασημακόπουλος Δημ., Πατσούρης Βασ., Παραδημητρίου ἢ Πεταχτῆς Κων., Ρήγας Κων., Ριτσινιᾶς Βλάσ., Ρουμελιώτης Νικ., Σελινόπουλος Κων., Σκαρμοῦτσος Εὐγ., Σκλαβοῦνος Λεων., Σμυρνιὸς Κων., Σπυράκης Παναγ., Στάθης Ἐπαμ., Σωτηρόπουλος Σπηλ. Ταβουλάρης Ἠλίας, Τομαρᾶς Κων/νος, Τσοῦμπος Θεόδ., Φέλερης Γεώργ., Καλαϊτζίδης Ἀνδρ., Λαμπέας Μάριος, Παπαδάτος Ἀριστ., Πατρίκιος ἢ Μήδας Σπυριδοανέστης, Ἀβραμόπουλος Νικ., Βόγκας Διον., Βουρτσάνης Ἀλέξ., Γαλόνης Δημ., Γεωργᾶτος Ἰωαν., Γιαννακόπουλος Δημ., Γκί-

ζας Δημ., Δουλῆς Χρ., Ζυγουρίτσας Εὐθ., Κακαβᾶς Κλεομ., Καλογερόπουλος Γεώργ., Κακαβᾶς Ἰωάν., Καραδήμας Ἀνδρ., Κεκάκος Δημ., Κλουδᾶς Χρ., Κορνέτας Δημ., Κρτσέτας Κων., Κουνουπιώτης Χρ., Κυριακάκης Ἰωάν., Λαγούδης Κυρ., Λαμπρόπουλος Θεόδ., Λιάπης Χρ., Λουκόπουλος Μιχ., Μάλλας Βασίλ., Μαραγκὸς Παντ., Μέξας Κων., Μιχαλάκος Βασ., Μῖχος Νικολ., Μπαλαγιάννης Κων., Μπαλόκας Σπυρ., Μπούσιας Δημ., Νίκου Νικόλ., Νικηφόρας Βασ., Παγάνης Δημ., Παπαβασιλόπουλος Γ., Παναγόπουλος Παν. τοῦ Χρ., Παναγόπουλος Παν. τοῦ Ἰωάν., Παπανανιάδης Εὐαγ., Παππᾶς Ἠλ., Πιπίρος Ἀλ., Πολυζωγόπουλος Ν., Πολίτης Θεόδ., Σαζακλῆς Σταμ., Σαραντόπουλος Ἀρ., Στεχανῆς Ἀντων., Στοῦρος Ἐλευθ., Τσαπάρας Παναγ., Τσουραμάνης Εὐθ., Χρήστου Ἰωάν., Χρονόπουλος Παναγ., Ἀγγελῆς Ἰωαν., Ἀγναντόπουλος Ἰωαν., Ἀδρασκέλας Ἀδάμ, Ἀναστασάκης Μηνᾶς, Ἀνδριανόπουλος Διονύσιος, Βαρουξάκης Βελῆς, Θεοδώρου Γεώργ., Κανέλλος Δημ., Καντᾶς Σπυρ., Καντιάνης Βασ., Καραΐσκος Λεων., Καράκος Κων., Κατσιφαράκης Εὐστ., Κοκολάκης Νικ., Κονιδάρης Ἀγγ., Κοντοβράκης Προκ., Κοτσώνης Νικολ., Κουλούρης Γεώργ., Κρανίτης Διον., Λαρεντζάκης Ἰωάν., Λέβας Ἀποστ., Λευθεριώτης Ἠλ., Λύτρας Ἰωάννης, Μαγουλᾶς Γεώργ., Μπακόλης Νικ., Μαστάλης Μιχ., Νικολακόπουλος Θεοδ., Νῖτσος Ἀχ., Παπαζαχαρίου Ἰωαν., Παπαδόπουλος Ἀναστ., Παπαδόπουλος Δημ., Παπαδόπουλος Κων., Παππᾶς Λάμπρος, Πλάγεσσης Φώτιος, Πολυχρονάκης Ἐμμ., Ποντικάκης Ἐμμ., Πουρναράκης Κῦρκος, Ρέμπελος Σπυρ., Ἀλεβιζάκης Βασ., Ἀνδρουτσόπουλος Παναγ., Ἀντωνόπουλος Θεόδ., Ἀργύρης Γεώργ., Ἀργυρόπουλος Εὐστ., Ἀργυρόπουλος Θεοδ., Ἀσημίδης Παναγ., Βαγγαλάτης Παναγ., Βασιλάκης Ἄγγ., Βασιλάκης Στέφ. ἢ Παναγ., Βασιλακόπουλος Ἀνδρ., Βασιλόπουλος Νικ., Βλάσσης Εὐστ., Βλαχόπουλος Σπυρ., Γαλανόπουλος Γεώργ., Γερογιώργης Γεώργ., Γιαννόπουλος Σπυρ., Γιατράκος Σπυρ., Γκέβρος Ἀλέξ., Γλύπτης Μαργ., Γούλας Νικ., Δελόπουλος Ἀθαν., Δασκαλάκος Βασ., Δελέγκος Ἰωαν., Διαμαντόπουλος Δημ. Δρακάκης Ἀντ., Δρακάκης Γεώργ., Ζάχος Δημ., Ζέρβας Ἀριστ., Ζησόπουλος Γεώργ., Ζουμπουλάκης Ἐμμ., Θᾶνος Εὐθ., Θεοδωρόπουλος Γιαν., Ἰωνᾶς Χρ., Κανελλόπουλος Ἀναστ., Καραμῆτσος Βασ., Καραμπᾶτσος Ἀποστ., Καραμπουτσούνης Παντ., Καρβέλης Στ., Κασιάρης Ἀπόστ., Καστρινάκης Γεώργ., Κοντοδημητρόπουλος Νικ., Κοτόπουλος ἢ Κοντὸς Ἀλεξ., Κοσμᾶς Γεώργ., Κοσμᾶς Δημ., Κόττος Παναγ., Κουβεδάκης Ἀθαν., Κουρσούμης Σωτ., Κουτσογιαννόπουλος Βασιλ., Κυριακόπουλος Παναγ., Κωνσταντακάκης Κων/νος, Κωστόπουλος Πανταζῆς, Λαγαράκης Νικ., Λύρατζης Σωτ., Λύτρας Χρύσ., Μαθιουδάκης Νικ., Μαντέλος Ἀλεξ., Μαντὲς Ἀπόστ., Μιχόπουλος Διον., Μπαλατσὸς Βασ., Μπαλέζος Μιχ., Μπάμπουρας Μαναγ., Μπαμπούσης Θεοδ., Μπάρλος Νικ., Μπερεδήμας Δημ., Μοναχογυιὸς Βασ., Μουσουλέας Γεώργ., Νικολάου Ἰωαν., Νταλαχάνης Βασ., Παλαιολόγος Βασίλ., Παλληκάρης Δημ., Παναγιωτόπουλος Γεώργιος, Παπαγεωργίου Δημ., Παπαδημητρόπουλος Νικ., Παπανδρέου Ἀριστ., Παράκης Νικ., Παρασκευόπουλος Ἀπόστ., Πεντάρης Παναγ., Πετρίδης Γεώργ., Ποθάκος Νικ., Πριονᾶς Διον., Ρούβαλης Κων/νος, Σιμιγιάννης Γεώργ., Σιῶζος Χρ., Σκέρτσος Χρ., Σκοτίδας Παναγ., Σπυριδάκης Πέτρος, Σταθόπουλος Φρειδ., Σταματόπουλος Εὐστ., Στάσης Ἰωαν., Σταυρουλάκης Γεώργ., Στρατάκος Παναγ., Στιβακτάκης Μιχαήλ, Σούκερας Νικ., Τασιγιῶργος Γεώργ., Τσαπλαρῆς Κων., Τσαπόγας Διον., Τσατσούλας Δημ., Τσερεμῆς Κων., Τσερῶτας Δημ., Φραγγέας Ἠλ., Χαζίρογλου Λεων., Χαλίκης Γεώργ., Χαντζῆς Σπυρ. Χιντάκης Μιχ., Χριστάκος Νικ., Χριστοδούλου Βασ., Χοχλάκης Γεώργ., Ψυχογίδης Κων, Ἀκριβὸς Ἀθαν., Βάρσος Κων., Βαρλάμης Δημ., Καραχρῆστος Κων., Λυμπέρης Ἰωὰν., Ματζῶρος Ἰωαν., Ντούνας Γεώργ., Τσιρώνης Ἰωαν., Γκουζέλος Μιλτ. Μακρῆς Γεώργ., Ἀλεξίου Ἀλέξ., Κακάσης Δημ. Κοντογιάννης Δημ., Καραντζῆς Σωτ., Λαμπαδιάρης Ἀντών. Νίκου Νικ., Παυλῆς Κων., Σκλατινιώτης Σπυρ., Σοφιανὸς Χρ., Τσουκνίδας Κων., Τσιαφούτης Ἀριστ.,

Ψαλλίδας Λουκᾶς, Βεβόπουλος Βασ., Βασιλακόπουλος Χρ., Γιαννόπουλος Κων., Γλυκὸς Παναγ., Κούτρης Κων., Κοντογιάννης Ἀλεξ., Καϊτσιώνης Νικ., Λάμπρου Ἀνδρ., Μανώλης Κων., Μάνιος Δημ., Μπουγούλιας Ἀλκ. Μουζαινίτης Σπυρ., Ντζῖμας Κων., Οἰκονομόπουλος Στ., Παπαγεωργακόπουλος Π., Παταριᾶς Χρ., Πολίτης Δημ., Πολῦζος Ἀριστ. Ράπτης Δημ., Σαρδέλης Κων., Σταματόπουλος Δημ., Σαλεύρης Χαρ., Τσεργᾶς Νικ., Τριανταφύλλου Νικ., Τσιρώνης Ἄγγ., Τριανταφύλλης Δημ., Φούντας Ἀθαν., Χανῆς Γεώργ., Χριστοφόρου Δημ., Τζαβάρας Παναγ., Σημαντηράκης Ἡρ., Σηφογιαννάκης Δημ.. Σκαρμοῦτσος Παναγ., Σταυρόπουλος Ἄγγ., Στιβακτᾶς Ἀριστ., Στρατουδάκης Δημ., Τερζόπουλος Μιχ., Ταμβακολόγος Χρ. Φακιδάρης Γρηγ., Φραγκάκης Δημ., Χαλβατζῆς Ἰωαν., Χατζηνικολαΐδης Ἰωαν., Χριστίδης Χρ., Χριστοδούλου Θεόδ. καὶ Ψύχας Ἀθαν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Εὐχάριστη, πάντα, πλούσια καὶ διδακτικὴ ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξακολουθεῖ τὶς μεγάλες ραδιοφωνικὲς ἐπιτυχίες της.

*

Στὸ πρόγραμμα τῆς 15/10/58, πού ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ κινηματογραφικὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, μετεδόθησαν παληὰ ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια καὶ δημοτικὴ μουσική. Ἐπίσης σκίτσα ἀπ' τὴ φύση, καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, καὶ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπ' τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 22/10/58 μετεδόθη ἕνα ποικίλο ἐλαφρὸ Ἑλληνικὸ πρόγραμμα, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κ.λ.π. Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τὸ πρόγραμμα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

28η 'Οκτωβρίου, ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. 'Αναστασίου Σύφαντου 6343

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Η 'Αστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου 'Αστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 6346

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

"Ανω τῶν 800 ἑκατομ. δολλαρίων σπαταλᾶ ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσις γιὰ τὴν προπαγάνδα τοῦ ψεύδους, ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ» τῆς 12—10—58 6349

'Εξομολογήσεις, ἀνατύπωσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «ΓΝΩΣΕΙΣ», 'Ιανουαρίου 1958..... 6350

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

'Η ἐγκληματικότης τῆς 'Ελληνικῆς νεότητος, ὑπὸ κ. 'Αρ. Μπουλούκου. 'Ανατύπωσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «ΓΝΩΣΕΙΣ», 'Ιανουαρίου 1958 6352

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Νοσταλγικοὶ περίπατοι στὴν Παληὰ 'Αθήνα, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου 'Αθηναίων κ. Δημητρίου Σκουζὲ 6357

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ενας καλόγηρος, ὁ καλὸς ἄγγελος τῶν γκάγκστερς — 'Ο ὑπόκοσμος βρῆκε σ' αὐτὸν τὸν ἅγιο προστάτη του, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ περιοδικὸ «SELECTION» Σ)βρίου 1958, κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α' κ. Δημ. Μόρου 6361

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

... 'Η μέρα τοῦ παιδιοῦ..., ὑπὸ 'Αρχιφύλακος κ. Σπ. Πηλοῦ 6368

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

'Ελληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη (συνέχεια) 6372

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Ιστορικοὶ περίπατοι, στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου 6378

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

13ήμερον Τροχαίας. 21 Σεπτεμβρίου — 3 'Οκτωβρίου, ὑπὸ 'Αρχιφύλακος κ. Π. Παπαγεωργοπούλου 6380

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α. σᾶς εὐγνωμονοῦμε...», ὑπὸ 'Αρχιφύλακος κ. Σπ. Πηλοῦ 6382

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6385

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 6387

ΔΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — 'Αθῆναι (τηλ. 522-512)